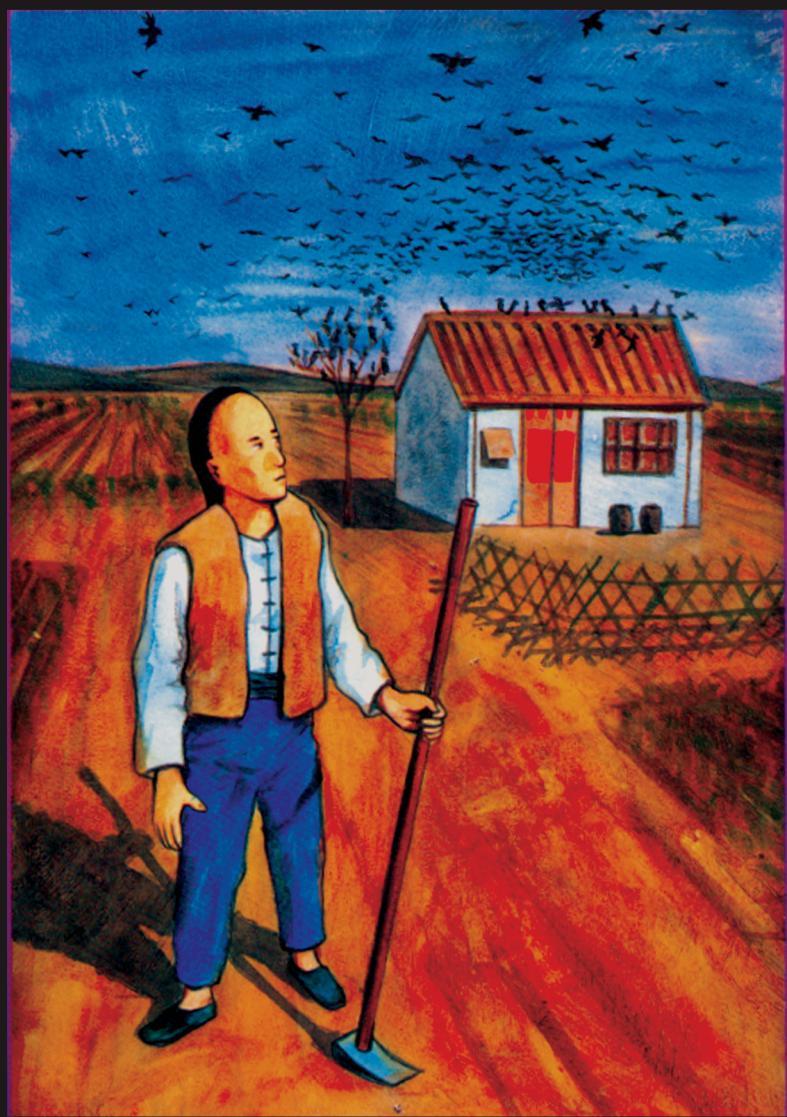

ကောင်းသွေ့မြို့

The Good Earth

Drum Publication Group

ဂျီးတ်ရဲလီးလီးတ်ပါက္ခာ

ကုသိုလ်:ခေါ်ခြင်း

The Good Earth

The Good Earth (Burmese version)

aumi faO majr

Drum Publication Group

P.O Box 66

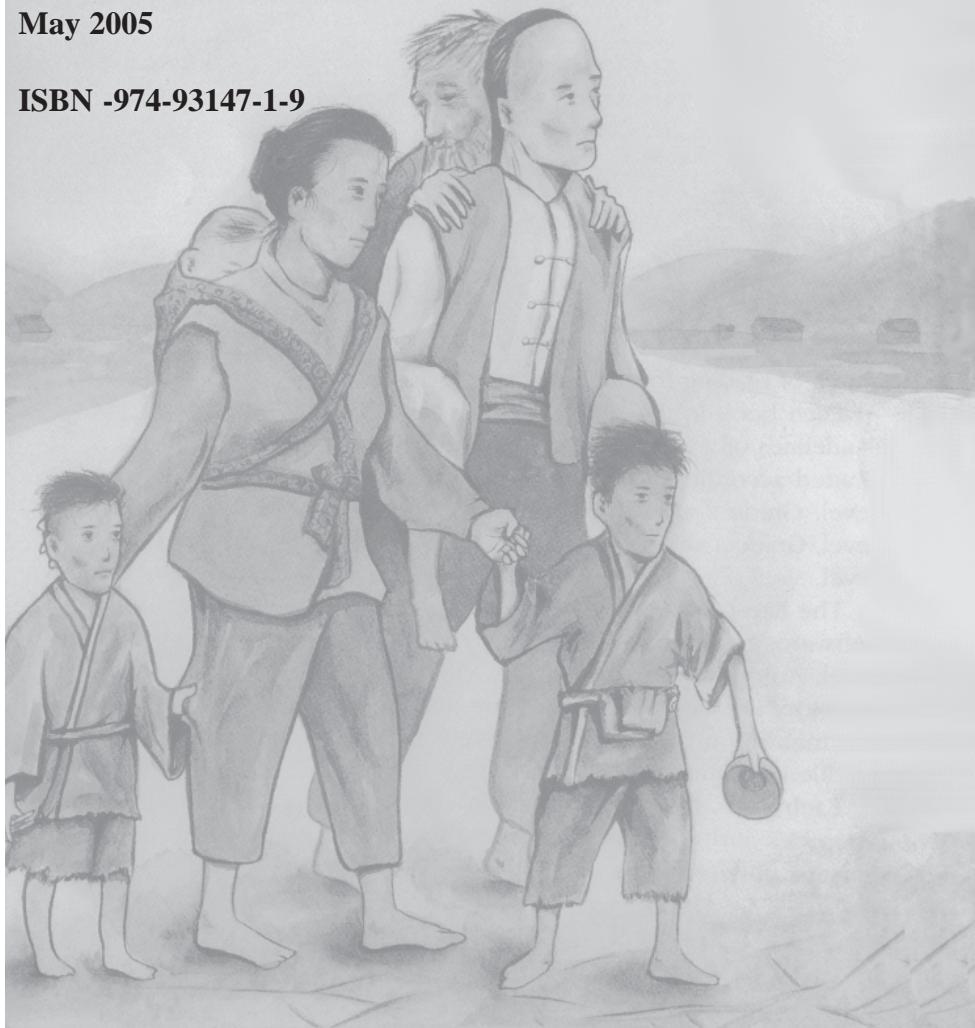
Kanchanaburi 71000

Thailand

drum@drumpublications.org

May 2005

ISBN -974-93147-1-9

ကောင်းသောင်း

The Good Earth

စာရေးဆရာမ Pearl S . Buck သည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ သို့မြတ်သောတူစိနိုင်ငံတွင်ကြိုးပြုးပြီးတူတိစကားကိုအစိုးလိပ်စကားမ သင်မိုကတည်းကတတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ သူမသည်စာအုပ်ပေါင်းကိုးဆယ်ကျိုးကိုရေးသားခဲ့ပြီးစာအုပ်များမှာများသောအားဖြောတူစိနိုင်ငံနှင့်တူတိလူမျိုးတို့အကြောင်းကိုအခြေခံ၍ရေးသားထားပါသည်။

rmw&um

edgef

v

1/ *0ſtə** [mʌd̪r̪əθ̪ət̪]

1

2/ *ubl̪vfuH*

14

3/ *y̪t̪r̪fomvmoEſy̪t̪q iſ&vmoI*

25

4/ *awmibuſuHt̪uD*

37

5/ *awmfv̪ð̪&;*

47

6/ *ajymifv̪jciſr̪m̪*

59

7/ *t̪t̪v̪D*

70

8/ *&efɔr̪s̪m̪*

82

9/ *t̪v̪eΛaemufq̪laeV̪m̪*

93

10/ *H̪ly:O̪jymifallciſ*

103

11/ *Or̪t̪b̪mp̪v̪D*

113

12/ *ppt̪om̪r̪s̪m̪*

124

Wpt
၀၇၉ * [မြန်မာစာ]

xHjrmvutkysitwEfyiEqicif

ဤနေ့သည် ဝမ်လန်း၏ထိပ်များလက်ထပ်ပွဲနေ့ဖြစ်သည်။ ပထမသူအိပ်ယာကနိုင်နှင့် ဤနေ့သည် အခြားနေ့များနှင့် ဘာကြောင့်မတူခြားနားနေရသည်ကို သူမတွေးနှင့်ချေ။ အိပ်ယာထက်မှ ငါ့ကိုကန့်ထကာပြုတွင်းပေါ်ကလေးမှနေ၍ အပြင်သို့ သူကြည့်လိုက်သည်။ လေပြေကလေး တိုက်နေသံကို သူကြားရသည်။ ဤသည်မှာ ကောင်းသောအတိတိနိမိတ်ဖြစ်သည်။ ဝမ်လန်းသိသည်ကတော့ ဤလေကမိုးကို ဆောင်ကြည့်လာမည်။ လယ်ကွင်းနှင့်ကောက်ပင်များမိုးကိုအလွန်တရာ့လိုအပ်နေသည်။ သူအဝတ်ဝတ်လိုက်ပြီးမီးမွေးသည်။ ထို့နောက် သူ့ဖော်အိုကြီးထံရေနေးယူသွားပေးသည်။ နေ့စဉ်သူ သည်လိုလုပ်လာခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ်ကျော် ရှိခဲ့ပြီ။ ဤအကြိမ်သည် နောက်ခုံးအကြိမ်ဖြစ်ချေတော့မည်။ မနက်ဖြန်ကျလျင်သူ၏အသစ်ကို စက် မယားဖြစ်သူက မီးမွေးခြင်း၊ ရေနေးကြိခြင်းအလုပ်များကိုလုပ်ဆောင်ပေလိမ့်မည်။

ဝမ်လန်းသည် သူ၏အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ သူ့ပိုက်ဆံထည့်ထုပ်ထားသောပိတ်စည်ညိုအထုပ်ကလေးကိုခါးပတ်ကြားမှသူတုတ်ယူလိုက်သည်။ သူရေတွက်ကြည့်သည်။ ငွေဒါးခြောက်ပြား နှင့်ကြေားပြားအချို့ရှိသည်။ သူ့မိတ်ဆွေများကို ညနေမှာသာစားရန် ဖိတ်ကြားထားကြောင်း သူ့ဖော်ကိုယူပြောမထားရသေးချေ။ သူ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ သူ့ဦးလေးနှင့် လယ်သမားသုံးယောက်တို့ သူ၏ထိမ်းများလက်ထပ်မဂ်လာသာစားပွဲသို့လာရောက်စားသောက်ကြပေလိမ့်မည်။ ရေးထဲမှဝက်သား၊ ရေကန်ထဲကငါးလေးတစ်ကောင်နှင့် သစ်ချေသီးအချို့ဝယ်ရန် ကြံရှုယ်ထားသည်။ ပိုက်ဆံလောက်လျှင်တောင်ပိုင်းမှလာသော မျှစ်ကလေးအနည်းယ်နှင့် အမဲသားအနည်းအကျဉ်းလောက် ဝယ်ရန်ပင်သုတိတူးထားသည်။ ထို့နောက် သူ့ဆံပင်ရိပ်ချင်နေသည်ကို သတိရလိုက်သည်။ သည့်အတွက် ပိုက်ဆံကိုနှိုးမည်။ စားစရာအကုန်အစုဝ်ထို့ ငွေလောက်ချင်မှ လောက်တော့မည်။

သူဖောင်ကို ကျောစိုင်းကာ စောစီးသောနှော့မနက်ခင်းထဲသို့ သူတိုးဝင်သွားလိုက်သည်။ လမ်းမျှောင်လေးအတိုင်း လယ်ကွင်းများကို သူဖြတ်လျောက်သွားသည်။ မလျမ်းမကမ်းမှာ မြှုပ်နည်းမြှုပ်နည်းအုပ်တံတိုင်းကို သူမြှင့်ရသည်။ ဤတံတိုင်း၏ အတွင်းဘက်မှာ ရောမအိမ်ကြီးရှိသည်။ ဤအိမ်ကြီးမှာ ကလေးဘဝကတည်းက ကွန်ခံလာခဲ့ရသော သူ၏အနီးလောင်းရှိပါ၏။

“**“**ဒို့တွေကသိပ်ဆင်းရဲတော့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ဖို့ရယ်၊ ရွှေလက်စွပ်တွေ ပိုးထည်တွေရယ် တော့မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းအနေနဲ့ အစောင့်မတစ်ယောက်ကို ယူဖို့ဘဲရှိတယ်။ ငါကတော့မင်းအဖို့ လှလှပပ၊ ခပ်ငယ်ငယ်အစောင့်မတစ်ယောက်ကို မယူစေချင်ဘူး။ ဒို့မှာ အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းဖို့နဲ့ လယ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ မိန်းမသား တစ်ယောက်ရှိရမယ်။ ဒို့က လယ်သမားတွေဘဲ၊ လှလှပပမိန်းမတစ်ယောက်က ဒို့မိသားစုအတွက် ဘာမှအသုံးကျမှာ မဟုတ်ပါဘူးဘွား။”**”** ဟု သူ့အဖောကဆိုခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့်တစ်နေ့တွင် သူဖောင်သည် ရှမ်မိသားစု၏အိမ်ကြီးသို့သွားပြီး သူသားလက်ထပ်ယူ၍ရနိုင်သော ကွန်မတစ်ယောက်ရှိ မရှိမေးကြော်သည်။ ဝမ်းလန်းအနေနှင့်အိုလန်ကို လက်ထပ်ယူနိုင်ကြောင်း အိမ်ကြီးရှင်သာခင်မကနိုသည်။ ဝမ်းလန်း၏ဖောင်က ရွှေရည်စိမ်လက်စွပ်နှစ်ကွင်းနှင့် ငွေနားဆွဲတစ်စုံယုံလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဝမ်းလန်းကအိုလန်ကိုလက်ထပ်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်းကတိပေးသည့်အနေနှင့် အိုလန်၏သခင်ကို ဤပစ္စည်းများပေးလိုက်သည်။ ဝမ်းလန်းသည် ထိမိန်းမကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးချေ။ သည်နေ့တွင် သူသည်သူမကို ရှမ်၏အိမ်ကြီးမှ သွားခေါ်တော့မည်။

owlmEStInvigapni

ဝမ်းလန်းသည် ဆံပင်ရိပ်လိုက်ပြီးနောက် စားစရာများဝယ်သည်။ ထို့နောက်ရှမ်၏အိမ်ကြီးသို့သွားပြီးမိန်းမတစ်ယောက်ကို လာခေါ်ကြောင်း တံခါးစောင့်ကို သူပြောပြုသည်။ တံခါးစောင့်က တဟားဟားရပ်လိုက်သည်။ ရယ်ပြီးရင်းရယ်နေတော့ရာ ဝမ်းခများ

အတော်ကြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ “ဒီနှုံသတိသားတစ်ယောက် ရောက်လာမယ်လို့ပြောထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဝါအသိအမှတ် မပြုဘူး။ သတိသား တစ်ယောက်က လက်မှာဆွဲချင်းပြီးဆွဲလာပေါ်မယ်လို့ ဝါမထင်ပေါ်” ဟု တံခါးစောင့် ကပြောသည်။

“သားငါးလေး နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာပါပါတယ်” ဟုဝမ်လန်းကပြောလိုက်ပြီး တံခါးစောင့် တံခါးဖွင့်အပေးကိုသူစောင့်နေသည်။ တံခါးစောင့်ကမူ တစ်ချက်လေးမှ မလူပို။

“ကျေနော့ဟာကျေနော့ သွားရမလား။” ဟု ဝမ်လန်းကပြောသည်။

“မရဘူး၊ မရဘူး။ မင်းဒီလိုလုပ်ရင် သခင်ကြီးက မင်းကို သတ်လိမ့်မပေါ့” ဟု တံခါးစောင့်ကပြော သည်။ သည်တွင် ဝမ်လန်းဘယ်လောက်ပို့အကြောင်းသူ သိလိုက် သည်။ ပိုက်ဆံပေးရကောင်းမှန်း မသိကြောင်းလည်း သူသောပေါက်သွားသည်။ “ငွေလေးတစ်စားမယ်ဆိုရင် တံခါးကောင်းကောင်းကြီးဌား ပွုင့်သွားမှာပေါ့” ဟုတံခါးစောင့်ကပြောသည့်အတွက် “ကျေနော်က ဆင်းရဲသားပါခင်ဗျား” ဟုဝမ်လန်းက စိတ်မသက်မသာနှင့် ဆိုသည်။

“ကောင်းပြီ မင်းခါးပတ်ကြားထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲကြည့်ရအောင်” သူဆွဲခြင်းကို ဝမ်လန်း အောက်ချေနေစဉ်မှာပင် တံခါးစောင့်က အသံကျယ်ကြီးနှင့် ရယ်လိုက်ကာ ဝမ်လန်းခါးပတ်ကြားမှ ပိုက်ဆံထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံများကို လက်ထဲသို့ လှပ်ခဲ့ချလိုက်သည်။ ငွေဒါးတစ်ပြား နှင့်ကြားပြားဆယ့်လေးပြားရှိသည်။

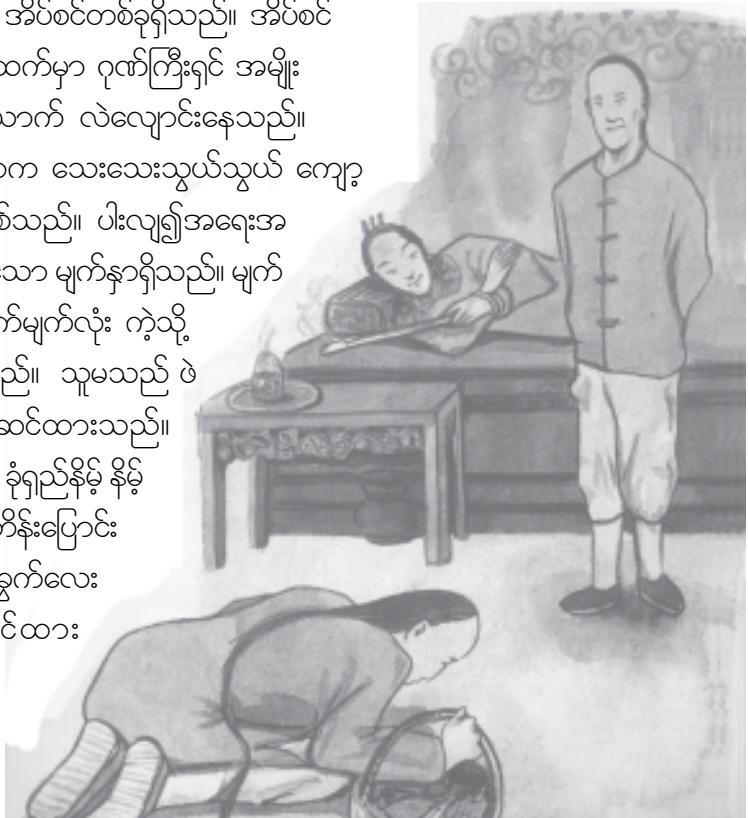
ဝမ်လန်းဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ခင်မှာပင် တံခါးစောင့်က “ငွေကိုတော့ ဝါယူလိုက် မယ်” ဟု ပြောပြီး ငွေဒါးကို သူ့အကျိုးလက်ဖျားထဲ ထည့်လိပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ့နောက်မှာ ဝမ်လန်းဆိုက်ပါလျှက် တံခါးဝမှ လျှောက်သွားရင် “သတိုံသား၊ သတိုံသား” ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းသည် တံခါးစောင့်ကို အလွန်ဖိတ်ဆိုးသည်။ သူသည် အဆောင်တစ်ခြား တစ်ခုဖြတ် ပျောက်သွားရင်း၊ သူ့ရှေ့ကလူ၏ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် အသံကိုသာ နားထောင်နေရသည်။ အဆောင်ပေါင်း (၁၀၀) လောက်ကို ဖြတ်သွားရသည်ဟု သူထင်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် တံခါးစောင့်က သူ့ကို အခန်းလေးတစ်ခန်းထဲသို့ တွန်းထည့် ထာခဲ့ပြီးတစ်အောင့်လောက်အကြာ တွင်ပြန်ရောက်လာသည်။

“သင်မကြိုးက မင်းကို သူ့ရှေ့မှာ့က်ရောက်စေတဲ့” ဟု ပြောပြီး ဝမ်းကို ခန်းမကြိုးတစ်ခုထဲ သို့ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

owbr

ခန်းမအလယ်၌ အိပ်စင်တစ်ခုရှိသည်။ အိပ်စင်ပေါ်က မွေ့ယာထက်မှာ ဂုဏ်ကြီးရှင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် လဲလျော်းနေသည်။ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာက သေးသေးသွယ်သွယ် ကျော်ကျော်ရှင်းဖြစ်သည်။ ပါးလျှော်အရေးအကြောင်း ထနေသာ မျက်နှာရှိသည်။ မျက်လုံးများကမျောက်မျက်လုံး ကဲ့သို့ မည်းနက်ရှုံးရသည်။ သူမသည် ဖသားဝတ်ရုံဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏နံဘေးက ခံရသော်လည်း နိမ့်တစ်လုံးပေါ်မှာ ဘိန်းပြောင်းတစ်လက်ကို မိုးခွက်လေးတစ်လုံးပေါ်တင်ထားလျက်ရှိသည်။

ဝမ်းလန်းသည် အမျိုးသမီးကြီးရွှေတွင် ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်ကာ နှုံးကိုကြမ်းပြင်နှင့်ဆီးခိုက်လိုက်သည်။

“ထထိုင်နိုင်ပြီးလို့ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ” ဟုသူမက တံခါးစောင့်ကို ပြောလိုက်သည်။
တဆက် တည်းမှာပတ် “သူက မိန်းမယုလို့လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားတော်။” တံခါးစောင့်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကိစ္စကို သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်လို့မပြောရတာလဲ။” ဟုသူမကမေးသည်။

“သူက လူနံ့လူအပါ။”

ဤစားပြောင့် သည်လူကို ဝမ်းလန်းအတော်စိတ်ဆိုးသွားသည်။ မလိုတမာ အကြည့် နှင့်သူကြည့်လိုက်သည်။ “ကျနောက နလပိန်းတုံး လယ်သမားတစ်ယောက်ပါ။
ဘွားတော်လိုဂုဏ် ကြီးရှင်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုစကားပြောရမလဲဆို
တာ ကျနောကမသိလို့ပါ ဘွားတော်။”

“အိုလန်ကို အမြန်သွားခေါ်မီး” ဟုအမျိုးသမီးကြီးက သူမ၏ကျွန်ကိုပြောလိုက်သည်။
ကျွန်ကတ္ထက်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပ်သန်ပြန့် သောအပြောရောင်ချည်ထည်
ကုတ်အကျိန်း ဘောင်းဘိဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်
လာသည်။ ဝမ်းလန်းက သူမကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှာထားလိုက်သည်။ သူနှင့်
ကအတော်ခုန်နေသည်။ သည်မိန်းမသည် သူ့မိန်းမဖြစ်တော့မည်။

“နှင်အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား” ဟုအမျိုးသမီးကြီးက အိုလန်ကိုမေးလိုက်သည်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီရှင့်”

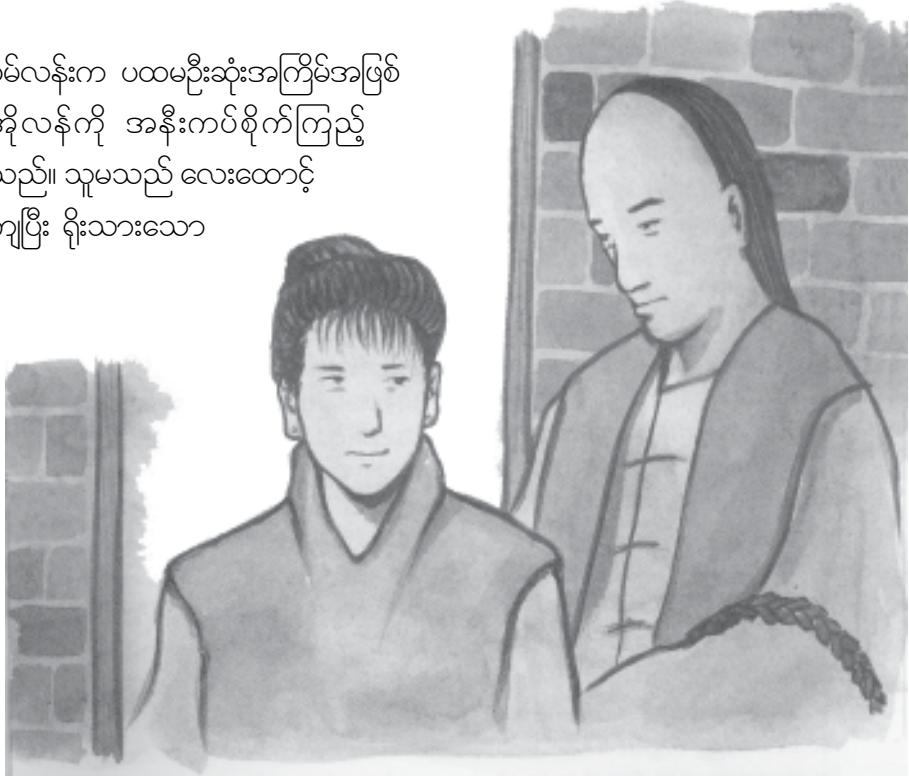
“ပါစကားပြောတဲ့အခါ သူ့နားမှာရပ်နေပါ” အမျိုးသမီးကြီးက ဝမ်းလန်းကိုပြောသည်။

“မိမိန်းကလေးက (၁၀)နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ပါတို့အိမ်ကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ သူအခါ
အသက် (၂၀) ရှိပြီ။ သီးနှံတွေပျက်စီးပြီး အငောက်တဲ့နှစ်က သူ့မိဘတွေ
ရှင်တန်းကနေ ဒီဘက်တောင်ပိုင်း ကိုရောက်လာတုန်းကသူ့ကိုငါဝယ်ခဲ့တယ်။
သူကသန်တယ်။ ရေတောင်ထမ်းနှင့်တယ်။ သူက ရပ်တော့မချောဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နင့်
အဖို့ရပ်ချောချောမိန်းမ မလိုပါဘူးလေ။ သူကနည်းနည်းတော့ လေးကွေးပြီးထိုင်း

တယ်ဆိုပေါ့ စိတ်ထားကောင်းတယ်။ ဒီကောင်မက ကျွန်ုင်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ နှင့် သူကို ကြိုးကြိုးနာရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါမျှဟုလင့်တယ်။” ထို့နောက်အမျိုးသမီးကြီး သည် အိုလန်ဘက်သို့လှည့်ကာ “နှင့်သူစကားကိုနားထောင်။ သူ့အတွက် သားတွေ များများမွေးပေးပေါ့။ သားဦးကိုချိပြီးငဲ့ကိုလာတွေ့လှည့်” ဟုပြောသည်။

ဝမ်လန်းနှင့်အိုလန်တို့ သည် မတ်တပ်ရပ်လျက် တုန့်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေကြသည်။ တစ် ခုခုပြောရ ကောင်းမလား၊ မပြောရကောင်းမလား ဆိုသည်ကို ဝမ်လန်းမသိချေ။ သို့ရာ တွင် အမျိုးသမီးကြီးက သူတို့နှစ်ဦးကို ထွက်သွားစေချင်လျပြီ။ “ကောင်းပြီ၊ နင်တို့အ ချွားနှစ်ပြီ။” ဟုဆိုလိုက်သည်။ ခန်း မထဲမှ သူတို့ထွက်သွားကြသည်။ တံခါးစောင့်က အိုလန်၏သေဖွားကို ပုံးပေါ်ထဲမှုံးလျက် သူတို့ နာက်မှလိုက် လာ သည်။ စောစောက ဝမ်လန်းစောင့်နေခဲ့ရသော အခန်းလေးထဲရောက်သည်နှင့် တံခါးစောင့်သည် သေဖွား ကို ပစ်ချကာ ပျောက်သွားတော့သည်။

ဝမ်လန်းက ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
အိုလန်ကို အနီးကပ်စိုက်ကြည့်
သည်။ သူမသည် လေးထောင့်
ကျိုး နိုးသားသော

မျက်နှာပေးရှိသည်။ ပါးစပ်ကျယ်ကျယ်၊ မျက်လုံးမဲနက်နက်ကလေးများနှင့်ဖြစ်သည်။ သူမ၏မျက်နှာက သူမသည် အစဉ်နှုတ်ဆိတ်နေလေ့ ရှိကြောင်း ဖော်ပြန်သည်။ မှန်ပါ သည်။ သူမသည် နည်းနည်းလေးမှ မချောပါ။ သို့သော် ရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်သည်တော့ လည်းမဟုတ်ချော်။ ထိုနောက် သူမ၏နားမှ ရွှေရည်စိမ် နားဆွဲကို သူသတိပြုမိလိုက်ပြီး ကျော်အားရဖြစ်သွားသည်။

vuskyf*နာကျော်

အိုလန်က သူမ၏သေတ္တာကို သွားမယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်လန်းကတားလိုက် သည်။ သူက သူမအား သူ့ဆွဲခြင်းကိုဆွဲရန် ပေးလိုက်ပြီး သူမ၏သေတ္တာကို သယ်သွား သည်။ နှစ်ယောက်သား ဂျမှုံးအိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်း၍ မြို့ထဲမှထွက်လျောက် သွား ကြသည်။

အညီရောင်အုတ်ချပ်များနှင့်ဆောက်လုပ်ထားသော ဝတ်ကျောင်းယ်လေး တစ် ဆောင်သို့ သူတို့ သွားကြသည်။ ရေးရေးအခါက ဤအုတ်နံပါဖြူများပေါ်မှာ ပန်း ချိုဆရာတစ်ယောက်ကတောင် ကုန်းပုံများ၊ ဝါးပင်ပုံများ၊ ရေးခြယ်ထားခဲ့သည်။ သို့ သော် မိုးရေများက ဆေးချက်အများစုကို တိုက်စားသွားခဲ့ပေပြီ။ ဝတ်ကျောင်းအတွင်း ဘက်မှာ အနီရောင်နှင့်ရွှေရောင်စကြော်ဝတ်ရုံများ ဝတ်ဆင်ထားသော နတ်သားတစ် ပါးနှင့်နတ်သမီးတစ်ပါးတို့ စံမြန်းနေကြသည်။

ဆွဲခြင်းထဲမှာ အမွှေးတိုင်များကို ဝမ်လန်းယူဆောင်လာခဲ့သည်။ အမွှေးတိုင်များကို ထုတ်ပြီးနတ် သားနှင့်နတ်သမီးရှေမှာ သူ့ထိုက်လိုက်သည်။ မီးညီးလျှင် သူနှင့် အိုလန် တို့သည် အမွှေးတိုင်များ လောင်နေသည်ကို ရပ်ကြည့် နေကြသည်။ ပြာတောင့်များ ရည်လာသောအခါ အိုလန်က လက်ညီး နှင့်သပ်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဝမ်လန်းကို ကြောက်ကြောက်နှင့်ကြည့်သည်။ သူမသည် မိမိအများတစ်ခုခု လုပ်မိလေသလား ဟု စိုးကြောက်နေသည်။ သို့သော် ဝမ်လန်းက သူမအမွှေးတိုင်များများသပ်ချသည်ကို သဘောကျနေသည်။ ဤသည်က အမွှေးတိုင်များကို ယခုသူတို့ လင်မယားနစ်ပြီးသား

ပိုင်ကြောင်း ပြဿရာရောက်သည်ဟု သူတွေးမိသည်။ အမွှေးတိုင်အားလုံးကုန် သွားသည်အထိ နှုတ်ဆိတ်ကာ သူတို့အကြာကြီး ရပ်နေ့မိကြသည်။

နေဝါယာဆဲဆဲမှာ ဝမ်လန်း၏အိမ်သို့သူတို့ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဝမ်လန်း၏ဖခင်က တံခါးနား မှာရပ်နေသည်။ သူသည် အိုလန်ကို ကြည့်လဲမကြည့်စကားမပြောပါ။ အကြောင်းမှာ မသင့်တော် သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မိုးတိမိမိုးသားများကို စိတ်ဝင် စားနေဟန်သာပြုသည်။ ထို့နောက် စားစရာများထည့်ထားသောခြင်းကို သူမြင်သွား သည်။ “မင်းပိုက်ဆံတွေ အများကြီးသုံးခဲ့တာဘဲ။” သူသားကို ပြောသည်။ “ဒီညာ ဧည့်သည်တွေလာကြမှုမှုပါ။” ဝမ်လန်းကပြန်ပြောလိုက်သည်။ “မင်းပိုက်ဆံသုံးတာကလည်း အတောက်မသတ်တော့ဘူး။” သူအဖောကဆိုသည်။ သို့သော် သူသားကည့်သည်များ ပိတ်ကြားထားသည်ကို သူကြိတ်၍သော့ ကျမေ သည်။

ဝမ်လန်းက ခြင်းထဲမှ စားစရာများကို ထုတ်လိုက်ပြီး အိုလန်သာက်သို့လှည့်ပြော လိုက် သည်။ “ဒီမှာဝက်သားရယ်၊ အမဲသားရယ်၊ ငါးရယ်ရှိတယ်။ ဉာစစားမယ့်သူ (ဂျေ)ယောက်ရှိတယ်။ နင်ဟင်း ချက်တတ်လား။”

“ကျမက ရှမ်အမိမိကြီးကိုရောက်လာကတည်းက မီးဖို့ဆောင်ကျွန်လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ အိမ်ကြီးက ထမင်းပွဲတိုင်းမှာ သားငါးပါတာချည်းပါဘဲ။” အိုလန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သည်လိုနှင့် စားစရာများကို သူမ ချက်ပြုတ်ကာ ဧည့်သည်များစားသောက်ကြပြီး အကြီးအကျယ်ချီးမွမ်းကြသည်။ ဤလောက်ကောင်းသော စားစရာများ သူဘယ်တုန်း ကမျှမြည်းစမ်းကြည့်ဖြင့် မရှိခဲ့ကြောင်းတွေးမိ၍ ဝမ်လန်းသည် သူ၏အသစ်စက်စက် မယားအတွက် အလွန်ရှုက်ယူမိလေသည်။

tqimjyaomb0

ဝမ်လန်း၏ဘဝသည် နောက်နွေးမနက်၌ဖိမ်အပြည့်ရှိနေပုံပေါ်ပါသည်။ သူသည် အို ယာ မှုနှုံးကာ အိုလန်အဝတ် ဝတ်ဆင်နေသည်ကို ငေးကြည့်သည်။ ဤော့ အိုပို့ယာ

ထဲမှာ ခက္ခလောက်လျှော့နေ လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဖောင်၏ ချောင်းချောက်ဆိုးသံကို သူကြားရသည်။ “ငါအဖေအတွက်ရေနွေးတစ်ဇလိုင်သွားယူချေ” ဟု သူ့မယားကို ပြောလိုက်သည်။

“ရေနွေးထဲမှာ လဘက်ခြောက်ခပ်ရမယား။” သူ့မယားကမေးလိုက်သည်။ “ခင် လိုက်” ဟုသူ ပြောချင်သည်။ အိုလန်က သူတို့ကို သူတောင်းစားများ ဟု ထင်မသွား စေလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဖောင်သည် သူမ၏ အိမ်ရောက်စ ဖွေဆော် ဦးမနက်မှာ သူအားလဘက်ရည်တိုက်သည်ကို ကြိုက်မည်မဟုတ်မှန်းသူသိသည်။ အ လွန်ဖြန်းတီးရာရောက်သည်ဟု သူ့ဖောင် ထင်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်သူသည် “လဘက်ခြောက်မဆပါနဲ့ ငါအဖ ချောင်းပိုဆိုးလာမှာပေါ့။” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် နွေးတွေးသောအိပ်ယာထဲမှာ ခက္ခလျှော့နေလိုက်သည်။ အိုလန်က တော့မှုရေနွေး ကြိုပြီး မီးစိုသည်။ သူမကသူ့ဆီ လဘက်ရည်တစ်ခွက်ယူလာပေးသည်။ ချော်ချိုင်းဆိုသလိုပင် ငါအများတစ်စုံတစ်ခု လုပ်မြို့ပြီလားဟု သူမဆိုးကြောက် သွားသည်။

“အမိုးကြိုးအတွက်တော့ ကျေမ လဘက်ရည်ယူမလာပါဘူး။ ရှင်မပြောတဲ့အတိုင်းဘဲပေါ့။ ရှင့်အတွက်တော့-----”

သူမစိုးရိမ်သည့်ပုံပေါ်နေသည်ကို ဝမ်လန်းမြှင့်တွေ့နေရသည်။ သူမ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် သူအဖြေ ပေးလိုက်သည်။ “ငါလဘက်ရည်ကြိုက်ပါတယ” ဟုပြန်ပြောပြီးနောက် ပျော်ရွှေ့ချမ်းမြှေ့စွာဖြင့် လဘက်ရည်ကို ယူသောက်လေသည်။

နောက်လများအတွင်း၌ ဝမ်လန်းသည် အိုလန်အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ဧေးကြည့်ရုံးက လွှာ၍ဘာတစ် ခုမှုမလုပ်ရဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်မိလေသည်။ ဤအထင်သည် တကယ် တော့ မမှန်ပါ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် သူလည်း လယ်ထမှာ အလွန်ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်ခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပင်ပန်းသည် ဟု မထင်ရပါ။ အ ကြောင်းမှာ သူအဖို့ ညနေတိုင်လျှင် အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူနိုင်သည့်အပြင် မောပန်း

လာချိန်၌ ညစာချက်ပြုတ်ရန် မလိုသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ သူအဲမြန်ရောက်ချိန်၌ သူ့အတွက် အစစအရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ အီမံထဲဝင်လာပြီးစားပွဲမှာ ထိုင် ကာအရုံသင့်စားလိုက်ရုံးပါ။ ထို့နောက် သူ့မိန်းမဖြစ်သူ အလုပ်ဆက်လုပ်နေသည်ကိုသူ ဝေးကြည့်နေနိုင်သည်။

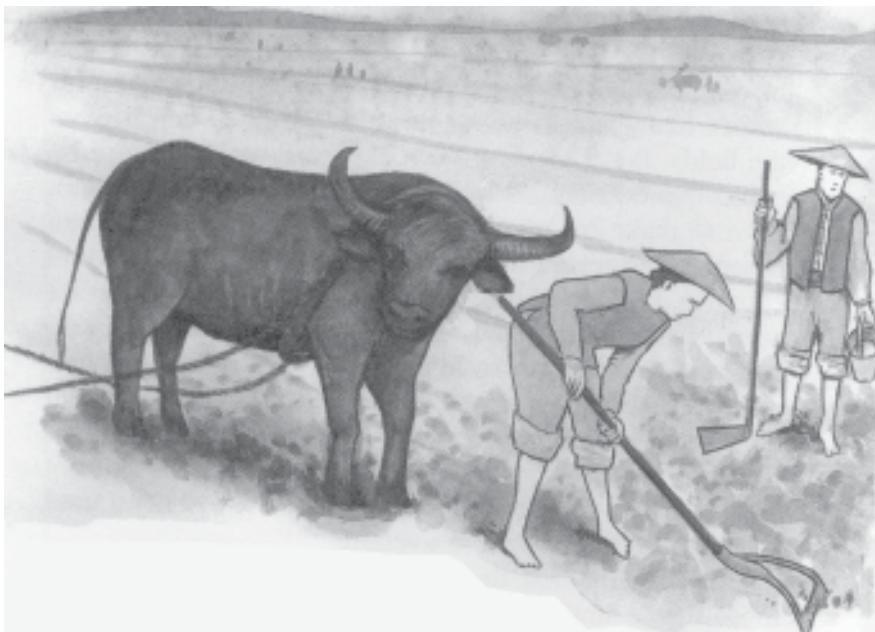
ဝမ်လန်းတစ်ယောက် လယ်ထဲဆင်းနေချိန်မှာ အိုလန်ကအီမံအလုပ်ကိုဖိုစီးစီးလုပ် သည်။ အီမံကိုရှင်းလင်းသည်။ စားစရာ ချက်ပြုတ်သည်။ ပြီးလျှင် အီမံအပြင်ထွက်ကာ မီးဆိုက်ရန်မြဲက်နှင့် သစ်ရွက်များလိုက်ကောက်သည်။ ဤသည်ကို ဝမ်လန်းကျေနှင်း အားရ ဖြစ်စီသည်။ အကြောင်းမှာ မီးဆိုက်ရန် ထင်းထုတ်စရာ မလိုတော့ သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ညနေမိုးချုပ် နွားထီးကြီးအစာကျွေး မပြီးမချင်း သူမအနားမယူချေ။

သူမသည် အဝတ်များနှင့်စောင်များကိုလည်း ချုပ်လုပ်ဖိတေးသေးသည်။ အစစ အရာရာ နေသားတကျ ပြုပြင်ပြီးသည်အထိ လက်စသိမ်းလုပ်သည်။ အခန်း (၃) ခန်းသည် အလွန်သန့်ရှင်းနေသည်။ လူချမ်းသာတစ်ယောက်၏ အခန်းများလောက် နီးနီးသန့်ရှင်းနေသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည်ဘယ် တော့မှ စကားသိပ်များများ မပြော တတ်ချေ။ အီမံနှင့်ပတ်သက်၍ ဝမ်လန်းကိုမေးစရာလိုသောအခါမှသာ စကားပြော တတ်သည်။ ဘာကြောင့်သည်လို့ ဖြစ်နေရသလဲ ဟု တစ်ခါတစ်ခါ သူတွေးကြည့် သည်။ သို့သော် တစ်ခါမျှ သူမကိုမေးစမ်းကြည့်ခြင်း မရှိချေ။ သူတာဝန်သူလုပ်ရည်ပြီးတာပါ ဘဲလေ ဟုသူတွေးလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ရှမ်အီမံကြီးမှာ နေစဉ်က သူမ၏ ဘဝအကြောင်း ပြောပြေစေလိုစီတ်ပေါက်မိသည်။ သည်လို့ဆိုတော့ လည်း သူ့စိတ်ဝင်စားမှန့် ပတ်သက်၍ သူ့ကိုယ်သူ ရက်မြို့ပြန်သည်။ တကယ်တော့ အိုလန်သည် မိန်းမတစ်ယောက် သာဖြစ်ပါ၏။

Oṁ artha, maf

အချိန်လေးနည်းနည်းကြာလာတော့ အိုလန်အဖို့ သည်အီမံလေးထဲမှာ တစ်နေ့တာအ တွက် လုပ်စရာအလုပ် အလုံအလောက်မရှိတော့ချေ။ သူမသည် အစောင့်ယောက် အနေနှင့် အလုပ်ကို နာရီပေါင်းများဖြာ အပင်ပန်းခံ လုပ်ရသောအလေ့အကျင့် ပါလာ

ခဲ့ရာ အလုပ်မလုပ်ပ မနေတတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် သူမသည် တူရှင်းငန်းပြားတစ်ချောင်းဆဲကာ လယ်ကွဲင်းထဲ ထွက်သွားသည်။

“ညနေအထိ ရှင်အိမ်မှာ ကျေမအဖို့လုပ်စရာအလုပ် ဘာတစ်ခုမ မရှိဘူး” ဟု ဆိုကာ ဝမ်းလန်းနှင့် ပုံခုံချင်း ယူဉ်လျက် အလုပ်စလုပ်လေတော့သည်။ သူတို့သည် တစ်နေ့လုံးအလုပ်လုပ်ကာ မြေဆီမြေနှစ်ကောင်းသော အညီရောင်မြေသားကို တူးလှန် ပစ်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားများများ မပြောကြပေ။

ထို့နောက် တစ်ညနေခင်း နေစောင်းခိုန့်၌ ဒို့လန်သည် ဝမ်းလန်းဘက်လှည့်ကာ “ကျေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီး” ဟုပြောသည်။ “ဒါဖြင့် အလုပ်လုပ်တာ ရပ်လိုက်တော့လေ။” “လာ၊ အဖွဲ့ကို သွားပြောပြုမယ်။” ဟု ဝမ်းလန်းက ပြောလေသည်။ သူတို့အိမ်ပြန်ပြီး အဖိုးကြီးကို ပြောပြုလိုက်ကြသည်။

သူ့အမိမှာ မြေးတစ်ယောက် ရှိလာတော့မည် ဟူသော အတွေးဖြင့် အထိုကြီးအလွန် ပျော်သွားသည်။

သူမ၏ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ အိုလန်သည် အစီအစဉ်တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ချထား လေသည်။ “ကလေးကို ရမ်းအမိမြေးဆီး ချိန္တားပြီး သခင်မကြီးနဲ့ သွားတွေ့မယ်” ဟု မိမိလန်းကို ပြောပြသည်။ “ကလေးအတွက် ကုတ်အကျိုအနီလေးရယ်၊ ဘောင်းဘို အနီလေးရယ် ဝယ်မယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ ထိပ်က ဘုရားရပ်ကလေးပါတဲ့ ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းပေးမယ်။ ခြေထောက်မှာ ကျားမြှင့်လေးစွဲပေးမယ်။ ကျေမကတော့ ဘိန်း အသစ်လဲစီးမယ်။ အနက်ရောင်ကုတ်အကျိုအသစ် လဲဝတ်မယ်။ ကျေမကလေးကို ရှိ အိမ်ကြီးက လူတိုင်းဆီကို လိုက်ပြုမယ်။”

မိမိလန်းသည် သူမပြောသမျှစကားအားလုံးကို အံ့ဩနေမိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အယင်ကသူမသည်လောက်စကားများများ ပြောသည်ကို မကြားခဲ့ဘူး သော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“နှင့်ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါး လိုမယ်ထင်တယ်။” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။ “ရှင်ကျေမကို ငွေဒေါ်း (၃) ပြား ပေးနိုင်မလား မသိဘူး၊ ဒီပိုက်ဆံဟာ များမျိန်း ကျေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေမအလဟသာ မဖြန်းပစ်ပါဘူး။” ဟုအိုလန်းက ပြန်ပြော လိုက် သည်။

မိမိလန်းက သူ့ခါးပတ်ကြားမှ ပိုက်ဆံကို ထုတ်သည်။ ငွေဒေါ်း (၃) ပြားကို စားပွဲပေါ်တင် ထားလိုက်ပြီးနောက် သူနည်းနည်းချိတ်ချုပ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကာလ အတော်ကြာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော စတုထွေမြောက် ဒါရီးကို ခါးပတ်ကြားမှ ထုတ် လိုက်သည်။

“ဒါကိုလည်းယူထား၊ ဒါဒို့ရဲသားနှိုးဘဲ။ သူ့ကုတ်အကျိုကိုပိုးသားနဲ့ ချုပ်မှတ်သော်မယ်။” ဟု သူပြောသည်။ အိုလန်းက မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ စကားလည်းမပြော။ တုပ်တုပ်မျှလည်း မလူပါ၊ မတ်တပ်ထပ်ရုံစာရပ်ပြီး ပိုက်ဆံများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

တို့နောက် တိုးတိုးလေးပြောသည်။ “ဒါကျမဗိုက်ဆံကိုင်ဖူးတာ ပထာမျိုးဆုံးအကြိမ်ဘဲ။” တို့နောက် သူမသည် ပိုက်ဆံများကို ကောက်ယူကာ အီပိုခန်းထဲသို့ အရောသောပါး ပြေးတင်သွားလေတော့သည်။

အိုလန် ကလေး ယောက်သွားလေးမီးဖွားသည်။ သူသား အော်ဂိုသံကြားတော့ ဝမ် လန်းသည် “ခုချိန်ကစပြီး ဒီအမိမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး” ဟု သူကိုယ်သူ ပြောနေမိသည်။ သို့ရာတွင် သူမှာ ကြိတ်ချုပ်အကြီးအကျပ်ရှုက်ယူပြီး အပျော်ကြီးပျော်နေလေသည်။ သူသည် အိုလန်ဆီသွားကာ “မနက်ဖြန် ပါမြဲကို သွား ပြီး နှင်ရေရွေးနဲ့သောက်ဖို့ သကြားနိနည်းနည်းသွားဝယ်မယ်။ ကြက်ဥတ္တာလည်း တခြင်းကြီးဝယ်၊ ဆေးနိရောင်ဆိုးပြီး အိမ်နီးချင်းတွေကို ပေးမယ်။ ဒါဆိုရင် ငဲ့မှာ သား တစ်ယောက်ရမှန်း အိမ်နီးချင်းတွေ သိသွားကြမယ်။” ဟုပြောလိုက်သည်။

tv, fzphaeaomt tf

မကြာမိမှာပင် အိုလန်လယ်ထဲပြန်ဆင်းသည်။ ယခါအချိန်၌ ကောက်ရိတ်သိမ်းခြင်း ကိစ္စပြီး သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကောက်နံများနိုင်ချွေကာ ဆောင်းသီးနှံအတွက် မျိုးစွေချကြ သည်။ သည်အတွက် သူတို့တစ်တွေ တစ်နေ့တာလုံးအလုပ် လုပ်ကြသည်။ သူတို့၏သားဝယ်ကဗျာ သူတို့နေားက မြေကြီးပေါ်မှာ လဲလျော်းအိုင် စက်သည်။

ဆောင်းရောက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဆောင်းအတွက် သူတို့မှာအသင့်ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းလန်းသီ မို့ခဲ့ဘူး သမျှထဲမှာ သည်နစ်သည် စပါးထွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ အီမိ ဝယ်ကလေးသည် သီးနံများ၊ စားစရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေကာ ကဲထွက်လှမတတ် ဖြစ်နေသည်။ အခြားကိုခံထားသော ကြက်သွန်နိန္တုကြက်သွန်ဖြူများကို အီမိခေါင် မိုးမှာ တွဲလဲချိတ်ထားသည်။ ဂျုနှင့်ဆန် ထည့်ထား သောအုံကြီးများလည်းရှိသေးသည်။ ဤစားစရာ အများစုကို နောက်ပိုင်းမှရောင်းမည်။ အလျင်စ လိုရောင်းစရာမလိုပေါ် ဝမ်းလန်းသည် သူတို့ကိုဆံများကို ဖြန်းတီးပစ်ခြင်းမရှိပေါ်။ သူက စွဲစပ်သေးချာသည်။ သူ စားစရာများကို ဈေးကောင်းမရမချင်း ရောင်းချရန်မလိုပါ။ နှစ်သစ်အကူး နှင့်မကျ မိအထိ သူသိလျောင်ထားလိုသည်။ သည်အခါကျလျင် ဈေးကောင်းပေး၍ ဝယ်ကြပေ လိမ့်မည်။

လယ်သမားအတော်များများက သူတို့သီးနံများကို ရိပ်သိမ်းပြီးပြီးချင်းမှာပင် ရောင်းချလိုက်ကြ ရသည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့ပိုက်ဆံများကို ဖြန်းတီးပစ်လိုက်ကြကာ လက်ထဲမှာ ဘာမှမကျန် တော့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝမ်းလန်း၏ဦးလေးတော်သူသည် သူသီးနံများမမှုဉ်းသေးမိကပင် ရောင်းချပြီးရင်း ရောင်းချခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ပင် ထောင်စပ်ကိုပင် ရောင်းချရလေရာ ရိပ်သိမ်းသည်အလုပ် လုပ်စရာမလိုတော့ပေါ်။

ဝမ်းလန်း၏ အဖော်ဖြစ်သူ သူ့မိန်းမသည် ရွှေးကြီးသော စားစရာနှင့် အဝတ်သစ် ဖိန် သစ်များအတွက် ပိုက်ဆံ အမြဲက်အမြားကို ဖြန်းတီးပစ်ခဲ့ရာ သူတို့အိမ်အမိုးမှာ တွဲလောင်းချိတ်ထားစရာဟူ၍ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိနဲ့ဘူးချေ။ သို့ရာတွင် သည်နှစ်စိ လန်း ၏အိမ်၌ ခေါင်မိုးတွင် ဝက်ပေါင်တစ်ချောင်းပင် တွဲလောင်းချိတ်ထားလေသည်။ ဝက်နာ တစ်ကောင်သတ်သော သူ့အိမ်နီးချင်းထံမှ ဤဝက်ပေါင်ကို ဝယ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝက်က ပိုန်မသွားသေးသဖြင့် ပေါင်ကကောင်းသည်။ အကြီးကြီးဖြစ်သည်။ အိုလန်က ဝက်ပေါင်ကို ဆားလူးကာ အခြားက်လျန်းသည်။ ဝက်ပေါင်ဘေးမှာ အိမ်မွှေ့ကြက် နှစ်ကောင်ရှိသည်။ သူတို့ကိုလည်းဆားလူးထားသည်။

ဆောင်းရောက်လာချိန်၌ အိမ်ထဲက အလျောက်စားစရာများအလယ်မှာထိုင်ပြီး ဇွဲးဇွဲးထွေးထွေး နေကြသည်။ မကြာမီမှာပင် ကလေးက သူ့ဟာသူထုတိုင်နှင့်လု နီးပါးဖြစ်လာသည်။ သူတစ်လ ပြောက်နေ့တွင် စားသောက်ပွဲတစ်ခု တည်ခင်းကျွေး မွေးသည်။ အိမ်သို့ရောက်လာသူတိုင်းက ဝဝကစ်က်နှင့်ချောမာသော ကလေးပေါ် ဂို့ ချို့မွှေ့မေးထောပနာပြုကြသည်။ ရာသီပြောင်း၍ သစ်ပင်များမှ အရှင်များပြောကျ ကုန်တော့သည်။ ဝါးရွှေက်များသာ ကျန်တော့သည်။ ခြားက်သယောင်း သောလေက တိုက်မြှုတိုက်နေခဲ့။ ဝမ်းလန်းက ဖိုးရွာပါစေဟု ဆုတောင်းသည်။ ဖိုးသာ မရွာပါက သူတို့က်ထားသော ဂျုံစွေ့များ အပင်ပေါက်နှင့်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

နာက်ဆုံး၌ မိုးရောက်လာခဲ့သည်။ လေက ပူဇွဲးကာ ပြီးပြီးသက်သက်ရှိနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ မိုးပေါက်များပြောသက်ပြီး ခြားက်သယောင်းနေသော ပြောကြီးထဲ နစ်မှုပ်သွားကြသည်ကို အိမ်ထဲမှနေ၍ သူတို့တစ်တွေ တစ်ပျော်တစ်ပါးထိုင်ကြည့် နေကြသည်။ ကလေးက မိုးရွာနေသည်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ သူ့လက်များကိုဆန့် တန်းကာ ပြုဗွှေ့တွင်းပေါက်မှုစီးကျလာသော ငွေရောင်မိုးရေစီး ကြောင်းများကို လိုက်ဖမ်းကြည့် နေသည်။ ကလေးနှင့်အတူ သူတို့လိုက်ရယ်ကြသည်။ အဖိုးကြီးက ကလေးဘေးနားက ကြိမ်းပေါ်မှာထိုင်လျက် “ရွာပေါင်းတစ်ဒါဇ်လောက်မှာ ဒီကလေးမျိုးမရှိဘူးကွာ”၊ ငါ့ညီက မွေးတဲ့ကလေးတွေဟာ လမ်းမလျောက်တတ်ခင်အထိ ဘယ်အရာကိုမှ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း သတိထားမိခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကလေးကတော့ကွာ တော်

တော်ပါးနှပ်တဲ့ကလေးဘဲဟူ့” လယ်ကွင်းထဲ၌ကား
ဂျိမ္မားအပင်ပေါက်လာပြီး စိုစွတ်နေသော
အညီရောင်မြေတိုးထက်မှာ အစိမ်းရောင်
အသွောက်ကလေးများ ပေါ်ထွေက်လာ
ကြသည်။

ai ဗီ hi & u

သည်လိုအချင်အခါမျှ၌ လယ်သမားမှန်သမျှသည် မိုးမင်းကြီးက သူတို့အပေါ်ကရဣကာ
သက်၍ သူတို့လယ်ကွင်း များထဲသို့မိုးကိုစေလွှတ်ပေးသည်ဟု ခံစားမြှုကြသဖြင့် တစ်
ယောက်အိမ်တစ်ယောက် လျောက်လည်ကြသည်။ မနက်ခင်၌ အိမ်နီးနားချင်းတစ်အိမ်
အိမ်မှာ စုဝေးကြကာ လဘက်ရည် စိုင်းစွဲသောက်ကြသည်။ မိန်းမများမှာမူကား အိမ်
မှာနေ၍ အဝတ်နှင့် ဖိနပ်များချုပ်လိုက် ဖါလိုက်နှင့် နှစ်သစ်အကြောင်းတွေးကြသည့်ကြ
သည်။

သို့ရာတွင် ဝမ်လန်းကတော့ တခြားအမိများသို့သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်းမပြချ။ သူ့ကောက်ပဲသီးနှံများလောက် အနွေးခါတ်ရပြီး သူ့ကောက်ပဲသီးနှံများလောက် ကောင်းသော ကောက်ပဲသီးနှံများပြည့်နှက်နေသည့် အခြားအမိများသို့ ရွာထဲမှာ တစ် အိမ်မှ မရှိပေ။ အခြားလယ်သမားများ သူ့ဆီ မှာပိုက်ဆံလာရောက် ချေးကားကြမည်ကို သူမလိုလားချေ။ သူ့ဆီမှာဘယ်လောက်များများစားစား ရှိသည်ကို မြင်တွေ့ရလျှင် သူ့ဆီမှ မျှဝေယူလိုက်မည်ဟု သူတွေးမိသည်။ ဝမ်လန်းသည် သူ့အသီးအနှံများကို လျှောင်ထားလိုပြီး စားသောက်ပွဲကောင်းကောင်း တစ်ပွဲ တည်ခင်းကျွေးမွှေးနိုင်ရန်အ တွက် နှစ်သစ်ကူးနားနီးမှသာ ရောင်းချလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်လန်းနှင့်အိုလန်တို့ သည်အိမ်မှာ နေကြကာ ဝမ်လန်းကလယ်ယာသုံးကိုရိုယာများပြင်ဆင်သည်။ အိုလန်က အိမ်သုံးကိုရိုယာများပြင်ဆင်သည်။ မြေအိုးမှာအပေါက်ရှိလျင် လွှင့်ပစ်ခြင်းမပြုဘဲ မြေကြီး၊ ရေတို့ဖြင့်ဖိုးကာအသစ် ကဲ့သို့ပြန်ဖြစ် လာသည်အထိ မီးဖုတ်လေသည်။

သည်နှစ်သည် ကောက်ပဲသီးနှံအတွက်ကောင်းသော နှစ်ဖြစ်ရာ ဝမ်လန်းမှာ ငွေပိုင်းလုံး လေးတစ်ချို့စုံမောင်းမိသည်။ သူတို့မှာ ဘယ်လောက်လိုအပ်သည်ကို တွက်ချက်ကြည့်အပြီးတွင် အချို့ပိုလျှော့နေသေးသည်။ သို့သော် ဝမ်လန်းသည် ဤပိုက်ဆံအ ကြောင်း နှစ်ပတ်သက်၍ အိုလန်မှလွှဲ၍ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မသိစေလိုပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသားတို့ပိုင်ကြကာ ဘယ်နေရာမှာ ရှုက်ထားရမည်ကို ကြံးဆုံးဖြတ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ အိုလန်သည် အိပ်စင်နောက်ကျောက နံရုံမှာ အပေါက်တစ်ပေါက်တူးဖောက်လိုက်သည်။ ဝမ်လန်းက ဤအပေါက်တဲ့သို့သူ့ငွေများ ထည့်သည်။ အိုလန်က အပေါက်ကိုမြေကြီးခဲ့တစ်ခဲဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာ ဘာမှမရှိဟု ထင်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်လန်းနှင့်အိုလန်တို့ကတော့မူ သူတို့၏လျှို့ဝှက်ရာနားအ ကြောင်းကိုသိကြလေသည်တကား။

Economic Welfare

နှစ်သစ်ကူးနီးကပ်လာနေလျက်ရှိရာ ရွာထဲကအမိများထဲမှာ ကြိုးတစ်ပြင်ဆင်မှုအများ အပြားလုပ်ကြသည်။ ဝမ်လန်းသည် ဤသို့သွားကာ ဖရောင်းတိုင်များနှင့်လေးထောင့်

စတ္တ။အနီများဝယ်သည်။ ကုသိလ်ကံကောင်းလာအောင် သူ့ထွန်တုံးနှင့်ကိရိယာများ၊ သူ့အိမ်တံခါးများမှာ စတ္တ။နီများကပ်ထားသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဝတ်ကျောင်း
ထဲက နတ်များအတွက် အဝတ်များချုပ်ရန်
စတ္တ။နီများဝယ်သည်။ အဖိုးကြီးက အဝတ်များကို

အလွန်ဂုဏ်စိုက်ချုပ်ပေးသည်။ ဝမ်လန်းသည်အဝတ်များကို ဝတ်ကျောင်းသို့
ယူဆောင်သွားကာ နတ်သားနှင့် နတ်သမီးတို့ကို ဝတ်ဆင်ပေးသည်။ ထို့နောက်
နတ်များရွှေတွင် အမွေးတိုင်များကို သူထွန်းညိုသည်။ သူ့အိမ်ထဲ၌မူ သူသည် မြေ
စောင့်နတ်ရပ်ပုံ အောက်မှာ ဖရောင်းတိုင်နှစ်ချောင်း စိုက်ထားလိုက်သည်။ နှစ်သစ်ကူး
မတိုင်မိုးသေနှုံ ထွန်းညိုရန်ဖြစ်သည်။

ဝမ်လန်းသည် မြို့ထဲသို့တစ်ခေါက်ထပ်သွားပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်ဗျား ဝက်ခဲ့နှင့်
သကြားဖြူပြုသည်။ အိုလန်က ဝက်ဆီ သကြား၊ ဆန်မှန်တို့ဖြင့် နှစ်သစ်ကူးအတွက်

မှန်များလုပ်သည်။ ဤမှန် များကားရှစ်အိမ်ကြီးမှာ လူချမ်းသာများ နှစ်တိုင်းစားလေ့ရှိသော မှန်များနှင့်ဆင်တူသည်။ အိုလန်ကမှန်များကို စားပွဲပေါ်မှာ တည်ဆင်းလိုက်သည်။ ဝမ်းလန်းသည် သူမိန်းမလုပ်သောမှန်များကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်အလွန်ရှုတ်ယူမြို့သည်။ ဤကဲ့သို့သော မှန်မျိုးများ လုပ်နိုင်သော အခြားမိန်းမဟု၍ သည်ရွှာတဲ့ မှာမရှိချေ။ အချို့မှန်များပေါ်၍ အိုလန်သည် ဘယ်ရိုဘိုးနှိမ်များ၊ အခြားသစ်သီးများ ဖြင့် ပန်းပွင့်များနှင့်အဆင်အကွက်များ ပုံဖော်သည်။

“**ကြည့်ကောင်းလွန်းလို့စားရက်စရာတောင်မရှိဘူး။**” ဟု ဝမ်းလန်းကပြောလိုက်သည်။ အဖိုးကြီးကမူကား စားပွဲကိုပတ်လျက် လုပ်သောမှန်များကို ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လိုက်ကြည့်သည်။

“**ငါညီနဲ့ သူ့ကလေးတွေကိုခေါ်လိုက်စမ်း။ မှန်တွေကို လာကြည့်ကြပလေ့စေး။**” ဟု ဆိုသည်။

ဝမ်းလန်းကမူ ဤစိတ်ကူးကို အကောင်းမထင်ချေ။ သူ့ဦးလေးသည် သူ့လောက်မချမ်းသာပါ။ ထို့ကြောင့် မှန်များကို လာကြည့်ရှင်း၍မဖြစ်။ သူတို့သည် ဆာလောင်နေကြကာ မှန်များကို စားချင် ကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် “နှစ်သစ်မကူးခင်မှာ မှန်တွေကိုကြည့်တာ ကံဆိုးတတ်တယ် အဖော်” ဟု သူမြောလိုက်သည်။ အိုလန်က “ဒီမှန်တွေက ကျမဗတ္တုအတွက်မဟုတ်ဘူး။ နေ့သည်တွေက အဖြူထည်မှန်တစ်ခု နှစ်ခု လောက်စားချင် စားကြပလေ့စေပေါ့။ ကျိုန်တာတွေက ရှစ်အိမ်ကြီးက သခင်မကြီး အတွက်ပါ။ နှစ်သစ်ကူး ဒုတိယနေ့ကျရင် ကျမတို့ ကလေးကို အိမ်ကြီးဆီခေါ်သွား ဖြီးမှန်တွေကိုလက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ ယူသွားမယ်။” ဟုပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မှန်များသည် ဝမ်းလန်းအတွက် ပို၍အရေးကြီးလာဟန်တူပေသည်။ မှန်များကို မြို့ကအိမ်ကြီးသို့ အိုလန်ယူသွားမှာကို သူကျေနှင်းအားဖြစ်နေသည်။ ပြီးခဲ့သောနှစ်မှာ သူဘယ်လောက်အောင်မြင်ကြောင်း၊ သူဘယ်လောက် အကျိုးပေးကောင်းခဲ့ကြောင်း၊ သခင်မကြီး သိသွားမည်။ နှစ်သစ်ကူးတွင် ဝမ်းလန်းအဖို့အခြား

ဘယ်ကိစ္စမှ သည်လည်ပတ်ခြင်းလောက် အရေးမကြီး လျေပေ။ သူ့ဆွဲမျိုးသားချင်းများ သူ့အိမ်ထို့ရောက်လာ ချိန်မှာပင် အိမ်ကြီးအကြောင်းကို သူတွေးနေလေသည်။

Off the wall vnoteworthy

နှစ်သစ်ကူး ဒုတိယနှစ်တွင် အိပ်ယာမှ သူတို့စောစောထွေသည်။ အိုလန်က သူ့သား ကို ကုတ်အကြီးအနံဖော်လေးနှင့်ကျားမီနှင့်ပို့ဆောင်ပေးသည်။ ဗုဒ္ဓအရပ်ပါသော ဦးထုပ် ကလေးဆောင်းပေးသည်။ ထို့နောက် ဝမ်လန်းနှင့်အိုလန်တို့သည် သူတို့၏ ကောင်း ပွဲဆိုသော အဝတ်များဝတ်ဆင်ကာ သူတို့၏သားနှင့်မျန်များကို သယ်ဆောင်လျက် လယ်ကွင်းအတိုင်းထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဂုမ်အိမ်ကြီး၏ ရောမတံ့ခါးမကြီးရှေ့အရောက်တွင် ဝမ်လန်းသည် သူ့လုံးလရီရိယ အား လုံးအတွက် ဆုလ်စာစ်ခု ရရှိလိုက်လေသည်။ သည်အကြိမ်း တံ့ခါးစောင့်သည် သူ အားများစွာရှိသေသမူပြု၍ ဆက်ဆံလေသည်။

“အား လယ်သမားကြီးဝမ်၊ ခုသုံးယောက်ဖြစ်သွားပြီနော်။ တစ်ယောက်တည်း မ ဟုတ်တော့ဘူး။” ဟုပြောလေသည်။ ထို့နောက် သူ့အဝတ်အစားများကို သတိပြု မိကာ “ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်မှာ ခင်ဗျား ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးသိပ်ကောင်းခဲ့မယ်နော်။” ဟုဆို သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကသီးနှံအထွက်ကောင်းတယ်” ဟုဝမ်လန်းက ဆင်းရဲသား တစ်ယောက် နှင့်စကားပြောဆိုနေသကဲ့သို့ ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တံ့ခါးစောင့်က ဝမ်လန်းဘက်လှည့်ကာ “ခင်ဗျားအနီးနှံသားကို သခင်မကြီးဆီကျနော် ခေါ်သွားတုန်း ဟောဒီကျနော်အခန်းလေးထဲမှာ ကျေးဇူးပြု၍စောင့်နေပါခင်ဗျာ။” သူတို့အဆောင်ထဲ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို ဝမ်လန်းပျိုကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တံ့ခါးစောင့်ထိုင်ခဲ့သော အခန်းလေးထဲဝင်သွားသည်။ ဝမ်လန်းသည် အိမ်ဦးခန်း နေရာ

၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တံခါးစောင့်၏ မိန်းမက သူ့ကို လဘက်ရည်တစ်ခွက် လာပေးသည်။

အိုလန်တို့သားအမိန့်င့်တံခါးစောင့် ပြန်ရောက်အလာကို အချိန်အတော် ကြာစောင့်လိုက်ရသည် ထင်သည်။ သူ့မိန်းမမျက်နှာကောင်းရဲ့လားဟု သေသေချာချာ အကဲခပါကြည့်သည်။ သူ့မိန်းမ စိတ် ကျေနပ်မှုရိုကြာင်း တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် တံခါးစောင့်ကိုထားခဲ့ကာ တံခါးတစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက်ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ “ဘယ့်နဲ့လ” ဟု သူမေးလိုက်သည်။ အိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့ကို သူကြားလိုသောကြာ့င့် ဖြစ်သည်။

အိုလန်က သူ့အပါးသို့တိုးကပ်လာပြီး လေသံညွှင်းညွှင်းညံ့ညံ့နှင့် ပြောသည်။ “အိမ်ကြီးမှာ ခဆင်း ရဲသွားသလောက်နီးပါး ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်”

“နင်ဘာကို ပြောတာလဲ။” ဟုဝမ်လန်းကမေးသည်။

“ဘွားတော်က မနှစ်နှစ်သစ်ကူးတုန်းက ကုတ်အကြိုကိုဘဲ ဝတ်ထားတယ်။ ဒီလိုအဖြစ် မျိုး အယင်က ကျမတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တွေမှာလည်း ကုတ်အကြိုအသစ်တွေ မရှိကြဘူး။ ကျမဝဝတ်တဲ့ ကုတ်အကြိုမျိုး ဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်တွေ တစ်ယောက်တစ်လေ တော်မရှိဘူး။ အိမ်ကြီးမှာ ကျမ ကလေးလောက်လှတဲ့ ကလေးမျိုးမရှိဘူး။ ဒီလောက် သားသားနားဝတ်ထားတဲ့ ကလေးလည်း မရှိဘူး။”

အပြီးတစ်ချက် အိုလန်မျက်နှာမှာ ဖြည့်ဖြည့်းချင်းပါ့လာသည်။ ဝမ်လန်းအလွန်ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ သူအလွန်ကံကောင်းသည်။ သူမှာအနီးကောင်းတစ်ယောက်နှင့် ချစ်စရာ သားတစ်ယောက် ရှိသည်။ သီးနှံအထွက်ကလည်း ကောင်းသည်။ သို့သော်လူတို့အလွန်အကျံ့အောင်မြင်မှုရမှာကို မနှစ်မြို့မလိုလားသော မကောင်းဆိုးပါး သရေတစွေများကို နောက်ပိုင်းမှာ သူသတိရလိုက်သည်။ သူသည် သူ့သားကလေးကို သူ့ကုတ်အကြိုအောက်မှာ စုက်ထားလိုက်ကာ သူ့ကလေးသည် မိန်းကလေးဖြစ်လေ ဟန်ဟန်ဆောင်ထားလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် သူတို့ဒီလောက်ကြပ်တည်းရသလဲဆိတာ နင်မေးကြည့်သေးလား။”
ဝမ်းလန်းက အိုလန်ကိုမေးလိုက်သည်။

“ကျမက ထမင်းချက်နဲ့ တစ်အောင့်လောက်ပဲ စကားပြောခဲ့ရတာ။ သခင်လေး (၅) ယောက်စလုံးက နိုင်ငံခြားမှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးသုံးသတဲ့။ မိန်းမတွေကိုလည်း အိမိပို့ထားသေးတယ်။ အဲဒီ အတွက် ပိုက်ဆံသိပ်ကုန်တာဘဲတဲ့။ ပြီးတော့ တတိယ သမီးက နွော်းပေါက်မှာ လက်ထပ်ဖို့ရှိတယ်။ ရောမလက်ထပ်မင်္ဂလာ ပွဲကြီးနဲ့ သတို့ သမီးဝတ်ဖို့ အဝတ်သစ်တွေအတွက်လည်း ကုန်ကျစရာတွေရှိတယ်တဲ့”

ajra&mis&evidn

ထို့နောက် အိုလန်က စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး မိနစ်အနည်းငယ်ကြောပြီးမှ စကားကို ဆက် သည်။ “ခရိုင် သူတို့မှာ မွဲသွားလန်းနီးဘဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သခင်မကြီး ကပြောတယ်။ မမြတ်ချိကို ရောင်းချင်တယ်တဲ့။ အထူးသဖြင့် သူတို့အိမိရဲတောင်ဘက် ဖြဲ့တံတိုင်းအပြင်ဘက် နားလေးကမြေကို ရောင်းချင်တယ်တဲ့။ အဲဒီမြေက သူတို့စပါးစိုက် နေကျနေရာဘဲ။ မမြကာမမောင်းဘဲ။ ကျိုးနဲ့လည်းနီးတော့ ရေလည်းပေါတယ်။”

“မြေရောင်းတယ်ဆိုတော့သူတို့ပိုက်ဆံသိပ်လိုနေတာ သေချာတယ်။” ဟု ဝမ်းလန်းက ဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမြှုပ်ကျသွားပြီး တခက်လောက် တွေးနေမိသည်။ ရှစ် တရက် သူအကြံရကာ သူနားထင်ကို သူလက်နှင့် ရှိက်လိုက်သည်။ “ဘာကြောင့်များ စောစောက ငါဒါကို မစဉ်းစားမိပါလိမ့်။ အဲဒီမြေကို ငါဝယ်မယ်။” ဟု အိုလန်ကို သူပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် အုံသုတစ်ကြီးဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။
“အဲဒီမြေကို ငါဝယ်မယ်၊ ဂုမ်အိမ်ကြီးကမြေကို ငါဝယ်မယ်။”

“ဒါပေမဲ့ အီမိန္ဒုသိပ်ဝေးလွန်းတယ်။ အဲဒီကိုရောက်ဖို့ မနက်ခင်းတစ်ဝက်လောက်
လမ်းလျှောက်ရမယ်” အိုလန်က စိတ်ပူ
သောလေသံနှင့်ဆိုသည်။

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမြေကို ဝါဝယ်မယ်” ဝမ်းလန်းကပြန်ပြောလိုက်သည်။
“မြေဝယ်တာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ပိုက်ဆံကို ရှုံးနံရုတဲ့မှာ သိမ်းထားတာနဲ့စာရင်
တော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ဦးလေးရဲ့ မြေကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ မဝယ်တာလဲ။
ကျေမတို့ လယ်ကွက်နဲ့နီးတဲ့ အနောက်ဘက်က မြေကွက်ကို သူရောင်းချင်တယ်လို့
ကျေမကြားထားတယ်။”

“အဲဒီမြေလား။ ဦးလေးရဲ့မြေကို ဝါမဝယ်ဘူး။ သူက မြေကို ကောင်းကောင်း ဂရစိုက်ပြု
ပြင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမြေက ရဲ့အတွက် သီးနှံကောင်းကောင်းရမှာမှ မဟုတ်ဘူး။
ရှုံးရဲ့မြေကိုဘဲ ဝါဝယ်မယ်။”

“ရှမ်၏မြေ” အကြောင်း သူပြောနေပုံက အီမနီနားချင်းတစ်ယောက်ယောက်၏ မြေအကြောင်း ပြောနေပုံပင်။ သူသည် ရှမ်အိမ်ကြီးမှ ချမ်းသာသော၊ အသုံးအဖြန်းကြီးသော လူများနည်းတူ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့၏မြေကို သူဝယ်ပေလိမ့်မည်။ ပိုက်ဆံကို လက်ထဲမှာ ဆောင်၍ သခင်ကြီးအီမ်သို့ဘယ်လိုသွားပြီး “ဟောဒီမှာ၊ ကျနော် ပိုက်ဆံယူလာပါ တယ်။ သုတေသနမျှတဲ့ ဖျေးကို ပြောပါ။ အဲဒီမြေကို ကျနော်ဝယ်ပါမယ်။ ကျနော်လည်း အများနည်းတူပါပဲ။” ဟု ဘယ်လို ပြောလိုက်မည်ကို သူမြင်ယောင်တော့သည်။

သည့်နောက်တွင် ပီးစိုဆောင်ကွန်အဖြစ်နှင့်နေလာခဲ့ရသော အိုလန်သည်ကား စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်း မရှိတော့ပြီ။ ရှမ်တို့ ပိုင်မြေ (သည်မြေက ရှမ်မိသားစု နှစ်ပေါင်းရာနှင့်ချို့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သောမြေ) ကိုဝယ်ယူမည့်သူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသည်ကို သူမကရှာက်ယူနေ သည်။ သူမက ဝမ်းသာက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ “မြေကိုဝယ်လိုက်ကြဖို့။ စပါးအထွက်လည်းကောင်းတယ်။ ကျိုးနဲ့လည်းနီးတယ်။ ဒါ အကြံကောင်းဘဲရင့်း”

yI csi form mo EsyI qis&vmoI

ajr, māv; wptv

ကျိုးနားကမြေကွက်ကို ဝမ်လန်းဝယ်လိုက်သည်။ ပထမတော့ ဤမြေကွက်က သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်သည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သူ့ငွေများကို မြေကွက် အတွက် ပေးလိုက်ရစဉ်ကသူ နည်းနည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ သည်မြေမှာ အ တော်လုံးလစိက်ထုတ်လုပ်ရန်လိုများ သူသိသည်။ ရွှေနံရုံအပေါက်ထဲမှာ ရှုက်ထားသော ပိုက်ဆံများ မရှိတော့ပြီ။ ထိုပြင်သူမြေဝယ်ရန်သွားစဉ် ကလည်း သူနည်းနည်းစိတ် ပျက်ခဲ့ရသေးသည်။ အဖြစ်က သူမျှမျှော်လင့်ထားသလောက် ခမ်းခမ်းနားနား မရှိလိုပေါ်။

တစ်မနက်ခန်း၌ သခင်ကြီးကိုတွေ့ရန် မှန်းမတည့်မီကလေးတွင်ပင် အခါမ်ကြီးသို့ သူသား သည်။ သို့သော် သခင်ကြီးက အိပ်ကောင်းတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ “သူနဲ့အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စရှိတယ်လို့ သူ့ကိုပြောပြပါ။ ပိုက်ဆံကိစ္စလို့လည်း သူ့ကိုပြောပြပါ။” ဟု တံခါးစောင့်ကို သူပြောလိုက်သည်။

“တစ်လောကလုံးမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ့နဲ့တောင် သခင်ကြီးကို နှီးလို့မရဘူး။ ပိုက်ဆံနဲ့သူ ကိုနှီးလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးပိုက်ဆံတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိလာခဲ့တာဘဲဟာ” ဟုတံခါးစောင့်က သူ့ကိုပြန်ပြောလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ဝမ် လန်းနှင့် သခင်ကြီး၏ စဉ်းလဲပြီး လောဘရမွှောက်ကြီးသော မန်နေဂျာတို့အကြားမှာ အ လုပ်ဖြစ်သွားသည်။ ခုတော့ မြေကွက်က သူ့မြေကွက်ဖြစ်သွားပေပြီ။ သည်အတွက်ဝမ် လန်းနည်းနည်းတော့ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

ပြီမြင်းမြို့နေ့တစ်နေ့၌ မြေကွက်ကို သူသွားကြည့်သည်။ ဂုဏ်မြေကွက်ကို သူဝယ်ထားကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိသေး။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်းသွားကြည့်သည်။ ကျိုးနေသေးက ပုဂ္ဂန္ဓိမဲနက်သော လေးထောင့်ပုဂ္ဂည်များများ ရှုံးစွေးမြေကွက်တစ်ကွက် ဖြစ်သည်။ အလျား အတောင်သုံးရာ၊ အနဲ့ အတောင်တစ်ရွာနှစ်ဆယ်ရှိသည်။ မြေကွက်၏ ထောင့်လေးထောင့်၌ ရွှေ့ခြောက်ဖြစ် ကြောင်း ဖော်ပြထားသော ကျောက် တိုင်လေးတိုင်ရှိသည်။ ဤကျောက်တိုင်များကိုနှစ်ပစ်ပြီး သူ့နာမည်စိုက်တူပစ်မည်။ သို့သော သည်နှစ်တော့ လုပ်ပြီးမည်မဟုတ်သေး။ အကြောင်းမှာ သူမှာပိုက်ဆံဘယ် လောက်များများရှိကြောင်း လူများမသိစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သည်မြေကွက်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ဟာသူတွေးမိသည်။ “ဒီမြေကွက်ဟာ ဂုဏ်အမိမြို့းက လူတွေအတွက်တော့ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ဘူး။ င့်အတွက်တော့ အလွန်တန် ဘိုး ရှိတယ်။” ထို့နောက်သည် လောက်မြေကွက်သေးသေးလေးက သူ့အနဲ့ သည်မျှ လောက်အရေးကြီးရပါမည်လားဟု သူစိတ်ဆိုး လာတော့သည်။ နောက်မြေတစ်ကွက် ပြီးတစ်ကွက် ဝယ်လိုက်မည်ဟု သူစိတ်ပိုင်းဖြတ်တော့သည်။ နံရံပေါ်ကအပေါက်ထမှာ နောက်ထပ်ပိုက်ဆံထပ်ဖြည့်ပြီးမည် ဟူလည်း သူဆုံးဖြတ်သည်။ ဂုဏ်မြေ ကွက်သည် သူတစ်နေ့မှာ တကယ်ချမ်းသာလာမည့် အရိပ်နိမိတ်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု သူတွေးမိ သည်။

နွဲ့ပြီးရောက်လာခဲ့သည်။ မိုးသားပါသောလေနှင့်တိမ်များကို ဆောင်ကျဉ်းလာသည်။ ဝမ်းလန်းသည် သူ့မြေမှာ အလွန်လုံးလစိုက်၍ လုပ်တော့သည်။ အဖိုးကြီးက ကလေး ထိန်းသည်။ အိုလန်က ဝမ်းလန်း နှင့်အတူ မနက်မှနေ၍ ညာတိုင်သည်အထိ အလုပ်လုပ် သည်။ နောက်များမကြာမိမှာပင် နောက်ထပ်ကလေးတစ်ယောက်မွေးသည်။ နောက် ထပ်ယောက်၍သားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိသားစုဝင်အားလုံး အလွန်ဝမ်းမြောက် ကြသည်။ သီးနှံ အတွက်ကောင်းသည်။ ဝမ်းလန်းမှာ သားနှစ်ယောက်ရပြီး ခုတော့ ဂုဏ်မြေကွက်ထမှာအချို့ကို သူဝယ်ထားကြောင်း ရွာထဲကလူများ သိကုန်ကြသည်။

tyʃʃixhɔməq̩ʃʃom̩c̩ʃʃr̩m̩

အစစအရာရာ အဆင်ပြေချေမွှုပါပေသည်ဟု ဝမ်လန်းခံစားမိသည်။ အခြားတစ် ဘက်၌ကား သူ့ဦးလေးကုဋ္ဌကွေပေးစပ်လာသည်။ သည်လိုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု အ စောကြီးကတည်းက ဝမ်လန်းသိထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ဦးလေးကား သူ့အဖော်ညီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခြင်း ပိုက်ဆံထောက်ပုံခြင်းပြုရန် ဝမ်လန်း၌ တာ ဝန်ရှိသည်ဟု သူမှာအထင်ရှိသည်။ ဝမ်လန်းဆင်းရဲနေချိန်၌ သူ့ဦးလေးသည် သူကိုယ် တိုင်ရယ်၊ သူ့မိန်းမရယ်၊ သူ့ကလေး (၇) ယောက်ရှုပ်အတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဦးလေးသည် အလုပ်ကို မန်စိမ့်ပေါ့၊ မိသားစုစားလောက်ရုံလေးလောက် သာအလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ဝမ်လန်း၏အကျိုးပေးကောင်းပုံကို သူမနာလို မရှိစို့ ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့၌ ဝမ်လန်းသည် သူ့ဦးလေးအိမ်သို့ သွားပြီး အအော်ဖြစ်သူနှင့်စား စမောင် ပြောဆိုသည်။ “အအော်သမီး အကြီးဆုံး အိမ်ထောင်မကျသေးတာဟာ ကျနော်တို့ မိသားစုအတွက် မျက်နှာပျက်စရာဘဲ။ ဒီကောင်မလေးက ကလေးလေးလို ခွာနိုး ကိုးပေါက်ပြီးလိုက်လွှားလိုက် လုပ်နေတုန်းဘဲပျော်။ သူ့အတွက် ယောက်၍သားတစ် ယောက် ရှာပေးဖို့ အချိန်တန်ဖြူ။” ဝမ်လန်း၏အအော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဂ်လာပွဲနဲ့ မဂ်လာကြေးအတွက် ဘယ်သူကပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးမလဲ။ နှင့်ကတော့ မြို့ပေါ်ကလူချမ်းသာမိသားစုတွေဆီက မြေတွေတစ်ကွဲကိုပြီးတစ်ကွဲကို ဝယ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နှင့်ဦးလေးက နှင့်လိုက်ကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ သူက အမြဲတမ်းကံဆိုးနေတာ ချည်းဘဲ။ ဒါက သူ့အပြစ်ကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကင်ဘုံးရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းဖြစ် ရတာ။ သူဘယ်လောက်ကြီးစားပမ်းစားလုပ်လုပ်၊ သီးနှံအတွက်ကောင်းတာမဟုတ် ဘူး။ မျိုးစွေတွေက မြေကြီးထဲမှာတင် သေကုန်ပြီး ပေါင်းပင်တွေသာ ပေါက်လာ တော့တာဘဲ။”

ပြောအပြီးတွင် သူမ၏ဆံပင်ရည်ကြီးကိုဆွဲလျက် အကျယ်ကြီးဟာစို့ပါလေတော့သည်။ သူ့ကိုအော် ပြောလိုက်သေးသည်။ “ကုသိုလ်ကံဆိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲလို့

နှင်မသိပါဘူး။ တခြားလူတွေရဲ့လယ်တွေက စပါးကောင်းကောင်းထွက်တယ်။ ဒုဗ္ဗာ လယ်ကမထွက်ဘူး။ တခြားလူတွေရဲ့အိမ် တွေကနှစ်ပေါင်းများစွာတာရှည်ခံတယ်။ ငါတို့အိမ်ကျတော့ နံရံတွေပြီကျမတတ် ယိမ့်ထိုးနေတယ်။ တခြားမိန်းမတွေမှာ သားယောက်ဘူးလေးတွေ ရှိတယ်။ င့်မှာတော့ မရှိဘူးတော့။”

ဝမ်လန်းက ပြီမ်သက်နေသည်။ “အဖွဲ့သမီးကို အိမ်ထောင်ချေပေးသင့်တယ်လို့ဘဲ ကျနော်တော့ ယူဆတယ်။” ဟု ပြောပြီး သူထွက် လာခဲ့သည်။ အပျော်တူသော သူ ဆွဲမျိုး သားချင်းများကြောင့် သူအခံရ ခက်နေသည်။

O Dhar; pa Hpm PmrdonMrkveʃ

အောက်နေ့တွင် သူအလုပ်လုပ်နေရာလယ်ကွက်ထဲသို့ သူဦးလေးရောက်လာသည်။ သူကြည့်ရသည်မှာ သန့်သန့်ပြန်ပြန်မရှိ။ သူအဝတ်များက ဖိုသိဖတ်သီနှင့်ဖြစ်သည်။

“ငါသမီးအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းအရေးထားတယ်လို့ ငါမိန်းမကပြာပြုတယ်။ မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ သူ့ကို အိမ်ထောင်ချေပေးသင့်တယ်။ ငါတို့မိသားစုကို ငါ မျက်နှာ မပျက်စေခဲ့ဘူး။ ငါမှာသာ မင်းလိုကုသိုလ်ကံကောင်းမယ်။ ငွေ့ငွေ့လျှံလည်းရှိမယ် ဆိုရင် မင်းကိုမှုပေးမိမှာဘဲ။” ဟု သူဦးလေးက ဆိုသည်။

ဝမ်လန်းက သူဦးလေးအတွက် ဝမ်းမနည်းမိအောင် ကြိုးစားသည်။ သူဦးလေးက ပိုက်ဆံတောင်း ရန်လာမှန်း ဝမ်လန်းသိသည်။ “ဦးလေးသိတဲ့အတိုင်းပါဘဲ။ ကျနော်က ချမ်းသာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော်မှာ ကျွေးမွှေးရမယ့်လူ (၅)ယောက် ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အဖေအိုကြိုးကလည်း အလုပ်လုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။”

“ဒီပေမဲ့ မင်းကချမ်းသာတယ်ကွာ” သူဦးလေးကအော်လိုက်သည်။ “မင်းကရှမ်အီမံ
ကြီးက မြေကွာက်ကို ဝယ်ထားတာဘဲ။ ဒီလိုမြေကွာက်မျိုးကိုဝယ်နိုင်လောက်အောင်ပိုက်
ဆံရှိတဲ့တော်ခြားလူရယ် လို့ရာထဲမှာမရှိဘူး။”

ဤစကားကြောင့် ဝမ်လန်းအတော်စိတ်ဆိုးသွားသည်။ သူဦးလေးကို သူအော်ကြီး
ဟစ်ကျယ် ပြောထည့်လိုက်သည်။ “ပိုက်ဆံနဲ့မြေဝယ်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒါဟာပိုက်
ဆံရာ့ဌး အတော်ပင်ပန်းခံ လုပ် ခဲ့တာကြောင့်ပါ။ ကျနော့မိန်းမလည်း အပင်ပန်းခံတာဘဲ။
ကျနော်တို့က ညစ်ပတ်နေတဲ့အီမံထဲမှာ အချိန်ရှိသရွှေ့ထိုင်စကားပြော၊ ပိုက်ဆံနဲ့
လောင်းကစားလုပ်နေတဲ့ လူစားမျိုးတွေ့မဟုတ်ဘူး။” ဤ စကားကြားလိုက်ရသည်နှင့်
ဝမ်လန်းဦးလေး၏မျက်နှာမှာ ရဲကနဲ့ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူ့တူအနားသို့ တစ်ရှိန်ထိုး
တိုးသွားပြီး ပါးကိုဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်လိုက်သည်။ “မင်းငဲ့ကို ဒီလိုပုံမျိုးပြောလို့မ
ရဘူးဘွဲ့။ ငါမင်းရဲ့ ဦးလေးဘွဲ့။ မင်းအဖော့ညီး။ မင်းငဲ့ကို ရိုရိုသေသေပြောသင့်တယ်။
မင်းငဲ့ကို စောကားလိုက်တယ်လို့ ငါတစ်ရွာလုံးကို လိုက်ပြောလိုက်မယ်။”

ခုတော့ ဤစကားကြောင့် ဝမ်လန်းတစ်ယောက် အလွန်အမင်းထူထူယူဖြစ်သွားကာ
စိုးရိမ်သွား သည်။ သူဦးလေး နှင့် သူရန်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ရှာထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ
သူမသိစေလိုပေါ်

“ဒီခိုရင် ကျနော့ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ ဦးလေး။” သူကမေးလိုက်သည်။
ရတ်ချည်းပင် သူဦးလေးမျက်နှာထားပြောင်းသွားသည်။ သူ့အော်လည်း ဘယ်ရောက်
သွားသည်မသိ။ သူဦးလေးက ပြီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အလွန်ချုစ်ခင်သောဟန်
မျိုးဖြင့် သူ့လက်ကိုဝမ်လန်း၏လက်မောင်းပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ “အား၊ မင်း
လူလိမ္မာလေးဘဲ။ မင်းဟာ ငဲ့သားလိုပါဘဲကွာ့။ ငဲ့သားရယ် ကျေးဇူးပြီး ငဲ့ကို ငွေနည်း
နည်းလောက်ပေးပါ။ မင်းဦးလေးကိုငွေနည်းနည်း လောက် ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ့။ (၁၀)
ဒါရီးလောက်ရရင် တော်ပါဖြို့။ ဒါမှ ငဲ့သမီးရဲ့လက်ထပ်မံ့လာ ပွဲအတွက် ငါစြိုး
စိစဉ်လို့ရမယ်။ သမီးအကြောင်းနဲ့ပုံပတ်သက်လို့ မင်းအဖော်ကို မင်းဆွေးနွေးတာ သိပ်
မှန်တယ်။ သမီးကို အီမံထောင်ချေပေးဘူး အချိန်တော်ပြု။”

တစ်လန်းက တူရွင်းနှုန်းပြားကိုကောက်ယူပြီး ပြာ့လိုက်သည်။ “ကျဖော်အိမ်ကို လာခဲ့ပါ ဉိုးလေး၊ ကျဖော်က မင်းညီမင်းသားတစ်ယောက်လို ပိုက်ဆံကိုလက်ထဲမှာ ဆောင် ထားတာမဟုတ်ဘူး။” ထို့နောက် သူ့ဦးလေးကို နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းတစ်လေမှ ပြာ့ဆိုတော့ခြင်းမရှိဘဲ အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

မြတ်မြတ်မြတ်

တစ်လန်းသည် အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ငွေများရှက်ထားရာ အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင် သွားသည်။ အထဲမှာ သူ့မိန်းမရှိနေသည်။ သူမသည် နောက်ထပ်ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားပြီးရုရှိသေးသည်။ မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ “နိမိတ်ဆိုးဘဲ” ဟု တစ်လန်းတွေး မိသည်။ မိန်းကလေးသည် သူ့ဦးလေးအိမ်ရှိ ခုက္ခခာပေါင်း၏ အကြောင်းရင်း ဖော်မြစ် ဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူ့အိမ်မှာလည်းမိန်းကလေး ရှိလာပြီး။

သူသည် နံရုပေါ် အပေါက်ဆီသို့ သွားကာ ငွေများကို ထုတ်ယူသည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ထုတ်ယူနေတာလဲ။” အိုလန်က ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။ “ငါ ဦးလေးကို ထုတ်ချေးရမယ်။ ဒါဟာ ငါတာဝန်။” “ချေးတယ်လို့တော့ မပြောပါနဲ့။ သူရှုစ်ကို ပြန်ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ရင်လည်းသိသား ဘဲ။ ရင်သူ့ကို ပေးနေတာပါ။” အိုလန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ ဦးလေးဘဲ။ သူမှာပိုက်ဆံလိုနေတယ်။ ငါ မပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။”

ထို့နောက် အခန်းထဲမှ သူတွေက်လျှောက်သွားကာ သူ့ဦးလေးကို အမြန်ပေးလိုက်သည်။ ပေးပြီးပြီးချင်း ပင်လယ်ကွင်းထဲသို့ ပြန်လျှောက်သွားကာ အလုပ်ကိုဆက်လုပ်သည်။ သူသည် ငွေအကြောင်း စဉ်းစားကာ အလုပ်လုပ်ရင်း သူဖော်သမုန်သမျှကို မမြတ်း ထဲသို့ သွားထည့်လိုက်သည်။ သူအလုပ်သိမ်းချိန်၌ မျှောင်လျှော်ပြီ။ ရုတ်တရက် သူအ တော်ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ခုတော့ ရှမ်အိမ် ကြီးဆီမှ သူမြေမဝယ်နိုင်တော့ပြီ။ ပိုက်ဆံကို သူ့ဦးလေးအား ပေးလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မကြောမိပင် ကျိုးကန်းတစ်အုပ် တိမ်မကြီးတစ်ခုလို သူ့ခေါင်းထက်မှ ဖြတ်ပုံသွားသည်။ ကျိုးကန်းအုပ်သည် စမ်းပေါ်မိမိပေါ်မိုးနေသော သစ်ပင်များပေါ်သို့ ပုံသွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်လာပြီး သူ့ခေါင်းထက်မှာ ပဲနေသည်။ ရင်းသည် နောက်ထပ်မကောင်း ဆိုးဝါးနိမိတ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

r̩acgijciʃ

ခုအချိန်၌ အရာရာသည် သူ့မိသားစုအတွက် ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်လာတော့မည်ဟု တမ်းလန်းထင်နေသည်။ ကောက်ပင်များအတွက် လိုအပ်နေသော မိုးက လာနေကျေအ ချိန်မှာ ရောက်လာခြင်း မရှိချေ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် နေကပြောင်ပြောင်လင်းထိန်နေချေ သည်။ ကောင်းကင်တွင် မိုးတိမ်တစ်စ တစ်မျှပ်မျှ မရှိ။ ညည်များတွင် ကြယ်များသည် ရွှေရောင်ခြည်နှင့်ရက်စက်သောအလှတို့ဖြင့် လင်းထိန်နေကြသည်။ လယ်ကွက်များ သည် ဝမ်းလန်းအတော် ဂရုစိုက်၏ ပြစ်ပေးပါလျက် ခြောက်သယောင်းလာသည်။

မြို့ကြီးက ပတ်ကြားအက်ထလာသည်။ ဂျုပ်ပျော်လေးများသည် ကြီးထွားမှုရပ်တန် သွားသည်။ နောက်ဆုံး၌ အဝါရောင်သို့ ပြောင်းသွားပြီး ပူးပြောင်းလှသောနေရောင် အောက်မှာ သေကုန်ကြသည်။ စမ်းလန်းသည် လယ်ကွက်ထဲသို့သွားပြီး နေ့စဉ် ရေ ထမ်းလောင်းသည်။ သို့သော် အရာမရောက်ချေ။ ထို့နောက် ကန်ထဲမှုရေများ ခြောက် ခန်းသွားသည်။ ရေတွင်းထဲက ရေသည်ပင်လျှင် အတော်နိမ့်ဆင်း သွားသဖြင့် အိုလန်က “ကလေးတွေ ရေသောက်ဖို့က ရှိသေးတယ်။ အဖိုးကြီးကရေနွေးသောက်ဖို့ ကလုံးသေးတယ်၊ အပင် တွေတော့ အသေခံရမှာဘဲ” ဟု ပြောယူရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့ အပင်တွေမရင်ရင် နို့အတွက်စားစရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ နို့တ်သေသွားက လိမ့်မယ်။” ဟု စမ်းလန်းက ဆိုသည်။ ကောက်ပင်များ အသေခံရမည် ဟူသောအ ကြောင်းကို သူမစွဲးစားလိုပေါ်

ရှင်ကျွန်းနေသော ကောက်ပင်ဟူ၍ ကျိုးအနီးရှိ လယ်ကွက်ထဲက အပင်များသာရှိ သည်။ ဤသို့ ရှင်ကျွန်းခြင်းမှာ အခြားလယ်ကွက်များသိမ်းလှည့်တော့ဘဲ ဤလယ် ကွက်တစ်ကွက်ထဲသို့သာ ရေလောင်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သည်နှစ်မှာ စပါးပေါ်လျှင် ပျော်ချွဲရသည်။ လက်ထဲသို့ပိုက်ဆံ ရောက်လာတော့ သူနှစ်းနည်းစိတ်ချမ်းသာရသည်။ ထို့နောက် သူသည် ရှုမ်အိမ် ကြီးသို့ အလျင်စလိုသွား၍ မြို့နောက်ထပ်ဝယ်တော့သည်။

မိုးခေါင်ခြင်းကြောင့် အိမ်ကြီးအဖို့လည်း သည်နှစ်မှာအတော်ကြပ်တည်းသည်ဟု စမ်းလန်းကြားထားသည်။ သခင်မကြီးကိုလည်း ဘိန်းလောက်လောက်ငှါး မပေးနိုင်။ သခင်လေးများကလည်း သုံးစရာပိုက်ဆံ လုံလုံလောက်လောက်မရှိသောကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မန်နေဂျာလုပ်သူသည် စမ်းလန်းနှင့် သူ့ပိုက်ဆံကြိုးနှင့် သည်နှင့် ပိုက်ဆံကိုန်းငန်းတက်ယူကာ စမ်းလန်းအား မြေကောင်းအကွက်ကြီးတစ် ကွက်ပေးလိုက်သည်။ ဤလယ်ကွက်က ကျိုးနားက လယ်ကွက်ထက် နှစ်ဆန်းပါး လောက်ကျယ်သည်။ ဤမြို့ကွက်ကို ဝယ်လိုက်ကြောင်း စမ်းလန်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောချေ။ ဤအကြောင်းကို သူလျှို့ရှုက်ထားလိုသည်။

Eti xifupi nisibaw tra

လပေါင်းများစွာကြာခဲ့သည်။ မိုးမရှာသေး။ နွေ့န္တာင်းရာသီပင်နီးလာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်မှာ မိုးတိမ်ကလေးများ စုစုံလာကြသည်။ လူအများ တစ်ထိတိတိတိနှင့် စောင့်ကြည့်ကြသည်။ သို့သော် မိုးရှာနိုင်လောက်သော တိမ်တိုက်များဖြစ်မလာမိမှာပင် လေပူရောက်လာကာ တစ်ခြားတစ်ပါးသို့ ငွေ့ထုတ်လိုက်သည်။

ဝမ်လန်းသည် သူ့လယ်ထဲမှ ပသီးနှင့်သီးနှံအနည်းငယ်ကို ရနိုင်သမျှ ရိုပ်သိမ်းသည်။ သူ့သည် အလေအလွင့်ဆို၍ တစိုးတစိမျှ မရှိစေခဲ့ပေး။ သူ့သည်လောက် ဂရာတစ်စိုက် လုပ်ခဲ့ပါလျှင် ရိုက္ခာက တော်တော်နည်းနေသည်။ ရွာထဲမှာ လူတိုင်းမဝရေစာ စားနေကြရရာ မကြာမိမှာပင် ရိုက္ခာမကျန်သလောက်နီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ ဆန် လည်းမရှိ၊ ဂျာလည်းမရှိတော့သောအခါ၌ အဖိုးကြီးက သူ့သားကိုပြောသည်။ “ကိုင်းစွားကြီးကို သတ်စားကြစို့”

ဤစကားကြောင့် ဝမ်လန်းအလွန်ကြကွဲသွားသည်။ နွားကြီးသည် လယ်ထဲမှာ သူ့အ ဖော်ဖြစ်သည်။ လယ်ထဲမှာ သည်တိရစ္စာန်အုံကြီးနှင့် သူနှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ် လာခဲ့သည်။ နွားကြီးကို သူကိုယ်စိုင်မသတ်ရက်။ ထို့ကြောင့် အိုလန်က သတ်ပေး ရသည်။ အသားများကိုလိုးဖြတ်ပြီး ဟင်းချိချက်သည်။

ပထမတော့ အမဲသားကို ဝမ်လန်းမစားရက်ချေ။ ဟင်းချိနည်းနည်းပါးပါး လောက် သာသောက်သည်။ သည်တော့အိုလန်ကသူ့ကိုစားအောင်မနဲ့ပြောယူရသည်။ “ဒါ ဟာနွားသားဘဲဟာ။ အသားလေးနည်းနည်းစားလိုက်လေ။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီနွား ထက်အများကြီးပိုကောင်းတဲ့ နောက်နွားတစ်ကောင် ဝယ်ကြတာပေါ့။” ဤကြင်နာ သောစကားများကြောင့် ဝမ်လန်းစိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ အမဲသားနည်းနည်း သူစားလိုက်သည်။ မိသားတစ်စုလုံးစားသည်။ သူတို့တစ်တွေ နေသာထိုင်သာရှိသွားကြသည်။ အမဲသားက မကြာခင်မှာပင် ကုန်သွားသလားထင်ရသည်။ နောက်ထပ် စားစရာမရှိ ဖြစ်ပြန်သည်။

၁၆၂'ပ

ရွာထဲရှိ အခြားသောလယ်သမားများက ဝမ်လန်းအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်ကြသည်။ သူမှာတော့ အိမ်ထဲမှာ ဂုဏ်ထားသော ငွေအမြောက်အမြားရှိသည်။ သူတို့မှာတော့ ဘာတစ်ခုမှာမရှိဟု ဆိုကြသည်။ သူမှာ ပိုက်ဆံအပြင် ရိုက္ခာတစ်ပုံတစ်ပိုး ရှိနေသည်ဟုလည်း သေချာပေါက်တွက်ထားကြသည်။ တစ်ညွှန် ရွာထဲက ယောက်ဥားသားများသည် တုတ်များကိုကိုင်ဆောင်လျက် ဝမ်လန်း၏ အိမ်သို့ အုပ်လိုက်သွားကြသည်။ သူအိမ်တံ့ခါးကို တဘုံးဘုံး ထူရှိက်သည်။ ဝမ်လန်းက သူအိမ်နှင့်ချင်းများကို တံ့ခါးဖွင့်ပေးပါ၏။ သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ထိုးဝင်သွားကြပြီး အိမ်ထဲကနေရာအနှံ့မှာ စားစရာလိုက်ရှာကြသည်။

သို့သော ပသီးနှင့်ပြောင်းဆံအနည်းငယ်များသာ တွေ့သည်။ ဤသည်မှာ ဝမ်လန်း၏ ရှိရှိသူ့ ရိုက္ခာပ်ဖြစ်တော့သည်။ ရိုက္ခာများကို သူတို့ယူကြသည်။ ထို့နောက် အိမ်ဆောင်ပရီဘောဂအားလုံး ကိုပါ ယူဆောင်သွားကြလေသည်။ “ဒါတော့ မယူကြပါနဲ့။ ရှင်တို့ရဲ့ ပရီဘောဂတွေ ကျတော့ရှင်တို့ ရောင်းရက်ကြတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကျမတို့ ပစ္စည်းတွေ ယူတာတော့ မတရားဘူး။” ဟု အိုလန်က တားသည်။

ထို့နောက် သူတို့တစ်တွေထွက်သွားကြသည်။ ဝမ်လန်းကရပ်လျက် သူ့လယ်တောကို လမ်းကြည့်နေသည်။ တစ်ခက်တာမျှ သူအလွန်ကြပြေကြပြေတွဲကဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကြောက်စိတ် ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့ဟာသူ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေမိသည်။ “သူတို့ရဲ့ရိုက္ခာတွေ ယူသွားကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါမြေကိုတော့ သူတို့ယူလို့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါဒီမြေထဲမှာ ငါလုပ်အားတွေ စိုက်ထုတ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါကိုတော့ သူတို့ယူသွားလို့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါမှာငွေရှိရင် သူတို့လုယူကြမှာဘဲ။ ငါမှာ ငွေမရှိတော့ သူတို့ယူလို့မရဘူး။ ငါမှာမြေလောက်ပဲ ရှိတယ်။”

မိမိမှာ မြေရှိနေသေးသည့်တိုင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်ကို ဝမ်လန်းသိပါ၏။ ရွာထဲမှာ နေပြီး တော်မသေနိုင်။ ဆက်လက်အသက်ရှင်ပြီး နောက်ထပ်မြေယာများဝယ်သွားရန်

သူစိတ်ပိုင်းဖြတ် ထားသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ချိတစ်ချိနှာတော့ အလွန်မကျမနပ်ခံစား ရကာာရက်စက်တော်မူလှသော နတ်များကို သူအောင်ပစ်လိုက်မိသည်။

ခုတော့ ဝမ်လန်းနှင့်သူမိသားစုတို့သည် မနက်ခင်းမှာ အဆိပ်ယာမထဲကြချေ။ သူတို့မှာ လုပ်စရာအလုပ်မရှိ။ အားအင်ခါန့်လွန်းလှသောကြောင့် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်နိုင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရုံး ယောက်ဘားလေးနှစ်ယောက်က နေရောင်အောက်မှာ တစ်အောင့်တစ်လေထိုင်တတ်သည်။ သမီးပေါ်လေးကမူ စောင်ဟောင်းကြီး ထွေးပတ်လျှက်သား ပက်လက်ကလေးနှင့်သာရှိနေပြီး လူပ်သည်ဟူ၍ သိပ်မရှိလှချေ။ အမိုးကြီးကမူ သူတို့မှတဲ့မှာ စိတ်အခမ်းသာဆုံး ဖြစ်လေသည်။ သူတို့မှာရှိသမျှ အစားအစာလေးများကိုသူ့အား ကျွေးထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မှာ သူတို့၏အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ “ချင်” သည် သူတို့အိမ်သို့ရောက်လာပြီး မြဲ
ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေသည်များကို ပြောပြသည်။ “မြို့ထဲမှာ လူတွေ ခွေးသားစားနေ
ကြတယ်။ နှဲရွှေမှာတော့ နှဲတစ်တွေ မြေကိန်း သစ်ခေါက်တွေ စားနေကြပြီ။ ခုနှဲမှာ
ဘာစားစရာရှိလို့လဲ။ ရွာထဲမှာ တစ်ချို့လူတွေ ဆိုရင် လူသားတောင်စားနေကြတယ်။
မင်းဦးလေးလေည်း လူသားစားနေတယ်လို့ လူတွေပြော နေကြတယ်။ မင်းဦးလေးနဲ့
မိန်းမက လူသားစားရမှာပေါ့။ နှဲ့သိုသလောက် သူတို့မှာစားစရာမှ မရှိတာ။”

ဤသတင်းကြားတော့ ဝမ်းလန်းအလွန်ထိတ်လန့် သွားသည်။ သူသည်ကုလားထိုင်
ပေါ့မှ ပဲပိုက်သွက်သွက် ထလိုက်သည်။ “ဒို့ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားကြမယ်။ ဒီမှာနေဖိုး
အသေမခံဘူး။ တောင်ဘက်ကို နှဲသွားကြမယ်။” ဟု သူပြောလိုက်သည်။

av;

awmibunnhap

၁၃၂

ဒွာမှတ္တက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသောအခါ ၌ တံခါးပိတ်ရန်နှင့် မင်းတုန်းချုရန်မှတပါး သူတို့မှာ လုပ်စရာ ဘာမှမရှိတော့ချေ။ သူတို့အဝတ်အားလုံး သူတို့ကိုယ်မှာ ဝတ်ဆင် ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်သူတို့မှာ သယ်စရာများများစားစားမရှိချေ။ အိုလန်က သူ့သားနှစ်ယောက်ကို ထမင်းဇေဂုတ်စုံနှင့် တူတစ်စုံစိုး ပေးလိုက်ကာ သူတို့တစ်တွေ လယ်ကွဲင်းအတိုင်းလျောက် သွားကြတော့သည်။ အစဉ် ဝမ်လန်းသည် သမီးပယ်ကို ချို့သည်။ နောက်တော့ သမီးပယ်ကို အိုလန်သီသို့ပေးလိုက်ပြီး လမ်းကောင်းကောင်း မလျောက်နိုင်သော သူ့ဖခင်ကိုထမ်းသည်။ လေအေးက တဗျားဟူး တိုက်နေသည်။ သူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းတစ်လောမပြောကြတဲ့ ဝတ်ကျောင်းကလေးရွှေမှ ဖြတ် သွားကြသည်။ အလွန်အေးသည့်အပြင် ဆာလည်းဆာလောင်နေသောကြောင့် သားနှစ်ယောက်က ငိုသည်။ ဝမ်လန်းက သူတို့ကို ပြိုးစားပမ်းစား ချွေ့မေ့သည်။ “မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတကယ့် လူကြီးတွေဘဲ။ တောင်ပိုင်းသွား ခရီးသည်တွေပဲ့ ကွာ့။ အဲဒီအရပ်မှာက နွေးလည်းနွေးတယ်။ စားစရာလည်း နေ့တိုင်းစားရမယ်။ ဒို့ အဲဒီကိုရောက်ရင် ဆန်ဖြူလည်းစားရမယ်။ မင်းတို့ပြိုက်သလောက်စားရမယ်”

နောက်ဆုံး၌ သူတို့တတွေ မြို့သို့ရောက်သည်။ တဖြည့်ဖြည်းလျောက်နေကြသော လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို မြင်သည်။ သူတို့ဘယ်ကိုသွားနေကြသလဲဟု ဝမ်လန်းက လူအုပ်ထဲမှတစ်ယောက်ကို ရပ်မေးကြည့်သည်။ ထိုလူက ပြောပြသည်။ “ကျနော်တို့က ထမင်းဝတ်နေတဲ့လူတွေပဲ့။ တောင်ဘက်ကို သွားကြမလို့လေ။ ကျနော်တို့ မီးရထား စီးကြမယ်။ ရထားက ဒီကနေအဝေးကြီးကိုရောက်မယ်။ ဟောဟိုအိမ်နားမှာ မီးရထား ထွက်မယ်။ ကျနော်တို့လိုပဲမျိုး ဆင်းခဲသားတွေအတွက် တွဲတွေပါတယ်။ မီးရထားစီးရင် ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ ပေးရပါတယ်။”

မီးရထားဆိတာဘာလဲ။ တွေ့တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကို သံကြီးနှင့်ဆက်ထားပြီး စက်ဖြို့ဆွဲသော ဤယဉ်များအကြောင်း မြှုကလူများပြောသည်ကို တစ်ချိန်က ဝမ်လန်းကြားဖူးသည်။ စက်က နဂါးတစ်ကဲ့သို့ ရေနှင့်မီးတို့ကို ပါးစပ်မှုမှတ်ထုတ်သည်။ ဤယူးဆန်း သော သွေးကြီးတစ်ကောင်ကောင်ကို သွားကြည့်လိုစိတ် သူ့မှာမကြာမကြာ ဖြစ်ခဲ့ဘူး သည်။ သို့သော် သူတစ်ခါမှ သွားမကြည်ဖြစ်ခဲ့ပေါ့ ခုတော့ သူသည်အိုလန်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး “နို့လည်းရထားစီးကြမလားဟေ့” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဖိုးကြီးနှင့်ကလေးများကို သူတို့ကြည့်လိုက်သည်။ အဘယ်မျှပုပ်ပမ်းနေသည်ကို သူတို့မြင်တွေ့ရ လေသည်။ “လာကြဟေ့၊ မီးရထားပေါ်တက်ကြမယ်။ တောင်ပိုင်းကို တောက်လျှောက်စီးသွားကြမယ်။”

ဝမ်လန်းသည် မီးရထားဆလိုက်ကောက်သောအရာရှိကို ငွေဒဂါးနှစ်ပြားပေးလိုက်သည်။ မိုင်တစ်ရာ ခရီးအတွက် ဖြစ်သည်။ အရာရှိက ကြေးပြားအချို့ပြန်အမ်းသည်။ ဝမ်လန်း သည် ဤကြေးပြားများဖြင့် ပေါ်မှန်လုံးလေးများနှင့်ထမင်းပျော့တစ်ဇလုံး ဝယ်လိုက် သည်။ သို့သော် ကြေးပြားရှိသမျှ အကုန်သုံးပစ်လိုက်သည် မဟုတ်ပါ။ တောင်ပိုင်းသို့ ရောက်လျင် သုံးရန်အတွက် အချို့ကိုချိန်ထားသည်။

OrNef \ tptpof

မီးရထားပေါ်၌ နှစ်စဉ်တောင်ပိုင်းသို့သွားနေကျ ယောကျုံး၊ မိန်းမများ ပါလာသည်။ သူတို့သည် အလုပ်လုပ်ရန်နှင့်တောင်းစားရန် တောင်ပိုင်းအေသရှိ မြှုကြီးများသို့ ခရီးသွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဝမ်လန်းသည် သူတို့ထဲက လူတစ်ယောက်အကြိုပေးသည် ကို နားထောင်နေသည်။

“ပထမဗုံးဆုံးအနေနဲ့ ဖျာခြောက်ချပ်ဝယ်ရမယ်။ တစ်ချပ်ကို နှစ်ပဲနိုင်လောက်ကျတယ်။ ဒီထက်ပိုမပေးနဲ့။ ဖျာတွေနဲ့ တဲ့တစ်လုံးထိုးရမယ်။ တဲ့ထိုးပြီးတာနဲ့ ကိုယ်မှာရှုံးတွေလိမ်းပြီး သူတောင်းစားအနေနဲ့ မြှုံးထဲဝင်ရမယ်။ စားစရာတစ်ခုချို့ထားရင်လည်းကောင်းတာပေါ့။ ဒီတောင်ပိုင်းကလူတွေက သိပ်ချမ်းသာကြတယ်ဆိုတော့ အများပြည်သူ

မီးစိဆောင်ကြီးတွေ ထားကြတယ်။ အဲဒီမှာက ဆန်ပြုတဲ့လုံကို တစ်ပဲနိုင်လောက်ပဲ ပေးရတယ်။ စားပြီးပြီ ဆိုရင်တော့ လိုက်တောင်းစားတဲ့အခါ ထိုးမဟာတော့ဘူးပေါ့။ တောင်းလို့ရတဲ့ပိုက်ဆုံး၊ ကျိုစိထုပ်တွေ၊ ကြက်သွန်ဖြူ။တွေဝယ်လို့ ရတာပေါ့။”

ခုချိန်ထိ ဝမ်းလန်း၏ဘဝမှာ သူတောင်းစားတစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးချေ။ တောင်းစားရမည်ကို သူတွေးပြီး ရက်မိသည်။ သူသည် တစ်ဘက်သို့လျည့်လိုက်ပြီး သူ့ပိုက်ဆံကို ရေတွက် ကြည့်သည်။ ဖျားခြောက်ချပ်နှင့် ဆန်ပြုတဲ့လုံးကန် စိုးဝယ်ရန်အတွက် ပိုက်ဆံအလုံ အလောက်ရှိသည့်အပြင် သုံးပဲနိုင်သေးသည်။ သူသည် နည်းနည်းတော့ စိတ်သက်သာ ရာရသွားသည်။ သူတို့အဖို့ ဘဝသစ်တစ် ခုကို တကယ်စချင်စရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် တောင်းစားဖို့ကိစ္စကိုတော့ သူမစဉ်းစားလို့သေးချေ။ “အလုပ်တွေ ဘာတွေကော မရှိဘူးလား။”

ခရီးသည်တစ်ယောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ် တံတွေးတွေးချရင်း အထင်သေးသလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျား လန်ချား ဆွဲချင်သပဆိုရင် သူဇွဲးတစ်ယောက်ယောက်ကို လန်ချားနဲ့ဆွဲပို့ပေးတဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတောင်းစားအလုပ်က ဒီအလုပ် ထေက်အများကြိုးပိုကောင်းတယ်။” သို့ရာတွင် လုပ်စရာအလုပ်အချို့ရှိကြောင်းကြား ရှုံး ဝမ်းလန်းဝမ်းသာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူအစီအစဉ်တစ်ခုချသည်။

မီးရထားဆိုက်သောအခါ၌ အိမ်တစ်အိမ်၏ရှည်လျားသော ညီမြှုမြှုနံရုံးမှာ အဖိုးကြီးကို ကလေးများနှင့်အတူ သူနေရာချထားပေးသည်။ သူဖျားသွားဝယ်နေစဉ် သူတို့နှင့် အတူနေပြီး စောင့်ရှောက်ပေးရန် အိုးလန်ကိုသူမှာထားခဲ့သည်။ လူများကိုမေးရင်း သူလျောက်သွားသည်။ ပထမတော့ သူတို့ကြောစကားကို နားမလည်ချေ။ သူတို့ စကား ပြောပုံက မြောက်ပိုင်းကလူများနှင့် မတူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ခုံး၌ ဖျားခြောက်ချပ်ဝယ် ပြီး သူမိသားစုဆို သူပြန် လာခဲ့သည်။

သူ့ကလေးများက နေရာစိမ်းတစ်ခုမှာရောက်နေရသည်ကို မနှစ်ဖြူသည့်အပြင် ကြောက်လည်း ကြောက်နေသည်။ အထိုးကြီးကမူ အရာရာကိုကြည့်ပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ “ကြည့်စမ်း၊ ဒီကလူတွေများ ဝါးပြီးအဆိုကိုဝင်းနေတာဘူး။ ကြည့် သူတို့အသားတွေက ဘယ်လောက်ဖြူလိုက်သလဲလို့။ ဒါဝောက်သား နေ့တိုင်းစား ထားလို့ဖြစ်ရမယ်။”

အိုလန်သည် အိမ်နံရမှာအဖီချု၍ များများဖြင့်တဲ့တစ်လုံးထိုးလိုက်သည်။ သည်နေရာ၏ ဆင်းရဲသားများနေထိုင်သော အခြားတဲ့များ အများအပြားရှိသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် လန်ချားဆွဲခြင်း၊ တောင်းရမ်းခြင်းအားဖြင့် ငွေရှာကြသည်။

“ကိုင်း၊ အများပြည်သူမီးဖို့ဆောင်ကိုသွားပြီး စားစရာရှာကြမယ်။” ဟု ဝမ်းလန်း ကပြာလိုက်သည်။

တဲ့ကထွက်လာရင်း လမ်းမှာဖလုံးကိုယ်စီဆွဲလာကြသော လူအများအပြားကို သူတို့ တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသားများအတွက် ဖွင့်လှစ်ထားသောအများပြည်သူမီးဖို့ ဆောင်သို့ ရောက်သည်အထိ လူအများနောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ မီးဖို့ဆောင် သည် များများဖြင့်ဆောက်ထားသော ရောမတကြီးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ အထူး လေး ကိုယ်စီနှင့် လူပေါင်းများစွာရှိသည်။ သူတို့သည် တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ အစာအတွက် ရန်ဖြစ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဝမ်းလန်းနှင့်သူမီးသားစုံ၏ လေး များခံပေးရန် အလှည့် ရောက်လာတော့သည်။ ဝမ်းလန်းသည် မီးဖို့ဆောင်အပြင်မှာရပ်ပြီး သူ့အတွက်ရသော စားစရာကိုစားသည်။ လေးထဲမှာ နည်းနည်းလောက်သာ ကျိန်သောအခါ၌ “ဒါကို အိမ်ယူသွားပြီး ညာနေကျမှ စားမယ်။” ဟု အိုလန်ကို သူ့ပြောသည်။

သို့သော် အနီးအနားမှာရပ်နေသောအစောင့်က သူ့ကိုတားသည်။ “ခင်ဗျား၊ ဒါကို တော်းနေရာ ဆီယူမသွားရဘူး။ ဒီမှာဘဲ စားခွင့်ပြုထားတယ်။ ဒီလိုစည်းကမ်းမသတ် မှတ် လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် မကောင်းတဲ့လူတွေကယူသွားပြီး သူတို့ဝောက်တွေကို ကျွေးပစ်ကြမှာပေါ့။”

သည်လိုလုပ်တတ်သောသူများရှိန်ကြောင်းကြားရ၍ ဝမ်လန်းအတော်အုံသွေးသည်။ ထို့နောက် ဆင်းရဲသားများကို ဘယ်သူတွေက စားစရာပေးသလဲဟု သူမေးကြည့်သည်။

“မြို့ထဲကသူဖွေးတွေပေါ့။ ဆင်းရဲသားတွေကို စားစရာလှု။ တာဘကတော့ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ကောင်းချီးပေးခံရအောင်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် အကျိုးပေးကောင်းလာအောင်လို့ပေါ့။ တစ်ချို့ လူတွေကတော့ သူတစ်ပါးချီးမွမ်းခံရအောင်လို့ စားစရာလှု။ ကြတယ်။” ဟု အစောင့်က ရှင်းပြသည်။

ဝမ်လန်းက နောက်ထပ်မေးကြည့်ချင်သေးသည်။ သို့သော် အစောင့်ကမောသွား၍ အခြားဘက် လှည့်သွားသည်။ ကလေးများနှင့်အဖိုးကြီးတို့ အတော်မောပန်းသွား ပြုဖြစ်ရာ မိသားတစ်စုလုံး တဆိပ်နှင့်သွားကြသည်။ တစဲမှာ မနက်လင်းသည်အထိ သူတို့တတွေ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခိုက်အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

နွေးရာသီကတည်းကစ၍ ပထမဗုံးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆာလောင်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ပျော် သွားကြခိုးဖြစ်သည်။

vetṣṇaqtī

နောက်နေ့မနက်၌ သူတို့တတ္တုပိုက်ဆံရာရပေတော့မည်။ နောက်ဆုံးလက်ကျွန် ကြေးပြားကို ဆန်ပြုတ်အတွက် သုံးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဝစ်လန်းသည် လမ်းပေါ်သို့ ထွက်ကာ လန်ချားငှား၍ရသော နောက်လိုက်ရှာသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် တစ် နေ့တာအတွက် လန်ချားတစီးငှား၍ ရခဲ့သည်။ သူလန်ချားကို ပြန်အပ်ခိုန့် ငှားခပေး ရပေမည်။

လန်ချားကို နောက်မှာထား၍သူဆွဲကြည့်ရင်း သူကိုယ်သူ နားအဖြစ်မြင်မိသည်။ လန် ချားဆွဲပြီး လမ်းလျောက်၍ ဖြစ်ပိုမလားဟုထင်ရသည်။ သို့သော် သည်နည်းဖြင့် ပိုက် ဆံရာတော့မည်ဆိုလျှင် ပြေးနိုင်မှဖြစ်မည်ဆိုသည်ကို သူသိပါသည်။ သူသည် လူသူမ ရှိသော လမ်းကလေးတစ်လမ်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ကိုးယို့ကားယားနိုင်လှသော လန်ချား ကိုအဆွဲလေ့ကျင့်သည်။

ကျောင်းဆရာကဲ့သို့ဝတ်ဆင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် အနီးအနားအိမ်တစ်အိမ် ထဲမှ ထွက်လာပြီး ဝစ်လန်း၏ လန်ချားပေါ်တက်သည်။ “ရုံးကို ကွန်ဖြူးရုပ်ဝတ်ကျောင်း ဆိုပို့ပေး။” ဟု ပြောပြီး ပိုမတ်မတ်ထိုင်လိုက်သည်။ ဤဝတ်ကျောင်းကို ဘယ်လိုသွား ရမှန်း ဝစ်လန်းမသိပါ။ သို့သော် ပြေးရင်းလမ်းမှာတွေ့သောလူများကို သူမေးသွားရာ နောက်ဆုံး၌ ထိုဝတ်ကျောင်းသို့ရောက်သွားသည်။ ကျောင်းဆရာက လန်ချားပေါ်မှ အဆင်းတွင် သူ့ကို ငွေဒါးတစ်ပြားပေးသည်။ “ခုမှတော့ ဘာဘာညာညာပြာ မနေနဲ့။ ဘယ်တိန်းကမှ ငါမြတ်ပိုမပေးဘူး။” ဟု ဆိုသည်။ ဝစ်လန်းက ဘာဘာညာ ညာမ ပြောပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤငွေပြားသည် သူအဖို့အလွန်များလှ သော ပိုက်ဆံဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ သို့ရာတွင် ဤငွေပြားသည် အဘယ်များတန်ဖိုးရှိ ကြောင်း သူတိတိ ကျကျမသိဘဲရှိရာ ငွေပြားကို ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားလဲသည်။ ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို နှစ်ဆယ့်ခြောက်ပဲနိပေးသည်။ ဝစ်လန်းအလွန်ကျေန်ပ်သွားသည်။

သို့သော တခြားလန်ချား သမားတစ်ယောက်က သူ့ကိုပြောပြသည်။ “၂၆ ပဲနိဘဲဆိုတော့နည်းတာပေါ့။ မဆွဲခင်ကတည်းက ဘယ်လောက်ပေးရမယ်ဆိုတာ ဈေးစကားပြောထားရတယ်။ ခင်ဗျား ဈေးစကားပြောပြစ်ရာ မလိုတာကတော့ လူမြှုနိုင်ခြားသားတွေဘဲ။ သူတို့က လူနံတွေလေ။ ငွေပြားဘဲပေးလေ့ရှိတယ်” အခြားလန်ချားသမားတစ်ယောက်ကမူ ဝမ်းလန်းကိုကြည့်ပြီးရယ်သည်။ ဝမ်းလန်းက မြောက်ပိုင်းမှ လယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျောင်းဆရာနှင့်ဈေးစကားကောင်းကောင်းမပြောခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလန်းသည် မနက်ပိုင်းမှာ နောက်ထပ်ခနီးသည်တစ်ယောက်ရသည်။ မွန်းလွှဲပိုင်းမှာ နှစ်ယောက် ရသည်။ သို့ရာတွင် ညာနေမှာ သူပိုက်ဆံရေကြည့်တော့ လန်ချားနားခထက်တပဲနိသာပိုသည်။ သူအလွန် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူပြောနေမြို့သည်။ “အယင်ကထက် ပိုကြီးစားလုပ်ပါလျှက်နဲ့ တော်တော်ကြီးလည်း ပင်ပန်းပါလျှက်နဲ့ တစ်ပဲနိလောက်ဘဲ ရတယ်။” ထိုနောက် မြောက်ပိုင်းအသမှာ သူ့ကိုစောင့်စားနေသော သူ့မြောက်ကို သူသွားသတိရလိုက်သည်။ သည်အတွေးကြောင့် သူနည်းနည်းတော့ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

xt/qefaoomowθgmrhpmif

သူတဲ့ကိုပြန်ရောက်တော့ အိုလန်မှာ (၅)ပဲနိရကြောင်းနှင့်ကလေးနှစ်ယောက်မှာ မနက်စာဆန်ပြုတဲ့ ဖိုးအတွက် အလုံအလောက်ရကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အဖိုးကြီးကမူ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရပေါ့။ သူက တစ်နေ့လုံးထိုင်၍သာ နေသည်။ တခါတခါ အိပ်သည်။ လုံးဝတောင်းရမ်းခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ သူက လူကြီးဖြစ်နေ၍ အိုလန်က သူ့ကို မြည်တွေ့နောက်တိုးခြင်း မပြုရက်ချေ။ သူမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြား တစ်ချပ်မှ ရမထားကြောင်း ဝမ်းလန်းတွေရသောအခါ၌ အဖိုးကြီးက “ငါကလယ်ထွန်ခဲ့တယ်။ အပင်တွေစိုက်ခဲ့တယ်။ ငါမိသားစုကို ကျွေးမွှေးခဲ့တယ်။ ခုတော့ ငါမှာသားတစ်ယောက်ရယ်၊ မေးတွေရယ် ရှိနေပြီပေါ့။” ဟုသာဆိုသည်။

သူမိသားစုမှာ စားစရာနေ့စဉ်ရနိုင်သည်ကို သိလိုက်ရ၍ ဝမ်လန်းအဖွဲ့နည်းတော့ စိတ်သက် သာရာရသွားသည်။ နေ့တိုင်းလန်ချားပြေးဆွဲနေရသဖြင့် မြို့တဲ့က နေရာ အတော်များများကို သူသိလာသည်။ မနက်ခင်းမှာ သူလန်ချားဆွဲပို့ရသောမိန်းမ များသည် ဓားသို့သွားလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိလာသည်။ ယောက်ချားများက ကျောင်း နှင့် လုပ်ငန်းရှိရာဒါမ်များသို့ သွားလိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနေရာများအကြောင်းကို နာမည်မှုလွှာ၍ သူတွေားဘာမှုမသိပါ။ အကြောင်းမှာ သူတစ်ခါမှ အထဲသို့ မဝင်ခဲ့ သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

သူသည် မြို့နှင့်အကျမ်းတဝိဖြစ်လာသည့်တိုင် သည်နေရာသစ်မှာ သူကိုယ်သူလူ စိမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် ခံစားမိသည်။ သည်နေရာ၌ဘာသာစကားက ပြောက်ပိုင်း နှင့်လေသံချင်းကဲသည်။ အစားအသောက်ချင်းကလည်း မတူပေ။ မြောက်ပိုင်းရှိ သူရပ်ဌာနိုင်လယ်သမားများသည် ဆန်၊ ဂျို့၊ ပြောင်း နှင့် ကြက်သွန်ဖြူများ စိုက်ပိုး ထုတ်လုပ်ပေးသည်။ သည်အရပ်၌မူ ဝမ်လန်းအယင်က မတွေ့ဘူးသော အခြားဟင်း သီးဟင်းရှုက်များကိုလည်း စိုက်ပိုးကြသည်။ သူသည် သူကိုယ်သူ နိုင်ပံ့ခြားသားတစ်ယောက်နီးနီး ခံစားနေမိသည်။

သို့ရာတွင်တစ်နေ့၌ ဝမ်လန်းသည် မြို့ထဲမှာ အခြားတိုင်းပြည်များမှလာသော တကယ့် နိုင်ပံ့ခြားသားများ ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ပိုးထည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရေးမှ သူဖြတ် သွားနေစဉ် အလွန်ထူးဆန်ပုံပေါ်သော သတ္တဝါတစ်ကောင် ထွက်လာသည်။ ငါးသည် အထိုးလား၊ အမလားသူမသိပေ။ ငါးသည် အရပ်မြှင့်ပြီး ရည်လျားသော အနက်ရောင် သားမွေးလည်စီးကို ဝတ်ထားသည်။ ငါးသည် လန်ချားထဲသို့ဝင်ထိုင်ပြီး ဝမ်လန်းအား တံတားလမ်းသို့ပို့ခိုင်းသည်။ ဝမ်လန်းကပြေးရင်း “ကြည့်စမ်း ဒီဘာကြီးလ” ဟု လူများ ကိုအောင်မေးကြည့်သည်။

လူတစ်ယောက်က “အဒါနိုင်ပံ့ခြားသူဘာ အမေရိကန်ကပျော် မင်းကံကောင်းတယ်။ မင်းကို သူကပို့က်ဆံတွေ အများကြီးပေးလိမ့်မယ်။” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဤထူး

ဆန်းသောမိန်းမကြီးကို သူကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် တံတားလမ်း
သို့မရောက်မခင်း သူမြန်သမျှအမြန်ပြေးသည်။

သူရပ်လိုက်တော့ မိန်းမကြီးက သူကိုပြောသည်။ “ရှင်အောက်မြန်မြန်ကြီး မပြေးသင့်ဘူး။ ရှင်ကြည့်ရတာ တော်တော်မောနေပုံဘဲ။ ဟောဒီမှာ ငွေဒါးနှစ်ပြား။” ဤပိုက်ဆံသည် ပုံမှန်အခင်း နှစ်ဆဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထူးဆန်းသော အမေရိကန်မကြီးအကြောင်း အိုလန်ကို သူပြောပြသည်။ “ဟုတ်ပါရင်။ ကျမလည်း အဲဒီလူတွေကို တွေ့ဖူးတယ်။ ကျမတို့တောင်းရမ်းတဲ့အခါ ကျမတို့ခွက်ထဲကို ငွေဒါးတွေပစ်ထည့်တဲ့ လူရယ်လို့ သူတို့ဘဲရှိတယ်။ သူတို့က နှစ်တယ်နော်။ သူတောင်းစားကို ကြေးပြားပေးရင် မသင့်တော်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့လူတွေ။” ဟု အိုလန်က ဆိုသည်။

ae&maumifrl hnf

ဝမ်လန်းနှင့်အိုလန်တို့အပို့ ဤရှမ်းသာကြုံယ်ဝသောမြို့ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ တ်မသေ နိုင်ဟု ထင်ရလေသည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ အေရာအနှစ်မှာ ရှိသည်။ ငါးစွေးမှာ ရောမ ငါးခြင်းတောင်း ကြီးများရှိသည်။ အခြားသော ရေးများမှာလည်း သီးနှံနှင့် ဟင်း

သီးဟင်းရွက်ခြင်းတောင်းကြီးများ တွေ့ရသည်။ အနုံအရသာနှင့် ပြည့်စုံသည့် စားစရာ မျိုးစုံရောင်းရာ ဆိုင်များလည်းရှိသည်။ ဤစားစရာခပ်သိမ်းရှိနေသည့်တိုင် လူရာပေါင်း များစွာတို့သည် ဆန်ပြုတစ်ဇူလိုင်အတွက် အများပြည် သူ မီးဖို့ဆောင်သို့ နေ့စဉ်သွား နေကြကုန်သည်။ အိုလန်က တောင်းရမ်းပြီး ဝမ်လန်းက အလုပ်လုပ်နေသည့်ကြား ကပင် သူတို့တဲ့မှာ ထမင်းချက်စားနိုင်လောက်အောင် ပိုက်ဆံ့မရဖူးခဲ့ခြေ။

သို့ရာတွင် တစ်နှစ် ဝမ်လန်းအိမ်ပြန်တော့ အိုလန် ဝက်သားတုံးတစ်တုံး ချက်နေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ဝက်သားမစားခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြုဖြစ်၍ သူအလွန် အုံသွားသည်။ “ဒီနေ့ နှင့်ကို နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်ကပိုက်ဆံ့ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်” ဟု သူပြောလိုက်သည်။

အိုလန်က ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော။ သို့သော် အငယ်ကောင်က ဝမ်းသာအားရ အော် ပြောလိုက်သည်။ “ဒီဝက်သားက ကျနော်ယူလာခဲ့တာပါ။ ဒါ ကျနော်ဝက်သား။ ဝက် သားသည်အလစ်မှာ ကျနော်နှုံးလာတာ။”

သည်စကားကြားရတော့ သူ့သားအငယ်ကို ဝမ်လန်းတော်တော် စိတ်ဆိုးသွားသည်။ “ဒီဝက်သားကို ပါမစားဘူး။ ဝယ်လို့၊ တောင်းလို့ရတဲ့ဝက်သားမှ ပါတို့စားမယ်။ ခိုးလာ တဲ့ဝက်သားကို ပါတို့စားမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု သူပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဝက်သား ကိုအိုး ထဲမှယူထုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။ သူ့သားငိုသံကိုလည်း သူဂျရ စိုက်မနေတော့ချေ။ သို့သော် အိုလန်က တဖြည်းဖြည်းရေ့တိုးသွားသည်။ ဝက်သားကို ကြမ်းပေါ်မှကောက်ယူပြီး ရေဆေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့အိုးထဲပြန်ထည့်သည်။

ဝက်သားအကြောင်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟတော့သော်လည်း သူမှာထိုးရိမ်ယူပန်ခြင်းနှင့် ဒေါသလည်း ဖြစ်နေသည်။ သည်မြှုံးကြီးမှာ သူ့သားများ အနိုးသင်နေသည်ဟု သူတွေး မိသည်။ စားသောက် ပြီးသည်နှင့် သူ့သားကို လမ်းပေါ်သို့ခေါ်ထုတ်သွားပြီး အပြစ်ပေး သည့်အနေနှင့် သူရှိက်သည်။ သို့ရာတွင် “လယ်ထဲကို နှီးပြန်ရမယ်။ ဒီမြို့ဟာ နှီးမိသားစု အတွက် နေအပ်တဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး” ဟုတော့ သူ့ဟာသူ့ပြောမိသည်။

tp0ftjrJ It wIjzphærñwvñm

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ဤချမ်းသာသောမြို့ကြီးမှာအလုပ်လုပ်လာခဲ့ရာ တဲ့များထဲမှလူများ ဘယ် လောက် ဆင်းခြကြား နှင့် အိမ်ကြီးမှုလူများ ဘယ်လောက်ချမ်းသာကြသည်ကို သူနေ့စည်မြင် တွေ့နေရသည်။ ယောက်ဗျားက လူချမ်းသာများ၏ စားသောက်ပွဲကြီးများအတွက် ပေါင်မှန်နှင့် ကိုတ်မှန်များဖုတ်သော အလုပ်ကို လုပ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မှန်ဖုတ်သူများမှာမူ သူတို့ကိုယ်တိုင် နှင့်သူတို့ကလေးများအတွက် ဘယ်တော့မူ စားစရာလုံလောက်သည် မရှိခဲ့ချေ။ လူချမ်းသာများ ဆောင်းတွင်းမှာဝတ်ရန်အတွက် ယောက်ဗျား၊ မိန်းမများသားမွေးထည်များကို နေ့လုံးပေါက်ချုပ်လုပ်ကြသည်။ နောက် ဝတ်ဆင်ရန်အတွက်မူ ညွှားသော သားမွေးထည်များ ချုပ်လုပ်ကြ ရသည်။ သို့ရာတွင် ဤကုတ်အကိုဗျားချုပ်လုပ်ပေးသူများကိုယ်တိုင်အတွက်မူ ချည်ကြမ်းပိတ်စလေးတစ်စတ်လေ ဝယ်လောက်ရုံများသာ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရုံး ဝမ်လန်းသည် အလုပ်သမားများက လူချမ်းသာများကိုတိုက်ခိုက်မည့် တော်လှန်ရေး တစ်ရပ်အကြောင်း လူအများပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားရတတ်သည်။ သို့သော် သူနားမလည် ပါ။ အဖိုးကြီးး၊ အဖွားကြီးးများကမူ ဤသို့ပြောဆိုခြင်း မပြုကြ ချေ။ လူချမ်းသာများအကြောင်း စိတ် ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ပြောနေကြသူများမှာ လူငယ်များ သာဖြစ်သည်။

ဆောင်းရာသီအကုန်နေ့တစ်နေ့၌ ဝမ်လန်းသည် တဲ့အပြင်မှာရပ်ကာ သူ့အဖိုးကြီးနှင့်စကားစမြည် ပြောနေသည်။ သူ့မှာ သူ့မြေကိုသွားကြသွားလိုသော၊ သူ့လယ်သူပြန် လုပ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒများ ပြည့်၍ နေတော့သည်။ “ကျနော့မြေကို ဘယ်တော့မူပြန်မတွေ့ရ တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”ဟု သူဝမ်းနည်းစွာ မေးမိသည်။

ထို့နောက် “ဒီလိုခံစားရတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးပျ။ ဟောဒီမြို့ထဲမှာ ခင်ဗျားလိုလိုတွေ ထောင်နဲ့ချိပြီး ရှိနေတယ်။” ဟူသော အသံထိုးတစ်သံကို သူကြား လိုက်ရသည်။ ပြောလိုက်သောသူက ဝမ်လန်းသီသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုသူ သည် ဝမ်လန်း၏တဲ့နံဘေးက တဲ့မှာနေသော မိသားစုတစ်စု၏ ဖခ်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တွေ ရခဲသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုသူသည် တစ်နေ့လုံးအိပ်နေ့ပြီး တစ်ညဦးလုံး လှည်းဆွဲရ သော အလုပ်ကို လုပ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒီအတိုင်းဟဲ အစဉ်အမြှဖြစ် နေမှာတဲ့လား။” ဝမ်လန်းက မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက ပြန်ဖြေသည်။ “မဖစ်ဘူး၊ အစဉ်အမြှဖြစ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူချမ်းသာတွေ အလွန်အကျိုးမချမ်းသာတော့မယ့် ဆတိတာဆတ် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကျေနော်တို့ ဘဝတွေကို ပြောင်းလဲ သွားစေမယ့် တစ်စုံတစ်ခုကတော့ ဖြစ်လာမှာပါ။ လူငယ်တွေက ဒီကိစ္စကို မဆုံးမရပိနိုင်ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့တွေ မကြာခင်မှာ တစ်ခုခုလုပ်ကြပါ လိမ့်မယ်။ ဒီတံတိုင်းအတွင်းဘက်ကို ခင်ဗျားဝင် ကြည့်ဖူးလား။” ထိုသူက သူတို့တဲ့ထိုး ထားရာ တံတိုင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဝမ်လန်းက ခေါင်းခါပြသည်။ “အဲဒီတဲ့မှာ အစေခံတွေတောင်မှ ငွေတူတွေနဲ့ ထမင်းစားကြတယ်။ အစေခံတွေမှာ တောင် ကျောက်ထိမ်းနားဆွဲတွေ့ရှိတယ်။ သူတို့ဖိန်ပွေတွေမှ ပုလဲလုံးတွေ သီထားတယ်။ ဖိန်ပ်မှာ နည်းနည်းလေးပေသွားတာနဲ့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရော့၊ ပုလဲတွေကိုပါ လွှင့်ပစ်တာပျ။”

ထို့ညာက ဝမ်လန်းအိပ်မပျော်ချော်။ တံတိုင်းအတွင်းဘက်က လူချမ်းသာများအကြောင်း တွေ့ရှုနေမိသေးတော့သည်။ တခကာအတွင်းမှာ သူ့သမီးလေးကို ထိုသူများထံ ကျွန်း အဖြစ်ရောင်းစားချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သူရောင်းစားလိုက်ပါက သူ့သမီးလေးသည် ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ရမည်။ စားစရာများ အလျှော်ယေား ရမည့်အပြင် ပုလဲလုံး သီဖိန်ပ်များလည်း စီရမည်။ သို့သော်နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ “မရောင်းဘူး၊ ရုံးကော်လေး တစ်ယောက်တစ်လေမှ ဝါမရောင်းရက်ဘူး။ ရုံးသမီးကို ရောင်းလိုက်မယ် ဆိုရင်တောင် ရုံးအိမ်ပြန်သွားဘို့နဲ့ နွားထိုးတစ်ကောင် စားပွဲတစ်လုံး၊ အိပ်ယာတစ်

ခင်းနဲ့ လယ်ထဲမှာစိုက်ဖို့ မျိုးစွဲတွေဝယ်နှင့်လောက်အောင် ပိုက်ဆံရမှာမဟုတ်ဘူး။”
ဟု ပြောနေမိသည်။

နောက်မှာများများ

အောက်ပါတို့မှာ လူတိုင်းကိုယ်စီ တောရပ်ရှုရှိ မိမိတို့အိမ်များအကြောင်း
တွေးတောမိကြလေသည်။ လမ်းပေါ်မှ ကောက်ပဲသီးနှံများကောက်ယူရန် မိမိတို့
တဲ့များမှနော်တော်ပိုင်းသို့ ထွက်ခွာသွားကြသော မိန်းမများနှင့်ကလေးများကို နေ့စဉ်
အော်တိုင်းပင် ဝမ်လန်းတွေ့နေရသည်။ ဝမ်လန်းက အလုပ်ကိုသာ လုပ်မြဲလုပ်နေကာ
သူနှင့်အတူအလုပ်လုပ်နေသော လူများ၏ ပြောစကားများကို နားထောင်လေသည်။
သူတို့သည် သူတို့ရသော ပိုက်ဆံအကြောင်းကိုသာ အမြဲပြော နေကြသည်။ တစ်ခါ
လာလည်းသည်အကြောင်း၊ တစ်ခါလာလည်း သည်အကြောင်းပင် ပြောကြ သည်။
“လူချမ်းသာတစ်ယောက်မှာပိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အားလုံးသာ ငါမှာရှိခဲ့ရင်-----”
ဟု ခဏာခဏပြောကြသည်။

တစ်ခါက “ကျနော်မှာသာ ပိုက်ဆံအလုံအလောက်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျနော်တော့ မြေ
ထုပ်ပြီး သီးနှံအကောင်းစားတွေ ဖိုက်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောခဲ့ဖူးလေသည်။ သူတို့
အားလုံးက သူစကားကို ပိုင်းရယ်ကြသည်။ “ဟောဒီမှာပေါ့၊ တစ်သက်လုံးကျန်လို့
အလုပ်လုပ်သွားချင်တဲ့ နံအအလယ်သမားကြီးပေါ့။” ဟု ဆိုကြသည်။

ဝမ်လန်းက အလုပ်ကိုသာ လုပ်မြဲဆက်လုပ်နေသည်။ မြှို့ထဲကလူများပြောနေကြသည်
များကိုဖြစ်စေ၊ သူတို့အချင်းချင်းလက်ကမ်းပေးနေကြသောစူး။ အပိုင်းအစများ
အကြောင်းကိုဖြစ်စေ သူနားမလည်ချေ။ စာကို ဘယ်လိုဖတ်ရမည်မှန်းလည်း သူမသိ။
တစ်နေ့တွင် ကျောင်းဆရာခပ်ပယ်တစ်ယောက်က စူး။ အပိုင်းအစတစ်ခုအ
ကြောင်းရှင်းပြုသည်ကို သူနားထောင်နေမိသည်။ ဤစူးပိုင်းတွင် ရုပ်ပုံးတစ်ပုံပါသည်။
ရုပ်ပုံးက ပဲနှစ်းနှစ်း အဝတ်အပြောရောင် ဝတ်ထားသော ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် အေ
အေပုံဖြစ်သည်။ လူသေ၏နံဘားမှာ လူချမ်းသာဝဝကြီးတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ လူချမ်း
သာကြီးက ဆင်းရဲသားကို မီးမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်နေသည်။

“သေနေတဲ့လူက အလုပ်ကိုပင်ပန်းတဲ့ကြီးလုပ်ကြရတဲ့ ခင်ဗျားတို့လို ဆင်းရဲသား တွေ ဘဲဖြစ်တယ်။ ခါးမြှောင်ကိုင်ထားတဲ့ လူဝကြီးက လူချမ်းသာတွေဖြစ်တယ်။ လူချမ်းသာ တွေက သူတို့လိုချင်တာ ရတို့အတွက် ခင်ဗျားတို့ကို သတ်တယ်။ သူတို့တတွေ စားပွဲ သောက်ပွဲကြီးတွေမှာ စားနိုင်ဖို့နဲ့ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် အဝတ်တွေဝတ်နိုင်ဖို့ အတွက် အလုပ်တွေလုပ်ပြီးရင် လုပ်နေကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့တွေမှာတော့ အလွန် ဆင်းရဲမြောက်တယ်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် လူအတော်များများ သည်နည်းနှင့် ပြောနေကြသည်ကို ဝမ်လန်းကြားနေရသည်။ သို့သော် သူကတော့ သူမြေ ဆီကိုသာ ပြန်ချင်နေတော့သည်။ လူချမ်းသာ များက မိုးကိုမြေ ပေါ်မကျအောင် တားနိုင်မည်ဟု သူမယုံကြည်ချေ။ သို့ဖြစ်လေရာ လူချမ်းသာတို့က လူဆင်းရဲတို့ကို သတ်နေသည်ဆိုခြင်းမှာ အဘယ်သို့မှန်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ အခြားလူ များကို ဤအကြောင်း မေးကြည့်ရာ သူ့ကိုရိုင်းရပ် ရုံသာ ရိုင်းရယ်ကြသည်။ သူ့မှာသာ ယောင်နာဖြစ် သွားခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် သူနားမလည်သော အခြားဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ပွားသည်ကို သူကြံ့တွေလိုက် ရသည်။ တစ်နေ့တွင် သူလန်ချားဆွဲနေစဉ် သေနတ်ကိုင်ထားသော စစ်သားတစ်စုံက လမ်းပေါ်ရှုလူ နှစ်ယောက်ကိုဖမ်းသည်။ ဝမ်လန်းသည် အကြီးအကျယ်အုံအားသင့် ကာကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက်စစ်သား များက နောက်ထပ်လူများကိုဖမ်း သွားကြ ပြန်သည်။ သူကြောက်လန့်၍ ထွက်ပြေးကာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်နေတာလဲပျော်” ဟု ဝမ်လန်းက ဆိုင်ရှင်ကို မေးကြည့်သည်။

“အိုး၊ တစ်နေရာရာမှာ နောက်ထပ်စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်နေတယ်လေး။ သူတို့၏ စောင်တွေ၊ သေနတ်တွေသယ်ဖို့ စစ်သားတွေမှာ လူလိုနေတယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်သမား တွေကို သူတို့နဲ့လိုက်ဖို့ဆွဲနေတာ။ ဒါက ဒီမှာဖြစ်နေကျဘဲ။ ခင်ဗျား၊ အယင်က စစ်သားမှမြင်ဖူးဘူးဆိုတာ ကျနော်အံ့သွာ်တယ်။” ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “သူတို့တွေ လုပ်ခရှိနှင့်သလားပျူး။” ဝမ်းလန်းက မေးကြည့်သည်။ “မရဘူးပျူး။ သူတို့ကိုဘာမှမပေးဘူး။ တစ်ရက်မှာ ပေါင်မျိန်ခြောက် (၂) ချပ်နဲ့ သောက်ဖို့ ကန်ရောလာက်ပဲပေးတယ်။”

များမကြာမိပင် စစ်သားများ ဆိုင်ဘက်သို့ချိတ်ကော်လာသံ ကြားရသည်။ “မြန်မြန်ပုန်းနော်။ မြန်မြန်ပုန်းမြန်မြန်ပုန်းကြလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောလိုက်သည်။ ဝမ်းလန်းသည် စားပွဲနောက်မှာဝင်ပုန်းကာ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ စစ်သားများ ဆက်လက်ချိတ်ကိုသွားကြရာ ဝမ်းလန်းလည်းအဲမိ သို့သုတ်ခြောက် ပြေးလေတော့သည်။ သူတော်တော် ထိတ်လန့်နေသည်။

“ခုဝါတကယ် အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ။ ဒို့သမီးလေးကိုရောင်းပြီး သွားရကောင်းမလားမထိဘူး။” ဟု အိုလန်ကို သူပြောလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် စောင့်ပါအံ့။ မြို့ထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ပြောနေကြတယ်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။” ဟု အိုလန်က တည်းမြှင့်သော အသံနှင့်ဆိုသည်။

{&မြန်မြန်ပုန်း}

ဤနေ့အဖို့ ဝမ်းလန်းတစ်ယောက် တဲ့အပြင်သို့မထွက်တော့ချေ။ စစ်သားများကို ကြောက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ညာဘက်မှာလည်း အလုပ်မသွားတော့ချေ။ လူချမ်းသာများ မြို့ကိုစွဲနဲ့ခွာစွာ ပြောနေသည်။ စစ်သားများ၏ရန်ကို သူတို့ရကြောက်ကြသည်။ သူတို့၏အိမ်များ နှင့်ဆိုင်များကို ပိတ်ထားလိုက်ကြပြီး သူတို့အားကေးကင်းရာသို့သယ်ဆောင်သွားမည့် သဘော်များပေါ် အလုအယောက် တက်ကြ

သည်။ မြို့ထဲမှာ ပစ္စည်းများရောင်းမည့် ဝယ်မည့် လူချမ်းသာများ မရှိကြတေဘာ့၊ ဘယ်သူ အတွက်မှုလည်း လုပ်စရာအလုပ်မရှိတေဘာ့ချေ။

ဝမ်းလန်းသည် နေ့ရော၊ ညာပါ၊ တဲထဲမှာအောင်းနေသည်။ ပထမတော့ အနားရ၍ သူဝမ်းသာသည်။ သူမှာ အလွန်ပင်ပန်းထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် သူပိုက်ဆံများ တက်တက်စင် ပြောင်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမည်လဲဟု သူစဉ်းစားသည်။ သူတို့မှာ စားစရာရှိမှ ဖြစ်မည်။ ခုအချိန် ၌ အများပြည်သူမီးဖို့ဆောင်များသည်ပင် တံခါးများပိတ်ထားလိုက်ကြပြီ။

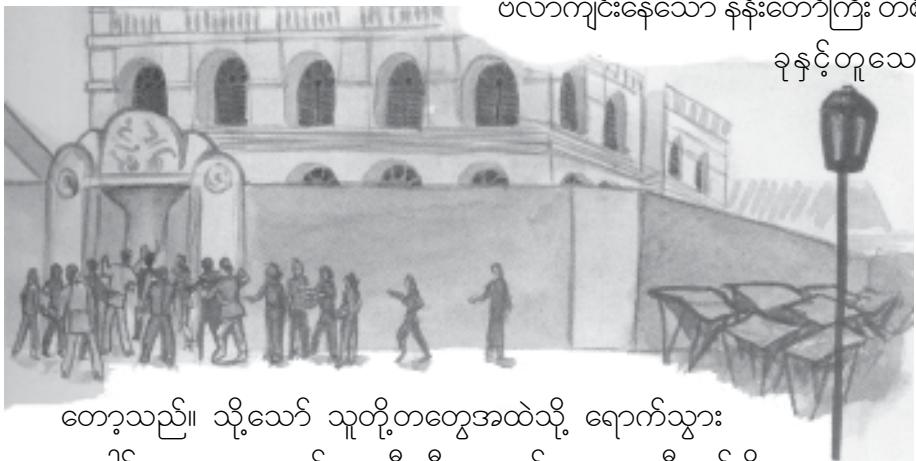
“**“ဒို့သမီးလေးကို ကျွန်အဖြစ်နဲ့ရောင်းစားမှ ဖြစ်တော့မယ်။”** တစ်မနက်၌ ဝမ်းလန်းက သူဟာသူ ပြောနေသည်။ သူသည် ကလေးကိုသူ ဆီသို့တိုးရှုံးဖို့ဖောက်ထားကာ “ဘာမှမ သိနားမလည်ရှာတဲ့ ကလေးရယ်၊ သမီးအတွက် အဖေတို့ တခြားဘာမှမတတိနိုင် တော့ဘူးကွယ်။” ဟု ပြောနေသည်။ သို့သော် များမကြာမိမှာပင် ရောမအသံကြိုး တစ်သံနှင့် ပြုလဲသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့သည် တဲ့ကြမ်းပြင်ပေါ် ကြားကို ကြားကိုလန့်လန့်လွှဲပြုကျသွားကာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ သည်။

“**“ရန်သူတွေ မြို့တံခါးဖျက်ပြီး ပုံံဝင်လာကြပြီ”** အိုလန်ကပြောလိုက်သည်။ သို့သော်သူ တို့ယခုကြား နေရသော အသံခို့၍ လူသံများသာဖြစ်သည်။ ထိုနောက် အီမိဂ္ဂီး၏တံတိုင်းဆီမှပြုကျသံကြိုးတစ်ခုပေါ်ထွက်လာသည်။ လူတစ်ယောက်က ဝမ်းလန်း၏တဲ့သို့ ခေါင်းပြုပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ “လူချမ်းသာအီမြဲ ဝင်းတံခါးပွင့်သွားပြီ။ လာလေ။”

အိုလန်က ထိုသူ၏နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ထိုနောက် ဝမ်းလန်းသည်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဖြည့်ပြည့်သံ သက်သာထကာ သူမ၏နောက်မှလိုက်သွားသည်။ အီမိဝင်း၏ သံတံခါးကြိုးရောမှ လူအုပ်ကြိုးတစ်အုပ်ကို သူတွေ့ရသည်။ လူအုပ်ကြိုးက အော်ဟစ် ဆူဗုနေကြသည်။ ထိုသူများကား မြို့ထဲက လူဆင်းရဲများပင်တည်း။ ဝမ်းလန်းသည်

လူအုပ်ကြီးအတိုင်း ညျှပ်ပါ၍ တံခါးမကြီး၊ နှင့်ခန်းမပေါင်းများစွာကို လွန်သွားသည်။ အီမိမှာနေသော လူချမ်းသာတစ်ယောက်တစ်လေကိုမှ သူမတွေ့ရချေ။ အီမိကြီးသည်

ပလာကျွဲးနေသော နန်းတော်ကြီးတစ်ခုနှင့်တူသေး

တော့သည်။ ထို့သော သူတို့တတွေအထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါး စားစရာများနှင့် တညီးညီးတော်ကိုနေသော မီးလင်းဖို့များပြည့်နှက်နေသော အခန်းများကို တွေ့ရသည်။ မကြာဖိပင် လူအုပ်ကြီးသည် သခင်များနှင့်သခင်များ နေရာအခန်းများထဲသို့ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် လက်လှမ်းမြို့ရာ ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ယူငင်ကြလေသည်။

ဝမ်လန်းတစ်ယောက်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှုမယူပါ။ သူတစ်သက်လုံး သူတပါးပစ္စည်းကိုတစ်ခါမှ ယူခဲ့ဖူးခြင်းမရှိရာ ခုချိန်မှာ သူအဖွဲ့ယူရခက်ပါသည်။ ထို့သော သူသည် တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်းလျောက် သွားကာ ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက်ရပ်ပုံထဲမှာပါသည်အတိုင်း ရောမလူဝ ကြီးတစ်ယောက်ကို သူတွေ့ရသည်။ ဤလူဝကြီးမှာတော့ ပါးမြှောင်မရှိပါ။ လူဝကြီးသည် အိပ်ယာထဲမှာလွှဲလျက် ကြောက်စိတ်ဖြင့်တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ လူဝကြီးက ဝမ်လန်းကိုမြင်သွားသည်နှင့်အူးထောက်ထိုင်ချုလိုက်ပြီး “အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါခင်ဗျာ။ ကျနော်ကိုမယတ်ပါနဲ့။ ကျနော်ပိုက်ဆံပေးပါမယ်။” ဟု ပြောလေသည်။

သည်စကားကြားသည်နှင့် သူ့သမီးလေးနှင့်သူ့မြေယာကို ဝမ်လန်းသတိရသွားသည်။ “ခင်ဗျား ပိုက်ဆံတွေပေးး။” ဟု သူပြောလိုက်သည်။ လူဝကြီးက သူကို ရွှေဒါးတစ်

၌။ “ပေးအံး” ဟု ဝမ်းလန်းကပြောလိုက်ရာ လူဝက္ခိုးက ရွှေများထပ်ပေးသည်။ ထို့နောက် ထွက်ပြီးသွားလေတော့သည်။ တစ်ယောက်တည်းကျွန်ုပ်စိသောအခါ၌ ပိုက်ဆံများကို ဝမ်းလန်းရောကြည့် ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “မနက်ဖြန်ကျ ရင်ငါးမြေဆီကို ဝါတို့ပြန်က မယ်။”

the Openers

မြောက်ပိုင်းအရပ်၍ သူတို့၏အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်၌ အိမ်တံခါးနှင့်အမိုးတို့ မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နံရံများကား ပြီသည့်နေရာက ပြုနေသည်။ လယ်လုပ်ကိရိယာ များလည်းအနီးရသည်။ သို့သော် ဝမ်းလန်းအဖို့မူ အိမ်ပြန်ရောက်သည်ကို ပျော်လွှန်း၍ ဤပစ္စည်းများကို အမှတ်မထားမိသလောက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မြှုံးသို့တက်ကာ တောင်ပိုင်းမှလာသော သီးနှံအမျိုးကောင်းကောင်း မျိုးစွဲများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွှေက်မျိုးစွဲများ ဝယ်သည်။ ထို့ပြင် သစ်သားထွန် တုံးနှင့်လယ်သုံးကိရိယာ များပါဝယ်သည်။ ထို့နောက် အိမ်မိုးရန် ဖျာများလည်း ဝယ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ကား နွားထီး

အသစ်တစ်ကောင်ကို လယ်သမား တစ်ယောက်ဆီမှ ရွှေဒါးဝါးပြားပေး၍ ၀၂၅ လိုက်သည်။

သူ့နာပြန်ရောက်တော့ သူ့ဦးလေးအကြောင်း ရွာသားများကို မေးကြည့်သည်။ သူ့ဦးလေးရွာမှာ မရှိကြောင်း၊ ဘယ်သွားမှန်း ဘယ်သွားမှုမသိကြောင်း ပြောပြုကြသည်။ အခါးက သူ့ဦးလေးသည် သူ့မိန်းမ၊ သူ့ကလေးများနှင့် အတူနေရာစိမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်နေကြောင်းပြောသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှုရေရှာရာရာမသိချေ။ ရွာထဲက သူ့ဦးလေးအိမ်မှာ လူတစ်ယောက်တစ်လေမှုရှိ။ သူ့ဦးလေးသည် သမီးမိန်းကလေးများကို ကျွန်းအဖြစ်နှင့်ရောင်းစားခဲ့ကြောင်းလည်း သူသိလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် စမ်းလန်းသည် သူ့မြေမှာလုပ်ငန်းဝင်တော့သည်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာတော့သူ့မြေနှင့် ဘယ်တူန်းကမှ မကင်းကွာခဲ့ဖူးသလိုမျိုးဖြစ်သွားသည်။ အယင်ကထက်ပို၍ သူလုံးလစိုက်လုပ်သည်။ အိုလန်သည်လည်း ပင်ပန်းခံ၍ လုပ်ပါသည်။ ဖျာများကိုလွှာစ်၍ အိမ်မြို့မြို့သည်။ ထို့နောက် နံရံနှင့် ကြော်ပြုရှိ အပေါက်များကို ဖိုင်းသည်။ တစ်နေ့၌ သူမသည် စမ်းလန်းနှင့်အတူ မြို့သို့တက်သွားကာအပိုပ်ယာများစားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထမင်းချက်ရန် သံအိုးကြီးတစ်လုံးဝယ်သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ကာ အိမ်အတွက်အဖွဲ့တိုင်များနှင့်နားလုပ်ရန်အတွက် အာများချင်တစ်ခုပိုဝင်ယ်သည်။ ဤနားလုပ်ရန်အတွက် အာများချင်တစ်ခုပိုဝင်ယ်။ နတ်ကိုပူဇော်ရန်အတွက် အကောင်းစားအလုံးကြီးကြီး ဖရောင်းတိုင်များလည်း ဝယ်လိုက်ကြသည်။

တစ်ညွှန် သူ့မိန်းမော်အကြီးလည်ပင်းအောက်မှ အဖျော်ဦးတစ်ဖူကို စမ်းလန်းသတိပြုမိသည်။ ဤအရာကိုဘာမှန်း သူစဉ်းစားကြည့်၍မရ။ “နှင့်လည်ပင်းမှာဘာကြီးလဲ။” ဟု သူမေးလိုက်သည်။ သူ့လက်နှင့်စမ်းကြည့်သည်။ ခပ်မာမာအထပ်တစ်ထပ်ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ အထပ်ကို အဝတ်စနှင့်လိပ်ထားပြီး လည်ပင်းမှာ ကြိုးနှင့်ပတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ “ကိုင်း၊ ဒါဆိုရင်ကြည့်” ဟု ဆိုကာ ကြိုးကိုဖြေတွေ့၍ အထပ်ကိုသူ့ယောက်ဥားလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလန်းက အဝတ်စကို ဆွဲဖြေထိုက်ရာ ကျောက်မျက်ရတနာများ သူ့လက်ထဲသို့ကျ လာသည်။ သည်လို ကျောက်မျက်ရတနာမျိုးများ သူ့အယင်က မတွေ့ဖူးခဲ့ချေ။ သူမ ယုံနှင့်လောက်အောင်ဖြစ်ထသွားသည်။ အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်နှင့်ရွှေရောင်များပါ သည်။ ခဏာကြာမျှ သူစကားပြော၍ မထွေ့ကို ထို့နောက် “ဘယ်ကနေပြီး၊ နင်ဒါတွေရ လာတာလဲ၊” ဟု သုတိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။ အိုလန်က တိုးတိုးလေးပြန်ဖြေသည်။ “မြို့ထဲက လူချမ်းသာအိမ်ထဲကနေ ကျမရလာတာပါ။ နံရံပေါ်က အုတ်တစ်ချပ် ချောင် နေတာတွေတော့ အဲဒီထဲမှာ ရတနာတွေရှိတတ်မှန်း ကျမသိလိုက်တယ်။ အနီးအနား မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့အခါန်မှာ ကျမသွားပြီး အုတ်ချပ်ကိုဆွဲ ထုတ်လိုက်တာနဲ့ ပါ ရတနာတွေ တွေ့တာဘဲ။”

“**“နှုံးမြို့ရတနာတွေ သိမ်းထားလို့မဖြစ်ဘူး။ လုံခြုံမှာမဟုတ်ဘူး။ နှုံးအိမ်မှာ ဒီလိုရတနာမျိုး တွေရှိမှန်း တစ်ယောက်ယောက် သိသွားရင် ခါးမြေတွေ လာလှကြမှာဘဲ။ ဒါတွေရောင်း ပြီး မြေတွေထပ်ဝယ် ရမယ်။”**

“**“ရှင်က အားလုံးရောင်းပစ်မှာလား။”** အိုလန်က မေးလိုက်သည်။

“**“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်က မရောင်းစေချင်ဘူးလား။”** အံ့ဩလျက် ဝမ်းလန်းက မေးလိုက် သည်။

“**“ကျမအတွက် နှစ်ခုလောက် သိမ်းထားချင်တယ်။”**

သည်စကားကြားတော့ ဝမ်းလန်းအလွန်အံ့ဩသွားသည်။ ဒီမိန်းမ ဘာကြောင့် များ ဒီရတနာတွေကို လိုချင်ရပါလိမ့်။

“**“နှစ်ခုလောက် ရမယ်ဆိုရင် --”** အိုလန်က အလွန်အောက်ကျိုးသော အသံနှင့်ဆက် ပြောသည်။ “**“ကျမက အသေးလေးနှစ်ခုလောက်သာ လိုချင်တာပါ။ ပုလဲဖြူအသေး လေးနှစ်လုံးပါ။ ဒါကို ကျမဝတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခါတာလေ လက်ထဲမှာကိုင်ထား ထိုပါ။”**

ဘာကြောင့်ပေးရသလဲဆိုသည်ကို တကယ်နားမလည်ပါဘဲလျက် သူသည် အိုလန် အား ပုလဲနှစ်လုံး ပေးလိုက်လေသည်။

OrKvefaemပါxуjro။၊ ၆၇

ဝမ်းလန်းသည် ဒုံးလန်းရနဲ့သော ကျောက်မျက်ရတနာများအကြောင်းကို အတော်ကြီးကြာအောင် ထွေးနေမိသည်။ ထို့နောက်သူသည် နောက်ထပ်မြေရောင်းရန်ရှိ မရှိရမဲ့ အိမ်ကြီးသို့ သွားစုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်၌ အိမ်ကြီးမှာ လူနှစ် ယောက်သာ နေလျက်ရှိသည်ကိုထွေ့ရသည်။ သခင်ကြီးနှင့်ကျွန်မတစ်ယောက်တို့ဖြစ်သည်။ မိသားစုသည် ယခြားကြာပြာကာကျနေသည်။ တနေ့မှာ ခါးမြှုများရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်အားလုံးနှင့် အိမ်မှာရှိသမျှပစ္စည်းမှုန်သမျှ အကုန်ယူသွားကြသည်။ ခါးမြှုများက သခင်ကြီးနှင့်သခင်မကြီးကို ရိုက်နှက်ကြသည်။ သည့်နောက် မကြာမိမှာပင် သခင်မကြီးဆုံးသွားသည်။

ပထမတော့ သခင်ကြီးနှင့်ကျွန်မတို့က ဝမ်းလန်းအကြေးလာတောင်းသည်ဟုထင်ပြီး သူကိုဝင်ခွင့်မပေးပေါ်။ သို့သော် သခင်ကြီးကို ပိုက်ဆံပေးရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်မကြောင်း ဝမ်းလန်းကပြောပြုလိုက် သောအခါး သူတို့အလွန် ဝမ်းသာသွားကြသည်။

အိမ်ထဲအရောက်တွင် ဝမ်းလန်းက ဤနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သခင်ကြီးက မတ်တပ်ပိုလျက် ရောင်းတဗ္ဗာတ်ဟွာတ်ဆိုးနေသည်။ သူသည် ဟောင်းနှစ်းပေ ကျံနေသော သားမွေးများ တွဲရွှေ့ကျနေသည့် ညှစ်ထပ်ထပ် အညီဖျော့ရောင် ဖသား ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားသည်။ မြင်ရုံနှင့်ပင် ဤဝတ်ရုံသည် တစ်ချိန်တုန်းက အကောင်းစား ဝတ်ရုံတစ်ထပ် ဖြစ်ခဲ့မှုန်းသိသာပါသည်။ သို့သော် ခုတော့ အလွန်ဟောင်းနှစ်းနေပေပြီ။ တစ်ချိန်တုန်းက အလွန်ဝသော သခင်ကြီးကိုယ်တိုင်ကမူ ခုတော့ ပိုန်လိုနေသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း ရိုပ်သင်ထားခြင်းမရှိ။ အမျိုးသမီးကမူ ပကတိရှင်းသန့် နေသည်။ သူမသည် တောက်ပမာဏက်သော မျက်လုံး၊ ဖြူသော အသားအရည်တို့ဖြင့် ရက်စက်တတ်သော မျက်နှာပေါက်မျိုးရှိသည်။ သူမ၏ပါးနှင့်နှုတ်ခမ်းများက တွေတ်တွေတ်နီနေဖြီး သူမ၏မည်းနှက် သောဆံပင်များက မှန်ကြည့်၍ပင် ရလောက်အောင် ပြောင်လက်နေသည်ဟုထင်ရသည်။ သူမ၏ စကားပြောဟန်မကြာင့် သူမသည် ကျွန်မတစ်ယောက်ဖြစ်မှုန်း ဝမ်းလန်းသိလိုက်ပါသည်။

ဝမ်းလန်းသည် သခင်ကြီးနှင့်အလုပ်ကိစ္စပြောရန် မသင့်ဟူထင်သည်။ ကျွန်ုမတစ်ယောက်နှင့်လည်း သူအလုပ်ကိစ္စ မပြောလိုပေ။ ထို့ကြောင့် ပြန်ထွက်လာကာ ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားသည်။ လဘက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ သူသွားသည်။ လဘက်ရည်ဆိုင် တွင်ဆိုင်ရှင်အား သူမေးမြန်း စုစုမျှကြည့်သည်။ ရှမ်မိသားစုသည် သူတို့ပိုင်မြေ အားလုံး နှီးပါးလောက်ကို ရောင်းချင်နေကြောင်း သူသိလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုမ၏အာမည်သည် ခို့ခုးဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူမသည် အလွန်ချက်ချာသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လည်း သူသိလိုက်ရသည်။

ဤသတင်းစကားကြောင့် အလွန်ကျေနပ်အားရဖြစ်သွားကာ ဝမ်းလန်းသည် ရှမ်အိမ်ကြီး သို့ပြန်သွားပြီး ခို့ခုးနှင့် စကားပြောလေသည်။

“ဝါတစ်ခု မေးချင်တယ်။ ဝါမြေဝယ် ရင် သခင်ကြီးက စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးမလား မသိဘူး။” ဟု ခို့ခုးကို သူမေးကြည့်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုးပေးမှာပါ။” ခို့ခုးက အားတက်သရော ပြန်ဖြေသည်။

ထို့နောက် “မြေရောင်းရင် ရွှေယူမလား၊ ငွေယူမလား၊ ဒါမှုမဟုတ် ကျောက်မျက်ရတနာ ယူမလား။” ဟု ခို့ခုးကို သူမေးလိုက်သည်။
ခို့ခုး၏မျက်လုံးများ အလွန်တောက်ပသွားသည်။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေမ ကျောက်မျက်ရတနာနဲ့လဲပဲ့မယ်။”

ajcm

ajymifvjcifrsn

ewravapm iemocenwwcni

သခင်ကြီး၏မြေကို ဝယ်လိုက်သောအခါ၌ စမ်းပေးမှု သူကိုယ်တိုင်ထွန်ယက် ဖိုက်ပျို့နိုင်သည်ထက် မြေကပိုနေလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူအီမာ နောက်ထပ် အခန်းတစ်ခန်းဆောက်လိုက်ကာ သူ၏အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ “ချင်” ကိုပြောသည်။ “မင်းမြေကွုက်လေး င့်ကိုရောင်းလိုက်ကွာ။ မင်းင့်အီမာ လာနေလဲ့။ ပြီးတော့ င့်အီမာ မှာ ပိုင်းကူလုပ်ပေါ့။” ချင်က စမ်းပြောသည်ကို သဘောကျလက်ခံသည်။

စမ်းပေးသည် အိုလန်ကို လယ်ထဲမဆင်းစေတော့ပေ။ သူသည် ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ သူမက အိမ်အလုပ်လုပ်သည်။ အိမ်သား များအတွက် အဝတ်သစ် ဖိန်းပေးချုပ်သည်။ အိမ်ယာများအတွက် စွဲးထွေးလုပ်သော စောင်များချုပ်သည်။ မကြောခင်မှာပင် သူမသည် ကလေးနှစ်ယောက် ထပ်မွေးပြန်သည်။ ယောက်ဥုံးလေးတစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူဘဝမှာ တစ်ခုတည်းသောစိတ်ထိနိုက်စရာသည် သူ့သမီးကြီးပေါ်ဖြစ်သည်ဟု သည် အချိန်မှာ စမ်းခံစား မိပါ၏။ အရွယ်သာကြီးလာရော၊ စကားလည်းမပြော၊ ရွယ်တူကလေး အများစုလုပ်သလိုလည်း မလုပ်တတ်။ တစ်နွေးလုံး ထိုင်ရုံသာထိုင်နေသည်။ သူအဖော သူကိုကြည့်လျှင် ကလေးထောင်ယော်လေးလို ပြန်ပံ့ပြုသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခြားလူများကိုတော့မှ ပြန်ပံ့ပြခြင်း မပြုချေ။ “စကားမပြောတတ်ရှာတဲ့ သနားစရာ့သမီးလေးရယ်။ အဖောသာသမီးကိုရောင်းလိုက်မိလို့ လူချမ်းသာတွေက တနေ့သမီးဆုံးအမှန်းသိသွားကြရင် သမီးကို သတ်ပစ်ကြမှာဘဲ။” ဟု စမ်းပေးတစ်ယောက် သူဟာသူ ပြောနေမိသည်။ သို့သော် သူ့သမီးအတွက် သူဘယ်လောက် စမ်းပမ်းတနည်းခံစားရကြောင်း ကောကာတွေးမိသည်တော့မဟုတ်ချေ။ သူမမြနှင့်သူ အလုန်အလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းသည် ပိုက်ဆံအမြောက်အမြားစုထားပြီး ရာသီဉာဏ်ဆိုးရွားသောနှစ်များအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားလိုသည်။ ဝမ်းသို့ မိသားစုနေထိုင်ရာ တောာအရပ်ရှိလူများက ငါးနှစ်တစ်ကြိုင် ကောက်ပဲသီးနှံများ ပျက်စီးတတ်သည်ဟု အယူရှိကြသည်။ ဤသည်မှာ မိုးခေါင်သောကြောင့် သော်လုပ်ငန်း၊ မိုးအလွန်အကျိုးများသောကြောင့် သော်လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ မည်သည့်အကြောင်း ကြောင့်ဖြစ်ပေါ် ကောက်ပဲသီးနှံများပျက်စီးရလေသည်။ တခါတရုံး နတ်ဒေဝတာတို့ ကြုံနာသနားတော်မူပါလျှင် (၇) နှစ်လျှင် တစ်ခါများသာပျက်စီးတတ်သည်။

နတ်ဒေဝတာများက ဝမ်းကြုံကြုံနာသနားတော်မူခဲ့လေသည်။ (၇) နှစ်မျှ သီးနံ့အတွက်ကောင်းခဲ့သည်။ ဝမ်းသည် နှစ်စဉ်လိုပင် သူ့လယ်ထဲမှာခိုင်းရန် အလုပ်သမားများကို တိုးပျော်တိုးပျော် ရှားခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ဟောင်း၏နောက်တွင် အိမ်သစ်တစ်လုံးကိုပင်

သူဆောက်လိုက်သေးသည်။ အီမံသစ်က ခြေဝင်းနောက်ဘက်တွင် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်းနှင့် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် အခန်းငယ်လေးနှစ်ခန်းရှိသည်။ အီမံ၏အပြင်နံရုံများကို ဆေးဖြူသုတေသားသည်။ ဝမ်လန်းနှင့်သူ့မိသားစုတို့သည် အီမံသစ်သို့ပြောင်းနေကြသည်။

pma&Eshenzwfcif

ပွဲမန်အကုန်၌ ဝမ်လန်းတစ်ယောက် လယ်ထဲဆင်း၍ အလုပ်မလုပ်တော့ချေ။ သူ သည် သီးနှံများ ရောင်းချသည်ကို ကြီးကြပ်ခြင်း၊ အလုပ်သမားများကို ဦးစီးကြပ်ကဲခြင်း တို့ဖြင့် အလုပ်သိပ်များနေသည်။ ဤကာလအတောအတွင်း၌ စာရေးစာဖတ်တတ်ချင် စိတ်သိပ်ပေါက်နေသည်။ သီးနှံသွားရောင်းသည့်အခါ “လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးပြု၍ ကျနော်ကို ဒီစာချုပ်လေးပတ်ပြုပေးပါ။ ကျနော် စာမတတ်လို့ပါ” ဟု ပြောရတိုင်း သူ့မှာ ဦးစီးအိုးငယ်ငယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ မြို့ထဲကလူအချို့ ဝမ်လန်းကို ဤကိစ္စအတွက် စိုင်းရယ်လိုက်ကြရာ ဝမ်လန်းတစ်ယောက် အီမံပြန်ပြီး သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း ပြောမိသည်။ “င့်ဘားအကြီးကို လယ်ထဲကနေခဲ့ ထုတ်ပြီး ဆရာကောင်းသမားကောင်းတွေဆိုမယ်။ ဒါမှ သူ ဒီဇွာတွေတတ်မယ်။ နောက်နောင် ဆိုရင် ငါ့လုပ်ငန်းမှာ သူငါ့ကို အထောက်အကူပေး ရှင်လိမ့်မယ်။”

ဝမ်လန်းသူ့သားအကြီးကို ခေါ်ပြောသည်။ “ငါမင်းကို လယ်ထဲမှာဆက်မလုပ်စေချင် တော့ဘူး။ မင်းလည်းခုအသက် (၁၂) နှစ်ရှိပြီ။ မင်းစာရေးစာဖတ်တတ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ငါ့အတွက် ငါတို့မိသားစုမှာ ငါ့စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့ကိုကူညီဖို့ရယ် စာချုပ်မှာငါ့ကိုယ်စားလက်မှတ်ထိုး ပေးဖို့ရယ်အတွက် တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေဖို့လို တယ်။” ကောင်လေး၏မျက်နှာ ရဲကနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ အလွန်ပျော်သွားပုံပေါ်သည်။

“အဖော် ကျနော်စာရေးစာဖတ်သင်ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဖော်ကို ကျနော်မပြောရလို့ပါ”

သည့်နောက်တွင် သားအငယ်က သူ့အဖေဆီ မကျေနပ်ကြောင်း လာပြာသည်။ “အစ်ကိုက ကျောင်းမှာထိုင်ပြီးစာသင်။ ကျေနော်ကျတော့ သာမန်လယ်သမားတစ်ယောက်လို့ အလုပ်လုပ်နေရမယ်ဆိုရင်တော့၊ ဒါမတရားဘူးအဖေ။”

“ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းတက်ကြတာပေါ့ကွာ့။” ဟု ဝမ်လန်းကပြာ လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိုလန်ကိုမြို့သို့စေလွှတ်၍ ပိတ်စဝယ်ဖော်း သားတစ်ယောက်စီအတွက် ဝတ်ရှုရည်တစ်ထည်စီ ချုပ်စေသည်။ သူတို့အတွက်စာ ရှုက်နှင့် စုတ်တံများကို သူကိုယ်တိုင်ဝယ်သည်။ ထို့နောက်အဖိုးကြီးတစ်ယောက် စာသင်ပေးနေသော မြို့အဝင်တံခါးနားက ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းသို့ သူ့သားများ ဂိုပို့ရန် သူ့စီစဉ်လေတော့သည်။

ပထမဗိုးဆုံးနေ့တွင် ဝမ်လန်းသည် သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အဖိုးကြီးဆီသွားသည်။ လက်ဆောင်အဖြစ် ကြက်ဥ္ဓလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များပေးပြီး အဖိုးကြီးကို သူပြာ သည်။ “ဆရာကြောခံပျေား၊ ဟောဒါ ကျေနော်ရဲ့ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ သားနှစ်ယောက် ပါခင်ဗျား။ သူတို့ကိုရိုက်ပြီးစာကောင်းကောင်းတတ်အောင် သင်ပေးပါခင်ဗျား။” ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ခုံတန်းရှည်များပေါ်မှာ ထိုင်နေကြသော အခြားကောင် လေးများကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဝမ်လန်း အီမိပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းလျောက်ရင်း သူရှုက်ယူနေမိသည်။ သူ့သားများသည် ကျောင်းမှာ အပ်အရည်ဆုံးနှင့်အ ချေဆုံးဟု သူထင်သည်။ အီမိန့်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တော့ “ကျေနော်သား နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းပို့လိုက်ပြီဗျား။ ကျေနော်အဖို့ သူတို့ကို လယ်ထဲမှာခိုင်းဖို့မလိုတော့ဘူး။ ကျေနော်က သူတို့ကို စာရေးစာဖတ်ပဲ တတ်စေချင်တယ်။” ဟု သူပြာလိုက်သည်။

Naijci

ဝမ်လန်းသည် သူ့ညစ္စာပစ္စည်းများကို တိုးပွားအောင်လုပ်ခဲ့လေရာ သတ္တုမနှစ်ရောက် လာချိန်း သူကမှမာကြောက်တော့ချော့။ ခြောက်ပိုင်းအပ်မှ မြစ်ကြီးက လယ်ကွင်းများ ကို ရေတွေ့မ်း ပစ်စော်းတော့ သူမမှုချော့။ သူ့မိသားစုအတွက် ဝမ်းစာထားသောရိကွာ အလုံးအ လောက်လည်းရှိသည်။ စွဲပို့စွဲလျှော်းအမြောက်အမြားရှိသည်။

ဇန်နဝါရီလတောင်း၌ ကာလတစ်လျှောက်လုံး မြစ်ပေါ်ကြီးလာပြီး လယ်ကွဲင်းများကို ရေလွှမ်းသွားရာ ရေကန်ကြီးများကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်ဆောက်ထားခြင်း မရှိသောအိမ်များ ရေအောက်သို့ ရောက်ကုန်သည်။ ဝမ်းလန်း၏အိမ်က တောင်ကုန်းပေါ်များ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၍ ပျက်စီးသွားခြင်းမရှိပေ။ မြို့သို့ လျေများ၊ ပေါင်များ ဖြင့် သွားလာကြရသည်။ ရေဘားကြောင့် လူအများ တော်သော်

သို့သော် ဝမ်းလန်းကတော့ မမူချေ။ ရေကြီးနေခြင်းကြောင့် သူ့လယ်ထဲမှာသူ့ပျိုး မချိန်။ သည်တော့ သူ့မှာလုပ်စရာ သိပ်မရှိပေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့၊ စားကောင်းသောက် ဖွယ်များစား သောက်ပြီး အကြားအပိုပ်နေလေ့ရှိသည်။ နောက်တော့ သူ့ဘဝကို သူ့ပြီးငွေစပြုလာသည်။ သူ့အိမ်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟုထင်သည်။ သူ့အဖောကလည်း အသက်သိပ်ကြီးလာသဖြင့် စကားသိပ်များများ မပြောနိုင်တော့ပေ။ သူသည် မျက်စိကွယ်၊ နားပင်းသလောက်နီးပါး ဖြစ်နေသည်။ အခါန်ရှိသရွှေ ဂုဏ်တိသာ ထို့ပြီး သူနဲ့ပျော်စွဲသည်။ ဝမ်းလန်း ခုံသလောက်ချမ်းသာ နေပြီ လဲဆိုသည်ကို သူမသိ။ သူရေအေး အလုံထဲမှာ လာသက်မြောက်ဖတ်များပါလာလျှင် ဆူဆူ ပူပူလုပ်တုန်းပင်။ ဝမ်းလန်း၏ စကားမပြောတတ်သော သမီးကြီးသည် သူအဖိုးနား မှာထိုင်ကာ တစ်နေ့လုံးအတော်စုတ်တစ်စုတ်ကိုသာ လိမ်နေတော့သည်။ ဤသူနဲ့

ယောက်က ဝမ်လန်း၏စိတ်ကို မရှင်လန်းဖော်။ သူ့မှာ အလွန်အမင်းစိတ် မသက်မသာ ခံစားနေရလေသည်။

ဝမ်လန်းသည် ခုမှ အိုလန်ကို ပို၍ဂရတ္ထိက် ကြည့်မိလာသည်။ ဤအကြည့်သည် အိုလန်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အရှိကို အရှိအတိုင်း ကြည့်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်မည် ထင် သည်။ သူမသည် ကိုယ့်ရပ်သွင်ကို ကိုယ်ကရိုက်ရကောင်းမှန်းမသိသော ထူထိုင်းထိုင်း ရပ်ဆိုးဆိုးမကြိုးတစ်ယောက်အဖြစ် သူတွေးမိလာသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူမ၏ခံပံ့ပိုးမကြိုးတစ်ယောက်အဖြစ် သူတွေးမိလာသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူမ၏ခံပံ့ပိုးမကြိုးတစ်ယောက်အဖြစ် သူတွေးမိလာသည်။ သူမ၏ခံပံ့ပိုးမကြိုးတစ်ယောက်အဖြစ် သူတွေးမိလာသည်။ “နှင့်ကိုတစ်ယောက်ယောက်ကမြင်ရင် ချမ်းသာတဲ့မြေပိုင်ရင်တစ်ယောက်ရဲ့မယားလို့မထင်ဘဲ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့မယားလို့ထင်မယာဘဲ။” အိုလန်က ခုရည်ပေါ်မှာထိုင်လျက် ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ဖြေခဲက်၍ ဖါနေလေသည်။ ထို့နောက် သူမ၏မျက်နှာ ရဲရဲနိုလာ သည်။ သူ့အတွက် နောက်ထပ်ကလေးတစ်ယောက် မမွေးပေးတော့၍ သူမအားနား ပူနားဆာလုပ်နေသည်ဟု သူမကထင်နေသည်။

“အယ်ကောင်နဲ့အယ်မကိုမွေးပြီးကတည်းက ကျမှာ မာမာချာချာမရှိတော့ဘူး။ ဝမ်းထဲမှာ မိုးစနဲ့ထိုးထား သလိုခံစားနေရတယ်။” ဟု သူမကဆိုလိုက်သည်။

ဝမ်လန်းက ဒေါသဖြင့်တုန့်ပြန်သည်။ “ဝါဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးဟာ။ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းလိမ်းဘို့ ဆီလေးဘာလေး မဝယ်ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ကိုယ့်အတွက် ကုတ်အကြိုး အနက်အသစ်တထည်လောက် မချုပ်ရတာလဲ။ ဖိနပ်ကောင်းကောင်းရော ဘာဖြစ်လို့ မဝယ်ရတာလဲ။ မြေပိုင်ရင်တစ်ယောက်ရဲ့မယားဟာ သာမန် လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ မယားလို့မဝတ်သင့်ဘူး။”

သို့သော် အိုလန်က ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။ သူ့ကို ရိုက္ခိုးစွာကြည်ရုံသာစိုက်ကြည့်ဖို့ သူမ၏ ကြိုးခိုင်သော ခြေထောက်ကြိုးများကို သူမထိုင်နေရာခုတန်းရှည်အောက်မှာ ကွယ်ထားလိုက်သည်။

အိုလန်အား ဤသိပ္ပါယ်လိုက်ခြင်းအတွက် ရှက်မိသော်လည်း သူသည်စိတ်ဆိုးနေ တုန်းပင်။ “ခမ်းသာလာဖို့အတွက် ငါအလုပ်ကိုကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဂုံမိန်းမကို သိပ်အကျဉ်းမတန်စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီခြေထောက်တွေ————” ပြောလက်စ စကားကို သူရပ်လိုက်သည်။ သူမသည် တကယ်ပင် အလွန် အကျဉ်းတန် သည်ဟု သူထင်သည်။ သို့သော် နောက်ထပ်သူမပြောတော့ချေ။ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံ အသစ်တစ်ထည် ကောက်ဝတ်ပြီး အိမ်မှာသူတွက်သွားတော့သည်။

“ငါလဘက်ရည်ဆိုင်ကို သွားတော့မယ်။ အနဲ့ အအတွန် ကလေးတွေကလွှဲလို့ ဒီအိမ် မှာ ငါစကားပြောရမယ့် လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး။”

y'kti

မြို့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ သူလျော်သွားသည်။ ဆိုးနေသည့်သူ့စိတ်က ပိုဆိုး လာသည်။ အိုလန် လယ်ထဲမှာ အလုပ်ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ခဲ့ပုံများနှင့် ရတနာများကို သူမရရှိခဲ့ပုံများကို သူအမှတ်ရမိသည်။ သူမ၏ အကုအညီ မပါလျှင် သူဘယ်တော့မှ ခမ်းသာလာမည်မဟုတ်မှန်း သူသိသည်။ သည်အချက်ကြောင့် သူသည်ပို၍ပင် စိတ်ဆိုး လာတော့သည်။ အရာရာသည် အယင်ကလောက် နစ်စွဲကိုစရာမကောင်းတော့ သလိုပင်။ လူအများက သူ့ကို ရှိသောလေးစားမှုဖြင့် ပြောဆိုလာသော အခါမှာလည်း သူကျော်ပို့သာခြင်းမရှိတော့ပြီ။ “ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဝမ်းရွှေ့က ဝမ်းဆိုတဲ့လူပေါ့။ ရမ်းအိမ် ကြိုးဆီက မြေတွေဝယ်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လော့။” ဟု တစ်ယောက်ယောက်က ပြောနေ သည်ကို ကြားရသည့်တိုင် သူရှုက်မယူမိတော့ချေ။ မြို့ပေါ်ကလမ်းများအတိုင်း သူလျော်သွားသည်။ သူဘာလုပ်ချင်နေမှန်း သူမသိပေါ်။

ယခု မြို့ထဲမှာ တော်ပိုင်းကမြောင်းလာသူတစ်ယောက်ပိုင်သော လဘက်ရည်ဆိုင်သစ် တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ဤဆိုင်၌ ချောမောလှုပသော မိန်းကလေးအများရှိပြီး လူအ များ ပိုက်ဆံလောင်းတမ်းဖိုက်ကြသည်။ သည်နေရာအကြောင်းနှင့် လူဟော့ရမ်းများ ဖြန်းတီးပစ်သောပိုက်ဆံများအကြောင်း ဝမ်းလန်းမကြာခဏစဉ်းစားမိတ်တ်သည်။

သို့သော သည်နေ့တော့ သူဆိုင်ထဝဝပြီး ခန်းမကြီးထဲမှာထိုင်လိုက်သည်။ ရွှေခါထား သော မျက်နှာကျက်နှင့်နံပါးက ရပ်ပုံများကို သူကြည့်သည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် သည်လဘက်ရည်ဆိုင်သို့ သူနေ့တိုင်းသွားသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆိုင်ထဲမှာ သူ ခါးခါးကိုတွေ့ရသည်။ ခါးခါးက သူကိုအလွန်လွှာပသောမိန္ဒားကလေးတစ်ဦးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟု သူကိုပြောသည်။ မိန္ဒားကလေး ၏အမည်က လိုးထပ်(၁) ပစ္စမွာ ဟုခေါ်သည်။ သူမ၏လက်များက သေးသွယ်သည်။ အရိုးအဆစ်များကပြေပြစ်သည်။ လက်ချောင်းများပေါ်က လက်သည်းများကရှည်သည်။ ခြေထောက်ကမူ သေးသေး လေးဖြစ်သည်။ မိန္ဒားမတစ်ယောက် သည်လောက်ထိ လှပသည်ကို စမ်လန်းတစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမ၏ဝန်းရိုင်းသော မျက်လုံးများနှင့် ပျော်ပြောင်းသောလက်များကို သူဖို့ကိုကြည့်သည်။ ဘာကြောင့် ပုံပြောဆရာ အဖိုးကြီးများက မိန္ဒားမလှကလေးများအကြောင်းကဗျာဖွဲ့ဆိုရသည်ကို ခုမှုသူနားလည် သည်။

စမ်လန်းတစ်ယောက် အချစ်နာကျတော့သည်။ သူသည် လေအေးတိုက်နေသည့်ကြား ထဲမှာ အလုပ်ကိုကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်းလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထမင်းတော်၍ သေမတတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူး သည်။ သို့သော ခု လောက်ဆိုးဆိုးစွားစွား မခံစားခဲ့ရချော်။ သူမှာစိတ်အားကုန်ခမ်းကာ အခါခပ်သိမ်း၌ ဝေအနာခံစား နေရသည်ထင်သည်။ သူသည် နေ့တိုင်း လဘက်ရည်ဆိုင် သို့ သွားပြီး ညာနေတိုင်းမှာ ပစ္စမွာကို တွေ့ရန်စောင့်သည်။ ရှည်လျားပူပြင်းလှသော စွဲရာသီ တစ်လျောက်လုံးမှာ အခြားဘာတစ်ခုကိုမှ သူစိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့။ ချင်က သော်ငါး၊ အိုလန်ကသော်ငါး၊ လယ်မြေ အကြောင်း သို့မဟုတ် ကောက်ပင်များအ ကြောင်း သူကိုပြောလာလျှင် “ငါကို ဒါတွေ့လာမပြောနဲ့” ဟုသာ ပြောလွှာတ်လေ သည်။

နာက်ဆုံး၌ “ရှင်ဒီလောက်စိတ်တို့ပြီး ရှင့်အသားအရေတွေ ဒီလောက်ထိပါသွားရ လောက်အောင် ဒီရောဂါးက ဘာရောဂါပါလိမ့်း” ဟု အိုလန်ကမေးယူရသည်။ သို့သော စမ်လန်းသည် ပြန်ဖြေခြင်းမပြုဘဲ ပစ္စမွာကိုတွေ့ရန် မြို့သို့ထွက်သွားလေသည်။

ပဒ္ဒမှာက သူ့ကိုရပ်သည်။ ကြမ်းတမ်းသော လယ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ်သာ သူမ ကသူ့အပေါ် မြင်လေသည်။ သူမက သူ့ကိုအထင်သေးဟန်နှင့်ဆိုသည်။ “ခေါင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကျစ်ဆံမြို့တြီး ထားတာလဲ။

တောင်းပိုင်းကလူတွေ ဆိုရင် ကျစ်ဆံမြို့ မထားကြတော့
ဘူးရင်ရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကြီးကိုဖြတ်မပစ်တာလဲလို့။” ဝမ်လန်းသူမနှင့်
အငြင်းမပွားခဲ့ပါ။ ဆံသဆိုင်သို့ သူချက်ချင်းသွားကာ သူ့ကျစ်ဆံမြို့ကို ဖြတ်ခိုင်းသည်။
အိုလန်က သူကိုမြင်တော့ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်သွားကာ “ကိုယ့်အသက်လို့ ကာ
ဂွယ်စောင့်ရောက်ရမယ့်အရာကို ဘာလို့ဖြတ်ပစ်လိုက်တာလဲ။” ဟု ဆိုလိုက်သည်။
“ရှေးကျကျပုံကြီးနဲ့ ငါတစ်သက်လုံးဘယ်လိုလုပ် နေသွားရမှာလဲ။” ဝမ်လန်းက အင်္ဂါ
တူးတူးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော သူ့ဝမ်းထဲမှာတော့ သိပ်ကြောက်နေသည်။
ပဒ္ဒမှာ ဘာခိုင်းခိုင်း၊ သူလုပ်မိမှာကို သိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

त्वेलम्बपत्री

ဝမ်လန်းသည် ပဒ္ဒမှာအလိုကျ အရာရာကိုလိုက်လုပ်သည်။ အဝတ်သစ်များကို သူဝယ်
သည်။ ကောင်းပေါ် ဆိုသော ကြက်သွန်ဖြူးကိုလည်း သူမစားတော့။ ကြက်သွန်ဖြူးအနဲ့

ရူးရူးကို သူမမကြိုက်ချေ။ အယင်က သူ့အဝတ်မှန်သမျှကို အိုလန်ကချုပ်ပေးသည် ချဉ်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ မြို့ထဲက အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ သူသွားချုပ်သည်။ ဝတ်ရုံတစ်ထည် အတွက် ညီမြဲရောင်ပုံးစွန့် နောက်တစ်ထည်အတွက် အနက်ရောင်ဖစ်ကို သူဝယ် သည်။ အိုလန်ချုပ်ပေးသောဖိန်ပုံးကို သူမဝတ်လို့။ သခင်ကြီးမီးသောဖိန်လို့မျိုး အနက် ရောင်ကတိပါဖိန်ပုံးကို သူဝယ်သည်။ လက်မှာငွေလက်စွဲပွဲပြီး ခေါင်းကိုဆီလိမ့်းသည်။ သို့သော ဤပစ္စည်းများကို အိုလန်ရှေ့မှာဝတ်ဆင်ရန် သူရှုက်သဖြင့် လဘက်ရည်ဆိုင် မှာအပ်ထားသည်။ နေ့စဉ် လဘက်ရည်ဆိုင်သို့သွားပြီး ပဋိမှာနှင့်မတွေ့ခင် သူဝတ် ဆင်လိုက်သည်။

သူ့အဝတ်အကောင်းစားများနှင့်ငွေလက်စွဲပွဲမှုမြှင့်တွေ့ရသည့်တိုင် ဝမ်လန်းတစ် ယောက် တစ်မှုတူးလာနေကြောင်း အိုလန်သိပါ၏။ တစ်နေ့တွင် အိုလန်ကသူ့ကိုအ ကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် “ခ ရှင့်ကိုမြင်တော့ ရှိအာမြို့ကသခင် တွေ့ကို ကျမ်သွားအမှတ်ရမိတယ်”ဟု ပြောသည်။ ဤစကားကြောင့် သူအလွန် သဘောဇွဲသွားပြီး ဂလ်ယူဝိုက်ကြားမီသည်။ ဟိုးယခင့် ယခင်ကာလများကထက် သူအိုလန် ကို ပို၍ကြပ်နာသွားသည်။ သို့ရာတွင် ဤအတောအတွင်း၌ ဝမ်လန်းသည် ပိုက်ဆံကို သောက်သောက်လဲသုံးနေသည်။ သူ ပဋိမှာကိုတွေ့သည့် အကြိမ်တိုင်းမှာ သူမ၏မျက်နှာအလွန်ညြိုးနေရာ “ဘာပြဿနာများရှိနေလို့လဲ ကလေးရယ်” ဟု သူမေးတတ်သည်။

သူမက ရွှေဆံထိုးလိုချင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် ကျောက်မျက်ရတနာတစ်ခုခုလိုချင်ပါ သည်။ သို့မဟုတ် ကျောက်စိမ်းလိုချင်ပါသည်ဟု ပြန်ဖြတ်တိသည်။ သည့်နောက်တွင် ဝမ်လန်းသည် နံရုံအပေါက်ထဲက သူ့ငွေဒေါ်းများ သွားယူလိုက်ပြီး သူမလိုချင်လှပါ သည်ဆိုသော အရာမှန်သမျှကို ဝယ်ပေးတတ်သည်။ တစ်နေ့၌ ပဋိမှာမျက်နှာညိုးနေ ပြန်ရာ လူချမ်းသာ၏ရတနာများထဲမှ အိုလန်သပ်သပ် သိမ်းထားသော ပုလဲနှစ်လုံးကို ဝမ်လန်းသွားသတိရရုံက်သည်။ သူအာမြို့ပြန်ရောက်တော့ “အဲဒီ ပုလဲနှစ်လုံးဘယ်မှာ လဲ” ဟု သူ အိုလန်ကို မေးသည်။ “ဒီမှာရှိတယ်လေ” ဟု အိုလန်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါတွေသိမ်းထားစရာမလိုပါဘူး” သူကပြောလိုက်သည်။

“တစ်နေ့နေ့မှာ နားဆွဲလုပ်ဘို့ ကျမစိတ်ကူးထားတာပါ။ သမီးအငယ်လက်ထပ်တဲ့ အခါ သူ့ကိုပေး ဖို့လေ။” ဟု အိုလန်ကပြောသည်။

“မရဘူး၊ ပုလဲကအသားလတ်တဲ့မိန်းကလေးတွေနဲ့မှ လိုက်တာကွဲ ဒို့သမီးအငယ်က အသားညိုတာဘဲ။ ပုလဲတွေ ဂုဏ်ပေးစမ်း၊ ဂုဏ်ပေးလိုနေတယ်။” ဟု ဝမ်းလန်းက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။ အိုလန်က သူ့လည်ပင်းမှ ပုလဲများကိုဖြတ်ယူ ပြီးဝမ်းလန်း၏လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။ သူက တော်ကိပ်ပသောရတနာ များကိုကြည့် ပြီး ရယ်လိုက်သည်။ အိုလန်လူညွှန်တွက်သွားသည်။ မျက်ရည်ပေါက်များ သူမမျက်နှာ ပေါ်မှ တစ်ဖြည့်းဖြည့်း လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

qma vmi rWbOyheao maqB Homcs i rm

ဝမ်လန်းသည် သူ့ငွေအားလုံး ကုန်မသွားမချင်း ပဒ္ဒမှုအတွက် ဆက်သုံးမြှုထုံးလျက်ရှိ သည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့၌ သူ့ဦးလေးသည် ရွာသို့ရှတ်တစ်ရက်ရောက်လာခဲ့သည်။ လုံးဝမျှော်လင့်ထားခြင်း မရှိသောဖြစ်ရပ်ပင်။ ဝမ်လန်းက သူ့ကို လုံးဝမှုသလောက် နှီးပါးရှုခဲ့သည်။ ဝမ်လန်း၏အဖောက သူ့ ဦးအရင်းခေါက်ခေါက်ကို မှတ်ပင်မမှတ်မိချေ။

ဝမ်လန်းသည် စိတ်ထဲကကြိတ်၍ အလွန်စိုးရိမ်မှုပန်နေသည်။ သို့သော် သူ့ဦးလေးကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးတော့ နှတ်ဆက်ပါသည်။ “ဒါနဲ့ဦးလေး၊ ဦးလေး တစ်ခုခုကော စားပြီးခဲ့ရဲလား။”

“မစားရသေးဘူးကဲ။ မင်းတို့နဲ့အတူစားမယ်လော့။” သူ့ဦးလေးက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဝမ်လန်း၏ ဦးလေးက ထိုင်ချလိုက်ပြီး လော့တစ်လုံးနှင့်တူကို ကောက်ကိုင်သည်။ သူ သည် လေ့လဲသို့ ထမင်း၊ ငါးနှင့်အသီးအရှက်၊ ဟင်းများအပြည့်ထည့်လိုက်သည်။ တကယ်ပင် အလွန်ဆာလောင်မှတ်သိပ် နေသည့်အလား သူ့စားသည်။ စားကောင်း သောက်ဖွှေယ်များ သုံးဖလုံကုန်သည်အထိ ဘယ်သူမှ သူ့ကိုစကားပြောဆိုခြင်းမပြုကြ။ ထို့နောက် သူက “ပါအခု သွားအိပ်တော့မယ်။ သုံးညတိတိ လုံးဝမှတ်ပဲ့ရသေးဘူး ကဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်လန်းက သူ့ဦးလေးကို သူ့အဖောက်အခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ့ဦးလေးက ပရီဘောဂများနှင့် အိပ်ယာခင်းများကို အလွန်စွေ့စွေ့စပ်စပ် အကဲခပ်ကြည့်သည်။ “အင်း၊ မင်းကောင်းစားနေတယ် လို့တော့ ပါအကြားသား။ ဒါပေမဲ့ မင်းဒီလောက်ချမ်းသာနေမှန်း ပါမသိခဲ့ဘူး။” ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် အိပ်ယာပေါ်ပစ်လဲချကာ အိပ်ယာ ခင်းကိုစွဲခြုံလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူအိပ်ပျော်သွားသည်။

ဝမ်လန်းတစ်ယောက်မပျောပါ။ သူ့ဦးလေးကိုပစ်ပယ်၍မရမှန်း သူသိသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ခု သူတဲ့ယ်လောက် ချမ်းသာမှန်း သူ့ဦးလေးသိသွားခဲ့ပြီ။ သူမိန်းမနှင့်မိသားစုကို သူ့အိမ်မှာနေဖို့ ခေါ်လာချင်ပေလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ ဝမ်လန်းစကြောက်သောကိစ္စဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဝမ်လန်းငြင်းပယ်၍မရပါ။ ငြင်းပယ်လိုက်ပါက သူနှင့်မိသားစုအတို့ အရှက်ရစရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခုအချိန်မှာ ရွာထဲကလူအများ သူ့ကိုလေးစားနေကြသည်။ သူတို့၏လေးစားမှကို သူဆုံးရုံးမခဲ့နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုညနေမှာပင် သူ့ဦးလေးသည် သူမိန်းမနှင့်သားကို သွားခေါ်သည်။ ဝမ်လန်းအလွန် ဒေါပြသည်။ သုံးရက်လုံးလုံး သူအော်ပုံနှင့်ထနေခဲ့ရာ နှုံးထဲသို့ခြေားမလှည့်နိုင်တော့သည်အထိဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် မကြာမိမှာပင် ဝမ်လန်းဦးလေးနှင့်မိသားစုတို့ အီမ်မှာရှိနေခြင်းသည် သူတို့အား လုံးအတွက် ရိုးသွားသည်။ “စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့တော့ ဒီလောက်ကတော့ ကျမတို့သည်းညည်းခံရမှာပေါ့။” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်လန်းတစ်ယောက် ပစ္စမွှာအကြောင်း ပြန်တွေးစပြုသည်။ “အီမ်မှာ စွေးသရမ်းတွေနဲ့ပြည့်နေဖော်တော့ လူတစ်ယောက်အတို့ အခြားတစ်နေရာရာမှာ သွားပြီး အေးရာအေးကြောင်း ရှာရမှာဘဲ။” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်သည်။

Ornef \ taqmibpf

ဝမ်လန်း၏အအော်ဖြစ်သူက အလွန်လည်သည်။ ဝမ်လန်းတစ်ယောက် ပစ္စမွှာကိုချိုစ်နေမှန်း သူမသိသည်ဖြစ်ရာ သူ့ကိုအကူအညီပေးလျှင် မိမိကိုသူ ပိုက်ဆံပေးမည်ဟု တွေးမိသည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ကောင်မလေးကို ဒုတိယမယားအနေနဲ့ နှင့်အီမ်ကိုခေါ်မလာရတာလဲ။” ဟု သူမကမေးသည်။

“ဒီပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူကစိစဉ်ပေးမှာတဲ့လဲ။” ဟု ဝမ်လန်းက ပြန်မေးလိုက်သည်။ “ဒီတွေအားလုံး ဂုံးတာဝန်ထားပါ။ နင်ပိုက်ဆံတတိနှင့်ရင် ဒီကိစ္စကအလွယ်လေးပါ” သူမကပြန် ပြောလိုက်သည်။ လိုအပ်လျှင် ငွေ့နှင့်စွေးများပေးမည်ဟု ဝမ်လန်းကဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူအဖော်၏အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးမှုကို သူစောင့်နေသည်။ အလုပ်သမားများကို သူခေါ်ပြီး သူအမိမာ နောက်ထပ်အဆောင်တစ်ဆောင် ဆောက်ရန်ပြောသည်။ အဆောင်၏ဘက်သုံးဘက်မှာ အခန်းတစ်ခန်းစီပါသော အဆောင်တစ်ဆောင်ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများက သူ့ကို အုံသွောကြည့်သည်။ သို့သော် မေးလားမြန်းလားမလုပ်ရခဲ့။

အခန်းများလက်စသပ်သွားသောအခါ် အခန်းများအတွက် အုတ်ချပ်များဝယ်ပြီး အုတ်ခင်းကြမ်း ပြင်လုပ်ရန် အလုပ်သမားများကို ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံ့ခါးခန်းဆီးအတွက် ပိတ်နိစာ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် တောင်ကုန်းများ၊ ရေကန်များပါသော ရုပ်ပုံကားချပ်နှစ်ချပ်ကို သူဝယ်သည်။ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ စားပွဲသစ်တစ်လုံးခင်းပြီး စားပွဲပေါ်၍ မုန့်များနှင့်သွေားလုံးများထည့်ထားသော ပန်းကန်အနီးကြီးတစ်ချပ်ကို သူတင်ထားလိုက်သည်။ ဤကိစ္စများကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် ဒါ့လန်အားအကူအညီ တောင်းရမည်ကို သူရှုက်သည်။ သို့သော် သူအဖော်က လာပြီးကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

နောက်ဆုံး၌ သူ့အဖော်၏အစစအရာရာ

စီစဉ်ပြီးပြီဖြစ်
ကြောင်းသူ့ကိုပြောသည်။ “ကျောက်စိမ်းနားဆွဲ ကျောက်စိမ်းလက်စွမ်းတစ်ကွဲ့နဲ့ ရွှေလက်စွမ်းတစ်ကွဲ့ပေးလိုက်ရင်ကောင်မလေးလာလိမ့်မယ်။ ဒဲသားဝတ်စုံနှစ်စုံ ပိုးသားအိမ်ယာခင်းနှစ်ခင်းလည်းပေးရမယ်။”

သားဝတ်စုံနှစ်စုံ၊ မိန်ပိုးတစ်ခါင်းနဲ့ ပိုးသားအိမ်ယာခင်းနှစ်ခင်းလည်းပေးရမယ်။”

သူ့အီမိသို့ ပဒ္ဒမွာရောက်လာတော့မည်ဆိုသည်ကို ပါတီဖြစ်လွန်းလှသောကြောင့် သူ့အဖော်၏ စကားများကို သူကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။ “သူအလိုက် တာတွေ ယူပလဲစေ” ဟု ပြောပြီး သူ၏ငွေများကိုယူရန် အခန်းထဲမှ သူမပြီးထွက်သွားသည်။ ငွေဒါးများကို သူ့အဖော်၏ လက်ထဲသို့လောင်းထည့်ရင်း “ငွေဒါးဆယ်ပြားက အဖွဲ့အတွက်” ဟုဆိုသည်။ ပထမတော့ သူ့အဖော်က မိမိအတွက်ဘာတစ်ခုမှမယူပါဟု ဟန်ဆောင်နေသေးသည်။ နောက်တော့ လက်ဝါးဖြန့်ပြီး ပိုက်ဆံကို အင်းမရယူလေသည်။

jyōentrustEsticsfromritual

နွေနှောင်းရာသီ၏ သာယာသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ပဒ္ဒမွာအတွက် အစစာရာရာ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဝမ်းလန်းသည် ဝက်သား၊ အမဲသား၊ ငါးနှင့်သူစဉ်းစား၏ရသမျှ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာမှန်သမျှ အကုန်ဝယ်သည်။ ပဒ္ဒမွာက လူထမ်းကုလားထိုင်စီးလျှက် ရောက်လာသည်။ ခို့ခုးကိုလည်း သူမ၏အစောင်အဖြစ် ခေါ်လာသည်။ ဝမ်းလန်း၏အဖော်က သူမကိုအခန်းများထဲသို့ခေါ် သွားပြီးလိုက်ပြသည်။

ပဒ္ဒမွာသည် နေ့တိုင်း သူ့အဆောင်ထဲမှာသာနေသည်။ သူမသည် ဘာအလုပ်မှုမလုပ်ရချိ။ ခို့ခုးက သူမ၏ခေါင်းကို ရေမွေးဆွတ်ပေးသည်။ ကိုယ်မှာဆီလိမ်းပေးသည်။ သကြားလုံးကြွေးသည်။ ဝမ်းလန်းက အလွန်ပျော်နေသည်။ အိုလန်ကမူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာတစ်ခုန်းမှုမပြောရချိ။ သူမသည် သူမ၏လုပ်နေကျအလုပ်များကိုသာ ဆက်လုပ်မြှုလုပ်သည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ ချက်ပြုတ်သည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းမှာ ပြဿနာများပေါ်လာသည်။ သိပ်မကြာမိမှာပင် အိုလန်နှင့် ခို့ခုးတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတည့်ကြကြောင်း ပေါ်လာသည်။ အိုလန် ရှုမှုအမိမိကြီးမှာ အလုပ်လုပ် ခဲ့စဉ်က ခို့ခုးသည် အရေးပါ အရာရောက်သော အစောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ခို့ခုး သည် အိုလန်အပေါ်အလွန်ရက်စက်ပြီး မောက်မာခဲ့သည်။ ယခုအခိုနိုင် အိုလန်က သူမအတွက် ဘာတစ်ခုမှုလုပ်မပေးချိ။ မနက်ပိုင်း

များတွင် ခို့ချုးအတွက် ရေန္တားပင်လျှင် ကြိုမပေးချေ။ “ဂုဏ်မအတွက်ပါကျို
မခံပေးနိုင်ဘူး။” ဟု သူမက ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“နင်မသိနားမလည်သလို လုပ်မနေနဲ့။ ရေန္တားက ကျိုမအတွက်မဟုတ်ဘူးဟာ။ သူ
သခင်မအတွက်။” ဟု ဝမ်းလန်းကဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျမသိတယ်။ ကျမ ပုလဲနှစ်လုံးကို ရှင်ပေးလိုက်တဲ့ ကောင်မဆိုတာ
သိပါတယ်။”

ဤစကားကြောင့် ဝမ်းလန်းရှက်သွားသည်။ သူ ခို့ချုးသိသွားပြောသည်။ “ဒါတို့
နောက်ထပ်မီးဖို့တစ်ခုလုပ်ပြီး နောက်ထပ်မီးဖို့ဆောင်တစ်ဆောင် ဆောက်မယ်။
ပထမမယားက ဒုတိယမယား ကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအစာမျိုးတွေ မချက်တတ်ဘူး
လော့။ မီးဖို့ဆောင်သစ်မှာ နင်ချက်ချင်တာတွေ ချက်လို့ရတာပေါ့။”

သို့သော် သည်လိုလုပ်ရုန်းဝမ်းလန်း၏အိမ်ကပြသာအားလုံး ရှင်းသွားသည် မဟုတ်
ချေ။ မီးဖို့ဆောင်သစ်ရလာတော့ ခို့ချုးသည်နေ့တိုင်းပြုသို့သွားကာ တော်ထိုင်းပြုကြီး
များမှလာသော ကောင်းပေါ်ဆိုသည့် စားစရာများ ဝယ်တော့သည်။ ဝမ်းလန်းတစ်
ယောက် အခံရခက်နေသည်။ သူ့အအော် အမြတ်လိုပင် ပဒ္ဒမှာအခန်းထဲမှာ ပဒ္ဒ
နှင့်အတူ အစားကောင်းအသောက်ကောင်းများကို စားချင်တိုင်းစားနေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုခြင်းမပြုပေ။

ထို့နောက် တစ်နေ့တွင် အတွင်းဆောင်ထဲဆီမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်သံ ကြားလိုက်
ရသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့အခန်းထဲသို့ ပြေးထင်သွားသည်။ ပဒ္ဒမှာ၏အော်သံဖြစ်ကြောင်း
သူသိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကလေးအထူး နှစ်ယောက်က ဆုံးအနေသော သူတို့
အစ်မကို အတွင်းဆောင်ထဲခေါ်သွားသည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ ခုပင် ကောင်မလေး
က ပဒ္ဒမှာ၏ ဝင်းဝင်းတော်ကိုနေသော ပိုးကုတ်အကြီးကိုမြင်သည့် ဝင်းဝင်းတော်နေ
သော အရောင်များကို လက်နှင့်လိုက်စမ်း ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင် ရယ်ပြီးရင်းရယ်သည်။ ဤသည်ကို ပဒ္ဒမှာကြောက် လန့်နေကာ
ဝမ်းလန်းဆီလုမ်းအော်ပြောသည်။ “ဒီဟာမလေး ကျမဆီလာလာ နေမယ်ဆိုရင် ကျမ

ဒီအိမ်မှာမနေတော့ဘူး။ ရှင့်အိမ်ကို ကျမလာတုန်းက ဒီအဆွဲအအတွေ့နဲ့နေရမယ်လို ရှင်ကျမကို ပြောထားတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ညစ်တီးညစ်ပတ်ကလေးတွေအကြောင်း ကျမသိခဲ့ရင် ကျမလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်လန်းသည် သူ့ကလေးများကိုအလွန်ခြင်လွှဲပော့ပါးကို သူမကြားလိုပေ။ “နင်ငါးကလေးတွေကို ကျိန်ဆဲလို့မရဘူး။ အရှုံးအနှစ်းမလေးကို တောင်ကျိန်ဆဲလို့ မရဘူး။” ဟု သူပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကလေးများကို သူအနားမှုခြုံရုံစေကာ သူတို့အား ပြောပြသည်။ “ခုအပြင်ထွက်သွားကြ။ ဒီမိန်းမအ ခန်းထဲကို နောက်မဝဝ်ကြနဲ့တော့။ ဒီမိန်းမက ကလေးတွေကို သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး။” သို့သော် ပဒ္ဒမှာကို သူစိတ်အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ သူ သမီးကြီးကို အဆွဲအအဟု ခေါ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပဒ္ဒမှာကို သူနှစ်ရက်လောက် စကားမပြောဘဲ နေခဲ့သည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ပဒ္ဒမှာကို အယင်တုန်းက ချစ်ခဲ့သလောက် သူသိပ်မချစ်တော့ချေ။ သူမြေအကြောင်းကို သူပြန်လည်စဉ်စားတွေးတောာစပြုသည်။ အလုပ် ခွင့်ထဲ ပြန်ဝင်ချင် စိတ်ပေါက်လာသည်။ နွေရာသီကုန်ဆုံးသောနေ့

တစ်နေ့၌ သူကတ္ထိပါမီနပ်၊ သူဝတ်ရုံရည်နှင့် သူခြေအီတ်ရှည်အဖြူတို့ကို သူချွတ်ပစ်သည်။ “င့်ထွန်တုံး ဘယ်မှာလဲဟော။” သူစိတ်လိုလက်ရအောင်လိုက်သည်။ “ဂုံမျိုးစွဲတွေကော ဘယ်မှာလဲ။” ထို့နောက် သူ “ချင်”ကို ခေါ်သည်။ “ငါနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ကွာ။ ငါလယ်ထဲ ပြန်ဆင်းမယ်။”

Om t॥mīqHt wEzē

မကြာမိမှာပင် ဝမ်လန်းသည် သူလယ်နှင့်သူ အလုပ်အလွန်ရှုပ်နေတော့ရာ ပစ္စမွှာအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မစဉ်းစားမိတော့ချေ။ သူသည် အလုပ်သမားများကို ဟိုဟိုသည်သည်လိုက်၍အမိန့်ပေးသည်။ သူတို့အားလုံး အလုပ်ကို တိုးစား၍လုပ်ကြသည်။ မြေကို သူတို့ထွန်ယက်ကြသည်။ ဝမ်လန်းကိုယ်တိုင် ကြာဗွတ်ကိုင်၍ နွားနောက်ကလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ တူးရွင်းပြားခွဲ၍ မြေကြီးကို ထိုးလှန်ပစ်သည်။ မောပန်းလာသောအခါ၍ မြေကြီးသို့သို့ပေါ် သူလဲချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ညရောက်လာချိန်၍ အိမ်ခီလျောက်သွားပြီး ပစ္စမွှာကိုသွားတွေ့သည်။ ပစ္စမွှာက ပေကျံနေသောအဝတ်များနှင့်သူ့ကိုပြင်သောအခါ၍ လန့်အောင်သည်။ သူမအသားကိုလာတို့သည်ကို မနှစ်မြှုပြုချေ။ သို့သော် ဝမ်လန်းက ရယ်ရုံသာရယ်ပြီးပြောသည်။ “ခု နှင့်တွေ့ပြုမဟုတ်လား။ နှစ်ခုအရှင်သခင်ဟာ လယ်သမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ။ အဲဒီတော့ နှင်လည်း လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ မယားဘဲပေါ့။”

ပစ္စမွှာက ဤစကားကို နည်းနည်းလေးမှ မကြိုက်ချေ။ “ကျမက လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့မယား မဟုတ်ဘူးရင်ရဲ့။ ရှင်က လယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာတောင်မှ ကျမက လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့မယားမဟုတ်ပေါ့”

သူမြေနှင့်အကြာကြီး သူကင်းကွာ့ခဲ့သည်ဟု ဝမ်လန်းထင်သည်။ လုပ်စရာအလုပ်များရှတ်တစ်ရက်တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ပေါ်လာသည်။ (ထွန်ယက်ခြင်း၊ မျိုးစွဲချခြင်း နှင့်အလုပ်သမားများကို ဦးစီးခြင်းတို့ဖြစ်သည်) သူအိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း အလွန်ဆာလောင်နေတတ်ရာ ဆန်အကောင်းစားနှင့် အိုးလန်သူ့အတွက်ချက်ပေးထားသောဝမ်းသက်သက်ကိုသူမြိမ်ရေ ရှုက်ရေစားလေ့ရှိသည်။ ယခုမှ ဆန်အကောင်းစားနှင့်

ချက်ထားသော ထမင်းအဖြူထည့်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များအပြင် ကြက်သွန်ဖြူအစာ
သွပ်ထားသော ပေါင်မှန်ဖြူတို့ကို ယူစားသည်။ ကြက်သွန်ဖြူ၏ အနုံစုံစုံကြောင့်
ပုဇွဲဗာက အလန့်တွက်ားအောင်သည်။ သို့သော သည်တစ်ခါမှာတော့ ဝမ်လန်းက ရယ်
ရုံသာရယ်နေသည်။

ງွာထဲကလူမှန်သမျှ ဝမ်လန်းကို ရိုသေလေးစားကြသည်။ အချင်းချင်းကြားတွင် သူ့ချမ်းသာကြယ်ဝပ်အကြောင်း ပြောကြဆိုကြသည်။ သူ့ကိုစကားပြောသောအခါး သူ့လိုကိုယ့် လိုလူတစ်ယောက်ကို စကားပြောသလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရောမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ပြောဆိုသည်ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြောကြသည်။ သူတို့သားသမီးများ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဆီမှာအကြံ့ဌာက် လာတောင်းတတ်သည်။ အတိုးဖြင့် သူ့ဆီမှ ငွေလာချေးဌားတတ်ကြသည်။ မြေကွက်များ နယ်နမိတ် သတ်မှတ်ရာ၌ အငြင်းများမှုများဖြစ်လျှင် ဝမ်လန်းဆီသို့လာ၍ ထင်မြင်ချက် တောင်းလေ့ရှိသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အကြံ့ဌာက်အတိုင်း လိုက်လုပ်ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။

x t f j r m v u l x y f t p t t p o f s m

သူ့သား အိမ်ထောင်ပြချိန်တန်ပြီဟု ဝင်လန်းစဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် သူ့သားကို သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူမပေးစားလို့။ သင့်တော်သူ တစ်ယောက် ယောက်ကိုလည်း သူစဉ်းစားကြည့်၍မရချေ။ ဤအကြောင်း သူအဖော်ကို သူတစ်ခွဲ့နှင့် မှုမပြောဘဲနေသည်။ သူ့အဖော်သည် သူ့သားနှင့်သင့်တော်မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာတတ်လိမ့်မည်ဟု သူမထင်ပေါ်။

နှင့်များကျလာသည်။ ဆောင်းက အလွန်အေးသည်ထက်အေးလာသည်။ နှစ်သစ်တစ်ခါ ကူးပြန်လေသည်။ ထမ်းလန်းနှင့်သူ့မိသားစုတို့ တစ်ပျော်ကြီးစားကြသောက်ကြသည်။ ရွာထဲမှ ယောကျိုးသားများသာမက ဦးက လူများပင် သူ့အိမ်သို့ရောက်လာကာ သူ့အတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးကြသည်။ “ခင်ဗျားက ကုသိုလ်ကံကောင်းနေ တော့ ကျေနော်တို့များခုခွဲတောင်း ပေးစရာမရှိတော့ တာတော့ အမှန်ပါဘဲဗျာ။ ခင်ဗျား အိမ်မှာ သားတွေရယ်၊ မိန်းမတွေရယ်၊ ပိုက်ဆံရယ်၊ မြေယာရယ် ရှိနေပြီးဘဲဗျာ။” ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုပြင် ဝမ်းလန်းသည် သူ၏ပိုးသားဝတ်ရုံ၊ စားကောင်းသောက် ဖွယ်များနှင့် တံခါးများမှာကပ်ထားသော အနီရောင်အမှတ်အသားများကို ကြည့်လိုက်ရာ သူအ လွန်ချမ်းသာနေမှန်း သိလိုက်ပါသည်။

နွေ့ဗျားရာသီရောက်လာပြီး သစ်ပစ်များသာ အစိမ်းရောင်ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ သူ့သား အတွက် မိန်းမတ်ထဲယောက်ကို သူရှာမတွေ့သေးချေ။ ကောင်လေးက အလွန်နှစ် ဆိတ်လာပြီး စိတ်လည်း တို့လာသည်။ ထို့နောက် သူ့စာအုပ်များကိုပါ ဦးငွေ့လာသည်။ ဝမ်းလန်းတစ်ယောက် သားအတွက် ရတာက်မအေးနှင့် ဖြစ်လာတော့သည်။

တစ်နှုန်းတွင် သူ့သားက ကျောင်းမသွားဘဲနေသည်။ ဝမ်းလန်းသည် အလွန်စိတ်ဆိုးလာ သဖြင့် သူ့သားကို ဝါးခြမ်းပြားနှင့်ရှိက်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ညနေ၌ အိုလန်က သူ ဆိုလာ ပြောသည်။ “ကလေးကို စိတ်ဆိုးပြီးရှိက်တော့ ဘာအကျိုးရှိမှာတဲ့လဲ။ အယင် တိုန်းက ကျေမ ဝှမ်အိမ်ကြီးက သခင်လေးတွေ ဒီရောဂါနီးရတာ တွေ့ဖူးတယ်။ ရှင့်သား ကလည်း သခင်လေးတစ်ယောက်လို့ဘဲ။ သူ့မှာ လုပ်စရာအလုပ်မှုမရှိတာ။ သူ့အတွက် မိန်းမတ်ထဲယောက် လိုနေပြီပေါ့။” ပထမတော့ ဝမ်းလန်းက တကယ်နားမလည်သေး၍၍ “ဒါပေမဲ့ ငါ့တိုန်းက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ငါယ်ယ်တိုန်းက မျက်နှာမသာမယာလာ တာတွေ့၊ နှုတ်ဆိုတ်လာတာတွေ့၊ စိတ်တို့လာတာတွေ့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

အိုလန်က တခဏမျှ ခိုင်းနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြေးပြေးလေးလေး ပြန်ပြောသည်။ “သခင်လေးတွေမှာ ဒီရောဂါနီးရတာကို ကျေမတွေ့ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ဘဲ။ ရှင်က ငယ်ငယ်

ကတည်းက လယ်ထဲမှာလုပ်လာခဲ့တာဘဲ။ ရှင့်မှာက ဝမ်းနည်းပူဇွေးဖို့အချိန်ရှိတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ရှင့်သားကြီးက လယ်ထဲမှာလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။”

ဝမ်းလန်းက အိုလန်၏စကားကြားရှုံး အုံပြောသည်။ သို့သော် တစ်အောင့်လောက် အကြော် သူမ ပြောသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း သူသော့ပေါက်သွားသည်။ ထိုကြောင့် အိုလန်ကို “ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို အီမိထောင်ပြုပေးသင့်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူထရိုကာ အတွင်းဆောင်သို့ဝင်သွားသည်။ သူ့ပြဿနာကို ပဋိမွာ အားပြောပြုသည်။

“ရှင်ကျေမကိုတွေ့တဲ့လာက်ရည်ဆိုင်ကို မကြာမကြာလာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိ တယ်။ သူက သေးသေးသွယ်သွယ် လှလှပဲ သူ့သမီးလေးအကြောင်း အမြဲပြောလေ့ရှိ တယ်။ သူ့သမီးကကလေး ဘဲရှိသေးတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျေမနဲ့ နည်းနည်းဆင်တယ်တဲ့။ ဒီလူက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါဘဲ။ ပိုက်ဆံလည်း တော်တော်ရှိတယ်။” “သူအ လုပ်အကိုင်ကဘာလဲ။” ဝမ်းလန်းက စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်သည်။ “နာမည်က လျှို့ တဲ့ရှင့်။ စပါးကုန်သည်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့အလုပ်က ကျောက်တံတားလမ်းမှာ ရှိတယ်။” ဟု ခို့ချုးက ဖြေလိုက်သည်။ ဤစကားကြားရှုံး ဝမ်းလန်းအလွန်ဝမ်းသာ သွားသည်။ “ခို့ချုး၊ ဒါ ငါဝပါးရောင်းတဲ့နေရာဘဲ။ ငါသားကို ငါသီးနှံ တွေ့ဝယ်တဲ့လူရဲ့ သမီးနဲ့ ပေးစားချင်တယ်။” ဟု သူဆိုလိုက်သည်။

raygistyhomtaygistoif

ခို့ချုးက အစီအစဉ်အားလုံးကို ချက်ချင်းစလုပ်ချင်နေသည်။ သည်လိုလုပ်လျှင် သူ့အ တွက် ပိုက်ဆံရမည်ကို သိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းလန်းက သူ့သား လက်ထပ်ပွဲနှင့်ပတ်သက် ၍ နောက်ထပ်အချိန် ယူ၍ စဉ်းစားရန်လိုသည်ဟု ထင်သည်။ “ငါမဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။ ဒီကိစ္စကို တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် စဉ်းစားရအုံးမယ်။ ငါဘာ လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာကို နောက်တော့ ငါပြောမယ်။” ဟု သူပြောလိုက်သည်။

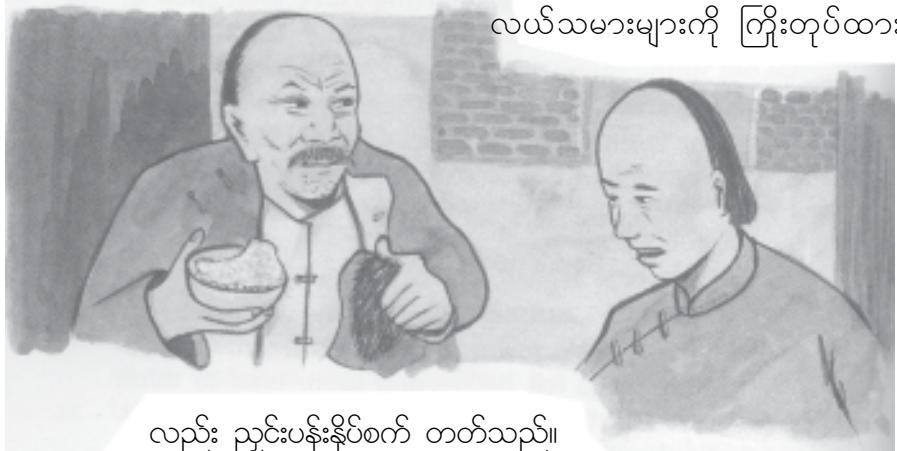
ပဒ္ဒမွာနှင့် ခိုးခုံတို့က ဝမ်လန်း၏ခံးဖြတ်ချက်ကို မစောင့်လိုပေ။ ခိုးခုံက ပိုက်ဆံအတွက် ငန်းငန်း တက်နေသည်။ ပဒ္ဒမွာကမူ လက်ထပ်ပွဲမှာ ပျော်စရာအသစ်အဆန်းများ တစ် တရာ့ကြံ့တွေ့ရမည် ဟုထင်သည်။

ဝမ်လန်း၏ သဘောအတိုင်းဆိုလျှင် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ဘာတစ်ခုမှလုပ်ဖြစ် လိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့၌ သူ့သားသည်မျက်နှာနှင့်တူပူလျက် အီမံပြန်လာသည်။ သူ့သို့ ဝမ်းကွဲနှင့်အရက်သောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့သားသည် ညီဝါမံးကွဲဖြစ်သူနှင့်အချိန်အတော်ကြီး ကြာသည်အထိ တွဲခဲ့သည်ဟု ဝမ်လန်းထင် သည်။ ဤသည်ကို သူမကြိုက်။ သူအစ်ကို၏ သားသည် မိမိ၏သားအတွက် မပေါင်း အပ်သော အပေါင်းအသင်း ဖြစ်သည်ဟု သူစဉ်းစားပါသည်။ ကောက်ကာင်ကာပ် ဝမ်လန်းသည် ခိုးခံးဆီသို့သွားကာ “ပါးကုန်သည်ဆီသွားပြီး ငါသား လက်ထပ်ပွဲကိစ္စ စိစုံပေတော့ဗာ။ ကောင်မလေးက သင့်တော်တယ်လို့နှင့်ထင်ရင် မက်လာကြား ကောင်း ကောင်းရအောင် စီစဉ်ခဲ့ဗာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝမ်လန်းသည် သူ့ဦးလေးနှင့်မိသားစုတို့ သူ့အိမ်မှာဘယ်လောက်ကြာ အောင်အထိ နေခဲ့သည်နှင့်သူတို့အတွက် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကုန်ခဲ့သည်ကို သွားသတိရမိ၍ ဒေါသပို၍ပို၍ဖြစ် လာသည်။ သူသည် သူ့ဦးလေးဆီသို့သွားကာ အ ပျင်းထူပြီး ပိုင်အရက်သောက်တတ်သောသူ သားအကြောင်းကို ဒေါသတွေးနှင့် ပြော လေတော့သည်။ နောက်ဆုံး၌ “ဦးလေးကျနော့အိမ်က ထွက်သွားပါ။ ဦးလေးတို့ တတွေ့ကို တစ်ယောက်မှ ဒီမှာနေခွင့်မပေးတော့ဘူး၊” ဟု ပြောထည့်လိုက်သည်။

ပထမတော့ ထမင်းစားနေသော သူ့ဦးလေးသည် ထိုင်နေ၍သာနေသည်။ ဝမ်လန်း ၏စေကားများကို ဂရုမစိုက်ချေ။ ထို့နောက် “မင်းပါတို့ကို တခြားကိုမလွှတ်ရွှေ့ပါဘူး၊” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ဝမ်လန်းနားမလည်ချေ။ ထိုစဉ်က သူ့ဦးလေးက သူ့ကုတ်အကြို အောက်မှာ ဖုံးထားသော မှတ်ဆိတ်မွေးတု အနိန့်ပိတ်စအနိတစ်စကို ပြုလိုက်သည်။

နှင့်တို့သည် ရက်စက်သောခါးမြေအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ အမှတ်အသားဖြစ်သည်။ ခါးမြေများသည်
အီမိများကိုမီးတိုက်ပြီး မိန့်မများကိုဖမ်းခေါ် သွားတတ်သည်။ ထို့ပြင်
လယ်သမားများကို ကြိုးတုပ်ထား၍

လည်း ညွှန်းပန်းနှိပ်စက် တတ်သည်။

ဝမ်လန်း၏ဦးလေးသည် ခါးမြေအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဝမ်လန်းက
နာက်ထပ်တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက် သွားသည်။ ထမင်းဆက်စားရင်း
သူဦးလေး၏ ခပ်ဖွဲ့ဖွဲ့ ရယ်လိုက်သံကို သူ့ကြေားလိုက်ရသည်။

tumtus ໜ

သူတစ်ချိန်တုန်းက သူတွေးထင်ထားသည်ထက် ပြဿနာပိများသည်ဟု ဝမ်လန်းထင် သည်။ သူ့ဦးလေးကား အယင်ကလိုပင် လာလိုက်၊ သွားလိုက်နှင့်ရှိဖြီးရယ်ပြီးခဲသည်။ ဝမ်လန်းကြောက်နေသည်။ သို့သော သူ့ဦးလေးကို ရိုင်းရိုင်းပြပြ မဆက်ဆံ့ချေ။ သူ့ဦးလေး ဘာလုပ်နိုင်သည်ဆိုသည်ကို ကြောက်၏ဖြစ်သည်။

သူခမ်းသာလာခဲ့သော နှစ်ကာလများအတွင်း သူ့အိမ်သို့ဘယ်ခါးမြှမှ မလာခဲ့သည်ကို ခု သူပြန်သတိရသည်။ တခါတခါ သူသည် ခါးမြှများကို ကြောက်စိတ်ဝင်တတ်ဖြီး ညည် တံ့ခါးပိတ်လျှင် အတားအဆီးများခံ၍ ပိတ်တတ်သည်။ သို့သော ခါးမြှများသည် ဘယ် တုန်းကမှ ဝင်ရန်မကြိုးစားခဲ့ဖူးချေ။ မကြောမီ သူရဲတင်းလာသည်။ သူ့အိမ်နှင့်မြေကို ကောင်းကင်ဘုံက ကာကွယ်စောင့်ရောက်ပေးနေ သည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ သူသည် ကုသိုလ်ကံ အထူးကောင်းသူဘဲဖြစ်ရမည်ဟု သူမှတ်ယူလိုက်သည်။ သည့်နောက်တွင် သူသည် နတ်များနှင့်ဝတ်ကျောင်းကို အမွှေးတိုင်များ မပူဇော်တော့ဘဲ သူ့လုပ်ငန်း အကြောင်းကိုသာ တွေးနေလိုက်သည်။

ခုမှ သူနားလည်သည်။ သူဘယ်တုန်းကမှ ခါးမြှအတိုက်မခံရခြင်းမှာ သူ့ဦးလေးသည် မှတ်ဆိတ်နဲ့ ခါးမြှတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဦးလေးအ ကြောင်း တွေးမြှတော့ ကြောက်စိတ်ဖြင့်တုန်လှပ်သွားသည်။ သူ့ဦးလေးကိုအိမ်က ထွက် သွားဟု နောက်ထပ်မပြောတော့ချေ။ သူ့အဒေါ်ကိုတော့မူ “အတွင်းဆောင်ထဲသွားပြီး ပုံမှာနဲ့စကားစမော်ပြောဆိုပေါ့။ စားချင်တာရှိရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားချင်တာစားပါ။ ဟောဒီဇိုင်းလေး အဒေါ် သုံးဖွဲ့ယူထားလိုက်ပါ” မကြောမကြောပြောတတ်သည်။ သူ့ဦးလေးသားကိုလည်း “ရေ့ ဒီမှာပိုက်ဆံ့ ပျော်ပျော်နေပေါ့ကွာ့။ လူထိတွေဘယ် လောက်လောင်းကစားမက်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်ကွာ့” ဆိုကာ ပိုက်ဆံ့ပေးသည်။

ဝမ်းလန်းသည် သူ့ပြဿနာများအကြောင်း အကြီးအကျယ်စဉ်းစားနေရသောကြောင့် လယ်ထဲသို့ ပင်မဆင်းနိုင်ချေ။ “ငြိုးလေးကိုနှင်ထိတိပြီးရင် ငါတို့တတွေ မြို့ထဲသွား နေနိုင်သားဘာ။ မြို့ထဲမှာက ညည်ကျရင်တံ့ခါးမြိုးတွေကို သော့ခတိပိတ်ထားတာဘာ။ ဒါပေမဲ့ မြို့ထဲမှာ ငါအမြှမနေနိုင်ဘူး။ နေ့ဘက် ငါလယ်ထဲမှာ လုပ်ရမယ်။ အဲဒီအချိန် ကျရင်လည်း ငြိုးလေးရန်ကနေ အကာအကွယ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတိနိုင်ရာ လယ်ထဲကို အလွယ်လေးလာပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်။ ဆိုးစွားတဲ့ နှစ်တစ်နှစ်ကလည်း ရောက်ချင် ရောက် လာအုံးမှာ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကောင်းပေါ်ဆိုတဲ့ ဝင်းတံ့ခါးကြီးတွေနဲ့ တောင် ပါးမြတွေကိုကာဆီးထားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေမိသည်။

သူ့ဦးလေးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မှတ်ဆိတ်နဲ့ပါးမြှာဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း မြို့ထဲက လူများကို ပြောပြုရကောင်းမလားဟု သူစည်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ သူပြောသည်ကို ယုံမည်မဟုတ်မှန်း သူသိသည်။ ကိုယ့်ဦးလေး အကြောင်း ကိုယ်ကမကောင်းကြောင်းပြောသော လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက ယုံပါ မည်နည်း။

yမြှုပ်နည်း

နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးလာခဲ့သည်။ နှီးချိုးက စပါးကုန်သည်ဆိုက မကောင်းသတင်းကို ဆောင်ကျဉ်းလာခဲ့သည်။ သူ့သမီးသည် အသက်ဆယ့်လေးနှစ်သာရှိသေး သောကြောင့် ဝမ်းလန်း ၏သားကို သုံးနှစ်အတွင်းမှာ လက်မထပ်နိုင်သေးကြောင်း လျှော့ကပြောသည်ဟူ၏။ သူ့သမီးနှင့် ပတ်သက်၍ လျှော့ကတိပေးထားသည်ကို ဝမ်းသာရ သော်လည်း စောင့်ရမည့်ကာလ သည်မျှလောက်ရှည်သည်ကို ဝမ်းလန်းစိတ်ပူသည်။

ဤကိစ္စဝိစွာများအကြောင်း ဖိုးရိမိပူန်နေသည်ကို ရပ်တန်းကရပ်ပြီး သူ့လယ်ထဲသူပြန် သွားရမည်မှန်း ဝမ်းလန်းသိသည်။ ရက်အနည်းငယ်မှုကြောသည်အတိ နေသာပြီး လေနွေးများတိုက်ခတ်သည်။ အလုပ်ကို သူကြိုးစားပန်းစားလုပ်လိုက်ရာ စိတ်မှာ ပို၍ အေးချမ်းလာသည်။ သို့သော်တနေ့ ကောင်းကင်မှတိမိမဲ့လေးတစ်အုပ်သည် တောင် ပိုင်းဆီမှ လယ်ကွင်းများပေါ်ဖြတ်၍ ရွှေလျားလာသည်။ တိမိအုပ်ကဲ့သို့ရွှေလျား အေ

သောပိုးကျိုင်းကောင် တစ်အုပ်ပေတည်း။ ဤပိုးကောင်များ လယ်ကွင်းထဲ ထိုးဆင်းလာ လျှင် တွေ့သမျှအကုန်စားပစ်တတ်မှန်း လူတိုင်းအသိပို့။ အဝတ်ဘေး ကျေရောက်တော့ မည်။ လူအများအပြား တော်သောကြေးပေလိမ့်ဗိုးမည်။

ချုန်နှင့်တက္က သူ့အလုပ်သမားများကို ဝမ်းလန်းခေါ်လိုက်သည်။ သည်နှစ်ပိုးကျိုင်းကောင် များ ကျလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူပြောပြသည်။

အချို့လယ်ကွက်များကိုသူတို့မီးရှုံးကြပြီး ကျိုးများတူးထားလိုက်ကြသည်။ နေ့လုံးပေါက် ညလုံးပေါက် သူတို့အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ကျိုးများထဲသို့ရေဖြည့်ပြီးသည်အထိ အပိုင်စက်ရန်ပင် မနားခဲ့ကြချေ။

ထို့နောက် တစ်နေ့တွင် ကောင်းကောင်မှာ မဲလာသည်။ လေသည် အတောင်ပေါင်းများ စွာ၏ တစိတိရှိက်ခတ်သံကြီးဖြင့် ပြည့်လျမ်းနေသည်။ ပိုးကျိုင်းကောင်များသည် ရောမ အပိုကြီးများဖြင့်ပြုပေါ်သို့ဆင်းသည်။ အချို့ လယ်ကွက်များထဲရှိ သီးနှံများကိုမစားဘဲ

အပေါ်မှုကျော်၍ပုံသွားသည်။ သို့ရာတွင် အချိုလယ်ကွက်များကိုမှ ဘာတစ်မှုမကျိန်အောင်စားပစ်သည်။ လယ်ကွင်းများ တက်တက်ပြောင်သွားသည်။

ပိုးကျိုင်းကောင်များ လယ်ကွင်းထဲဖြတ်လာနေစဉ် ဝမ်လန်းလိုက်ရိုက်သည်။ ခြေထောက်နှင့် နှင့်ချေသည်။ သူလူများကလည်း ပိုးကောင်များကို တုတ်နှင့်လိုက်ရိုက်ကာ ရှိထားသော မီးပုံများထဲသို့ မောင်းသွင်းသည်။ မကြာမိမှာပင် သန်းပေါင်းများစွာသော ပိုးကျိုင်းကောင်များသည် ကျိုးများထဲသို့ကျကာ ရေနှစ်သေကုန်ကြသည်။ သန်းပေါင်းများစွာသေသွားသော်လည်း နောက်ထပ် သန်းပေါင်းများစွာတို့ ရှင်ကျိန်နေသေးကာ သိုးနှုန်းများကို စားကုန်သည်။

သို့သော် သူ၏ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ဝမ်လန်းမှာ ဆုလဒ်အချိုရလိုက်ပါသည်။ သူ၏ကောင်းမွေ့ဆိုသော လယ်ကွက်များ ပျက်စီးမသွားပေါ့။ ထိုလယ်ကွက်များထဲရှိ ကောက်ပင်ပို့များကား ပကတိအကောင်းအတိုင်း ရှိနေသည်။ သူကျေနှစ်သွားသည်။

လူအတော်များများက ပိုးကျိုင်းကောင်များကို စားကြသည်။ ဝမ်လန်းကတော့ မစားချေ။ ပိုးကောင်များက လယ်များအပေါ်ပြုခဲ့သည်များမှာ အောက်လီဆန်စရာကောင်းပြီးဆိုးညစ်လှသည်ဟု သူထင်သည်။ သို့ရာတွင် အိုလန်က ပိုးကောင်များကို ဆီနှင့်ကြော်ပြီးသူလူများစားနေကြသည် ကိုတော့ သူဘာမှုမပြောပေါ်။

သူ့လယ်အချိုကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည့်တိုင် ပိုးကျိုင်းကောင်များက သူ့ကိုနည်းနည်းလေးတော့ အကျိုးပြုခဲ့ပါသည်။ သူတို့ကြောင့် သူသောကများကို သူမေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိခဲ့သည်။ (၇) ရက်လောက် သူမြေမြှုလွှဲ၍ သူဘာကိုမှ စဉ်းစားတွေးတော့ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သည့်နောက်ပိုင်းတွင် သူစိတ်ချမ်းသာလာပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိသည်။ “လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေကြတယ်။ ငါ စိတ်သောကာဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင်ဆင်ခြင်တုတရားထား တတ်မှုဖြစ်မယ်။ ငါ ဦးလေးက ငါတက်အသက်ကြီးတယ်။ သူတနေ့မှာ သေမှာဘဲ။ ငါသားလက်ထပ်ပွဲကို စောင့်တို့ သုံးနှစ်ဆိုတာ သိပ်ကြာလှတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါကိုယ်ငါ သတ်သေစရာမလိုပါဘူးလော့။”

ဂုံးရိပ်သိမ်းသောအချိန်မှာ သူအလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ ထို့နောက် မိုးရောက်လာခဲ့သည်။ စပါးပင်ပျိုများ ကြီးထွားလာသည်။ မကြာမီမှာပင် နွေရာသီရောက်လာချော်းတော့မည်။

O m t s u n q h a w m i y i l o k b e n j c i s

တနေ့၌ သူအိမ်သည် ဌိမ်းဌိမ်းချမ်းရှမ်းရှပါပေသည်ဟု ဝမ်လန်းတွေးမိအပြီးတွင် သူ သားအကြီးဆုံး သူခံလီလာပြီး “အဖော ကျေနော် ပညာရှင်တိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ ကျေနော်ဆရာကြီး ကော်ငါးမှာ မနေချင်တော့ဘူး။ သူကျေနော့ကို နောက်ထပ်သင်ပေး စရာရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။” ဟုပြောသည်။

“ကောင်းပြီ။ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ။” ဝမ်လန်းက ပြန်ပြောသည်။

ကော်လေးက နည်းနည်းဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် “ကျေနော် တောင် ပိုင်းက မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို သွားပြီး ပညာဆက်သင်လို့ရတဲ့ကော်ငါး တစ်ကော်ငါးကော်ငါးမှာ နေချင်ပါတယ်။”

ဝမ်လန်းအံ့အားသင့်သွားသည်။ “ဒါကအခိုပါပ်မရှိတာဘဲ။ မင်းကိုင် တောင်ပိုင်းမ သွားစေချင်ဘူး။ ပြီးတော့လဲ မင်းမှာပညာလုံလောက်သွားပြီလို့ ဝါထင်တယ်။”

သို့သော် သူသားက ပေါ်ရပ်နေသည်။ သူ့အဖော် မကျေနှပ်သလိုကြည့်နေသည်။ “ကျေနော်တောင်ပိုင်းကိုသွားမယ်ဗျာ။ သွားမယ်။ ဒီအိမ်စုတ်မှာ မနေတော့ဘူး။ ကျေနော် ကို ကလေးလေးလို့ ချုပ်ချယ်ထားတယ်။ ကျေနော် တစ်သက်လုံး ဒီမြို့လေးမှာ နေမသွား ချင်ဘူး။ ဒီမြို့လေးက တကယ်တော့ ရွာလောက်ပဲရှိတာ။ ကျေနော် တစ်ခြားကို ထွက် သွားကြည့်ချင်တယ်။”

ဝမ်လန်းက သူသားကိုကြည့်လိုက်သည်။ နွေရာသီမို့ သူ့သားသည် ဝတ်ရုံပါးပါးကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့လက်များက မိန်းမတစ်ယောက်၏လက်များကဲ့သို့၊ နှီးညံ့ပျော် ပြောင်းပြီးပျော်သည်။ ထို့နောက် ဝမ်လန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အပြာ ရောင်ချည်သောင်းသီကို သူဝတ်ထားသည်။ လယ်ထဲက ပြန်လာခဲ့သောကြာ့င့် သူ

ကိုယ်မှာ ဒဲ့များပေလူးနေသည်။ သူ့ပုံသည်သူ့သား၏အဖဆိုသည်ထက် သူ့သား၏အစေခံပုံ ပိုပေါက်နေသည်ဟု သူတွေးမိသည်။ သည်အတွေးကြောင့် သူစိတ်ဆိုးလာပြီး သူ့သားကို အောင်ထည့်ပစ်လိုက်သည်။ “ခ လယ်ထဲသွား ပြီး မင်းအသားဖြူဖြူပေါ်မှာ ဒဲ့နဲ့သုတ်လိုက်စမ်း။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ပြီး ထမင်းတစ်လုပ်ရှာစားကြည့်စမ်း။” ဝမ်လန်းသည် စိတ်ဆိုးလွှန်းသောကြောင့် သူ့သား၏တတ်သိလိမ္မာပုံအပေါ် သူရှာဏ်ယူမို့ သည်ကို မူးနေသည်။ ဝမ်လန်းသည် ဖိနပ်စီးထားခြင်းမရှိသော သူ့ခြေထောက်ကို ကြမ်းပေါ်ဆောင့်လိုက်ကာ ထိုကနဲ့လုပ်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ “မသွားရဘူး။ ဒီကောင်မသွားရဘူး။ ငံ့ပိုက်ဆံကို ဒီလိုမဟုတ် တရုတ်နည်းနဲ့ အကုန်ခံလို မဖြစ်ဘူး။”

ထိုနောက် ရက်ပေါင်းများစွာကြာသွားသည်အထိ သူ့သားတစ်ခြားသို့ သွားမည့်အကြောင်း ဘယ်သူမှမပြောကြချေ။ ကောင်လေးသည် ရွင်ရွင်လန်းလန်းပြန်ဖြစ်ဖော်ပြု ရသည်။ ဆရာကြီး ကျောင်းသို့ သူသွားမည် မဟုတ်ပေ။ သူသည် တစ်နွေ့လုံးအိမ်မှာ နေသည်။ အခန်းထဲမှာ စာဖတ်သည်။ ဝမ်လန်းက အမှုအမှုတ်မထားပါ။ “သူက ကလေးဘဲရှိသေးတာဘဲ။ သူဘာလုပ်ချင် နေသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူတောကယ်သိတာ မှ မဟုတ်ဘဲ။” ဟု သူ့ကိုယ်သူပြောမိသည်။

သည်အချိန်ထိတော့ ဝမ်လန်းစိတ်ကျေနှင်ပါသည်။ သို့သော် တစ်နွေ့တွင် အိုလန်က ပြောသည်။ “ရှင်လယ်ထဲသွားနေတုန်းမှာ ရှင့်သားက အတွင်းဆောင်ကို သွားသွားနေ တတ်တယ်။ သူစာတွေမဖတ်ဘူး။”

ပထမတော့ သူမဘာဆိုလိုမှန်း ဝမ်လန်းမသိသေး။ နောက်တော့မှ သူ့သားသည် ပဒ္ဒမွှေ့ဆီမှာ အချိန်ဖြန်းနေကြောင်း သူသိလာသည်။ သူသည် ပဒ္ဒမွှေ့ကိုကြိုက်၍ပဲ နေသလားမသိ။ ဤအတွေးကြောင့် သူအလွန်ဒေါသ ဖြစ်သွားသည်။ “နှင်ကစိတ်မှန်းနဲ့ ပြောနေတာဘဲ။” ဟု အိုလန်ကို သူပြောလိုက်သည်။

“စိတ်ကူးနဲ့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ တစ်နဲ့လောက် ရှင်စောစောပြန်လာခဲ့၊ ကျမအမှန်အတိုင်း ပြောနေတယ်ဆိုတာ ရှင်တွေ့ရလိမ့်မယ်။” ဟု အိုလန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နောက်နေ့တွင် အိုလန် အကြံပေးသည့်အတိုင်း သူစောစောပြန်လာသည်။ သူအမိမ့်ရောက်သွားတော့ အတွင်းဆောင်ထဲဆီမှ ယောကျော်းသံတစ်သံ သူကြားရသည်။ သူ့သား၏ အသံမှန်းသူသိလိုက်သည်။ ဝမ်လန်းဒေါသဖြစ် သွားသည်။ သူ့သားဆီပြုးဝင်သွားကာ ဝါးခြမ်းပြားပါးပါးနှင့် သူ ရိုက်တော့သည်။ ပဒ္ဒမွာမှာ အလွန်စိုးရိမိပြီး ဝမ်းနည်း ပုံပေါ်နေသည်။ “ဒေါသဖြစ်မနေပါနဲ့။ မတော်မလျှော်တာ ဘာတစ်ခုမှမဖြစ်ပါဘူး။ ရှင့်သား တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေလို့ ခို့ချုးနဲ့ကျမက သူ့ကို စကားပြောနေကြတာပါ။ ဒေါသဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။” ဟု သူမကပြောသည်။

သို့သော် ဝမ်လန်းကမူ သူ့သား တြေားတပါးသို့ထွက်သွားလျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု တွေးမိသည်။ သူ့သားဆီ သွားပြီးသူ့ပြောသည်။ “မင်းပစ္စည်းတွေသေတွာတဲ့ထည့်။ မနကိုဖြန် မင်းတောင်ပိုင်းကို သွားရမယ်။ ပြန်လာလို့ ငါမခေါ်မချင်း မင်းပြန်မလာခဲ့နဲ့။”

ပေါ်မြတ်ချောင်းမြတ်ချောင်း

သူ့သား တောင်ပိုင်းသို့ထွက်သွားတော့ ဝမ်လန်းစိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သူ့သား တြေား သို့ထွက်သွားပြီး ပညာဆက်သင်း နေရာစိမ်းများသို့ ရောက်ဖူးသည်မှာ ကောင်းလေစွာဟု သူ့ကိုယ်သူ့ပြောနေမိသည်။ ခုတော့ သူ့မှာအခြား ကလေးများအ ကြောင်း စဉ်းစားရန်နှင့် သူ့မြေကိုဂုဏ်ရန် ပို၍အချိန်ရလာလေသည်။ သူ၏ဒုတိယ သားကို ကျောင်းမှန်တိပြီး တြေားသို့ပို့လွတ်၍ အရောင်းအဝယ်တတ်အောင် သင်စေ မည်ဟု သူဆုံးဖြတ်လေသည်။

ဒုတိယသားက သားအကြီးဆုံးနှင့်လုံးဝမတူပေါ်။ သားအကြီးဆုံးက မျက်နှာနီနိုင်းအ ပိုရှည်သည်။ အရိုးအဆစ် ကြီးသည်။ သူ့အမေနှင့်ဆင်သည်။ ဒုတိယသားကအရပ်ပူး၊ လူကောင်ကသေးသေးဖြစ်ပြီး သူ့အဖိုးနှင့်ဆင်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်းလည်သည် ရပ်မျိုးပေါက်နေသည်။ “ဒီသားကတော့ မူချကျန်သည်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ငါထင်တယ်။ စပါးအရောင်းအဝယ် လုပ်နေးကိုသူတတ်အောင်သင်နိုင်း၊ မ စွဲ့ဝါကြည်အုံမယ်။ ဆန်စပါးလုပ်နေးမှာ အလုပ်လုပ်မယ့် သားတစ်ယောက်ရှိရင် င့်အ ထွက်သိပ်အသုံးကျမှာဘဲ။ သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ငါစပါးတွေရောင်းမယ်။ သူက ငါကိုဖျေးကောင်းကောင်းရအောင် လုပ်ပေးလို့ရတာပေါ့။”

ထို့ကြောင့် ကုန်သည် လျှော့သွားစကားပြောရန် ဝမ်လန်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပိုးသား ကုတ် အကြိုဝင်တိပြီး သူမြို့ထဲသို့သွားသည်။ တံတားလမ်းရှိ လျှော့အိမ်ရောက်တော့ ဝင်းတံခါးကို သူခပ်နာနာထုသည်။ ချက်ချင်းပင် တံခါးပွင့်သွားပြီး အစေခံမတစ်ယောက် က သူ့မည်သူမည်ဝါလေဟု မေးသည်။ သူ့ပြန်ဖြေလိုက်ရာ သူ့မက သူ့ကို အလွန်စွေ့စွဲ စပ်စပ်အကဲခတ်ပြီး ပထမအခန်းထဲ သို့ခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့မ၏သခင်ကို သွားခေါ်သည်။

သူ့ပတ်ပတ်လည်ကို ဝမ်လန်းလိုက်ကြည့်သည်။ လိုက်ကာစများကို သူ လက်နှင့်စမ်းကြည့်ပြီး စားပွဲခင်းသစ်သားကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရာ သူသဘောကျသွားသည်။ လျှော့ကိုမိသားစုမှာ ပိုက်ဆံပါကြောင်း အမိမ်ကပြုသနေသည်။ သို့သော် ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာ သည်တော့ မဟုတ်ချေ။ သူသည် သူ့သားကို သိပ်ချမ်းသာသော မိန်းကလေးနှင့် မပေးစားလိုပေါ်။ အကြောင်းမှာ သိပ်ချမ်းသာသော မိန်းကလေးများသည် ဝတ်ကောင်းစားလှများ မတန်တဆလိုချုပ်ကြပြီး အကြိုးအကျယ်ဖိမ့်ဆုံး လိုကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝမ်လန်းသည် ထိုင်ချလိုက်ပြီး စောင့်နေသည်။ ရုတ်တရက် ခြေသံပြင်းပြင်းများ ကြားလိုက်ရပြီး အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဦးညွတ်ကြကာ နိုးကြည့်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သားထိုင်လိုက်ကြပြီး သီးနံပိုင်များအကြောင်း နှင့်စပါးရေးအကြောင်းများ ပြောကြသည်။

“ကျနော့မှာ ခင်ဗျားကိုမေတ္တာရပ်ခံစရာတစ်ခု ရှိတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားသဘောမကျရင်လည်း အခြားအကြောင်းအရာတွေ ပြောကြတာပေါ့” နောက်ဆုံး၌ ဝမ်လန်းကပြောလိုက်သည်။ တအောင့်လောက်ရပ်ထားပြီးနောက် သူဆက်သည်။ “ကျနော့မှာ ဒုတိယသားတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ လိမ္မာတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါဘဲ။ သူတနေ့မှာ ကုန်သည်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျနော်ထင်ထားပါတယ်။ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လိမ့်မယ်ဆိုရင် ကျနော်သူ့ကို လူတိပြီး ခင်ဗျားဆီမှာ အလုပ်သင်စေချင်ပါတယ်။”

လျှော့က သူ့စိတ်ကူးကို သဘောကျသည်။ “ဟုတ်ကဲ့၊ သူစာရေးစာဖတ်တတ်တယ်ဆိုရင် ကျနော့အတွက် သိပ်အသုံးကျမှာပေါ့ဗျာ။”

“ကျနော့ ပထမသားရော့၊ ဒုတိယသားကိုပါ ကျောင်းထားပါတယ်ခင်ဗျာ။” ဝမ်လန်းက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်လေ့ပျော်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဒုတိယသားက ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် အခိုင်းမရေး ကျနော့ ဆီလာပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ပထမတော့ လုပ်ခအနေနဲ့ ကျနော်သူ့ကိုထမင်း

ကျွေးမှုမယ်။ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်စုံတရာ နားမလည်သေးခင်အထိတော့ ကျနော်သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ တစ်လကို ငွေဒရိုး တစ်ပြားပေးမယ်။ သုံးနှစ်ပြည့်လို့ သူလုပ်ငန်းကို ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်မယ်ဆိုရင် တစ်လကို ငွေဒရိုးသုံးပြားပေးမှုမယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ လုပ်ငန်းနဲ့ ကိုယ့်ဝင်ငွေကိုယ် ရှာဖော်ပြော။ ကျနော်တို့က မိတ်ဆွေအချင်းချင်းတွေ ဆိုတော့ ခင်ဗျားသားအတွက် ကျနော် အခမတောင်းပါဘူး။” ဟု လျှောကဆိုသည်။ ဝမ်းလန်းသည် အလွန်သော ကျသွားပြီး ရယ်လိုက်သည်။

လျှောကနှင့်စကားပြောရင်း ဝမ်းလန်းမှာ နောက်စိတ်ကူးတစ်ခုရလာသည်။ “ဟုတ်ပဲ့။ ကျနော်တို့အချင်းချင်းက မိတ်ဆွေတွေပါဘဲ။ ခင်ဗျား ကျနော် ဒုတိယသမီးနဲ့လက် ထပ်လောက်တဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိသလားပျော်” ဟု သူပြောလိုက်သည်။ လျှောကနှင့် ပြီးသည်။ “ကျနော်မှာ (၁၀)နှစ်အချိန် ဒုတိယသားတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ကောင် မလေးက ဘယ်အချိန်ရှိ သလဲပျော်”

“သမီးကလည်း လာမယ့်မွေးနေ့မှာ ဆယ်နှစ်ပြည့်မယ်ပျော်။ ကျနော်သမီးက လူပတဲ့ပန်း လေးတစ်ပွဲင့်ပေါ့ပြော။” ဟု ဝမ်းလန်းက ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အတူ ရယ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ဤအကြောင်း နောက်ထပ်မပြောကြတော့ချော်။ ဤသို့သော အကြောင်းအရာမျိုးကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ဆွေးနွေးရန် မသင့်တော်ပေါ်

Pf. Dikumtaomzci

သူအီမံပြန်ရောက်တော့ သမီးပေါ်ကို သူကြည့်သည်။ သူမသည် အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။ လမ်းလျောက်သည့်အခါ ခြေလှမ်း စိပ်စိပ်ကလေးဖြင့် ချစ်စဖွယ်လုမ်းနှင့်အောင် ဒုံးလန်က သူမ၏ခြေထောက်များကို ကျကျ နန်ထုပ်စည်းပေးထားသည်။ သို့သော် သူမကိုပို့ခြုံအနီးကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ဦးချော် သည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူမ၏မျက်နှာမှာ နည်းနည်းတော့ဖြူဖျော်ဖျော်ဖြစ်နေသည်ဟု လည်း သူတွေးမိသည်။ သူမ၏လက်ကလေးကိုဆွဲယူပြီး သူကြင်နာစွာမေးကြည့်သည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ဦးချော်တာလည်း ကလေးရယ်။”

“အမေက ကျမခြေထောက်ကို အဝတ်နဲ့တအားစည်းထားတာကိုး။ အမေက အဲဒီလို နဲ့တိုင်းလုပ်တယ်။ ကျမအိပ်လို့မရဘူး။” ဟု သမီးထိက ပြန်ပြောသည်။
“သမီးလေးထိတာ အယင်ကအဖေမကြားမူးပါဘူး။” ထမ်လန်းက အုံ့သွေလျှက်မေးသည်။

“အမေက အဖေမကြားစေရဘူးလို့ပြောတယ်အဖေ။ အဖေက သိပ်သနားတတ်တော့ အဖေက ကျမခြေထောက်ကို ပေးမစည်းမှာစိုးတယ်။ အဖေက အမှုကိုမချစ်သလို သမီးယောက်ဗျားကလည်း သမီးကို ချစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။” သူမက ဤစကားများကို ပုံပြော နေသောကလေးတစ်ယောက်လို့ ရိုးရိုးလေးပြောနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထမ်လန်းမှာ အတော်ရှုက်သွားသည်။ “ဒီနေ့ အဖေသမီးလေးအတွက် ယောက်ဗျား ကောင်း တစ်ယောက်ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ ခို့ခူးကိုလွှုပ်ပြီး သူ့ကိုဘဲ ကြိုးစားစီစဉ်ခိုင်း မယ်။”

ထမ်လန်းက ကုန်သည်လျှို့ထံသို့ ခို့ခူးကိုလွှုပ်လိုက်ပြီး သူ့အုံတိယသမီး၏လက်ထပ်ပွဲအ တွက် စီစဉ်စေသည်။ ထို့နောက် သူ့သားကို ပါးစျေးကွောက်မှာ အလုပ်လုပ်ရန်ပို့သည်။ ကိစ္စအားလုံး ကိုစီစဉ်ပြီးသွားတော့ သူ့စိတ် အလွန်သက်သာရာ ရသွားသည်။ “အင်း ကလေးတွေအားလုံး အတွက်တော့ စီစဉ်ပြီးသွားပြီ။ သမီးကြီးက ဘာတစ်ခုမှုမလုပ်နိုင် ပေမယ့် ခို့မှာသူ့အတွက်ပိုက်ဆုံး အလုံအလောက်ရှုသားဘဲ။ သူ့အတွက် ပူးစျေးရာမရှိပါ ဘူး။ အငယ်ဆုံးကောင်ကတော့ အိမ်မှာနေပြီး ငါနဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်နိုင်တာပေါ့။ သူ့ကိုတော့ ငါကျောင်းမပို့တော့ဘူး။ ငါမှာ စာရေးစာဖတ် တတ်တဲ့ သားနှစ်ယောက်ရှိ နေပြီတဲ့ဟာ၊ လုံလောက်ပြီပေါ့။” သူ့သားရတနာသုံးယောက် အတွက်ထမ်လန်းဂုဏ် ယူသည်။ တစ်ယောက်က ပညာရှင်၊ တစ်ယောက်က ကုန်သည်၊ တစ်ယောက်က လယ် သမားဖြစ်သည်။

oñawmi pñi trausEijyD

နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်းမှာ ပထမဗုံးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အိုလန့်အကြောင်းကို ဝမ်းလန်းတွေးပိုပါသည်။ တကယ်တော့ အယ်တုန်းက သူမအကြောင်းကို သူတစ်ခါမှတွေးပို သည်ဟု သူမထင်။ သူမသည် ပိန်ပြီး ရောကျနေကာ အသားအရေများပါနေသည်။ ဖြစ်ရာ သူမကိုကြည့်ပြီး သူဝမ်းပမ်းတနည်းခံစားရလေသည်။ သည့်အယင် ကတော့ သူမသည် ကျန်းမာနေသည့်ပုံမျိုးဖြစ်ပြီး အသားကလည်းညီးနေသည်။

ခုချိန်ထိ သူမလယ်ထဲဆင်းမလုပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြောခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့် လဲဟျေ၍ ဝမ်းလန်းတစ်ခါမှ မေးမြန်းခြင်းမပြုခဲ့ခြေ။ အိမ်ထဲမှာ သွားလာသည့် အခါ်၍ ဘာကြောင့် လေးကွေးသည်ထက် လေးကွေးလာသည်ကိုလည်း သူမမေးခဲ့။ မနက်အိပ်ယာ ထသည့်အခါဖြစ်စေ မီးဖိုပေါ်ကိုင်းလိုက်သည့်အခါဖြစ်စေ နာကျင်၍ပြီး လိုက်သံကိုပင် သူသတိမထားခဲ့မိပေ။

ကိစ္စအတော်များများ၌ သူမအပေါ်လင်ဆိုးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မဆက်ဆံခဲ့သော်ပြား လည်းခုတော့ သူမကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူရှုက်မိသည်။ “ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲဟင် နင်နေလို့ မကောင်းဘူးလား။” ဟု သူမေးလိုက်သည်။ “ခါတိုင်းလိုနာနေကျပါဘဲ။ ဖြစ်နေတာတော့ ကြာပါပြီး” ဟု သူမကပြန်ဖြေသည်။

ဝမ်းလန်းက သူ့သမီးအငယ်ဆုံးဘက်သို့လှည့်၍ “ဝက်မှင်ဘီးသွားယဉ်ပြီး သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ် သွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်စမ်းသမီး၊ သမီးအောက နေလို့မကောင်းဘူး။ နားနား နေနေ့မြှုပ်မယ်။” ဟု ပြောလိုက်သည်။ “အိပ်ယာထဲ သွားလွှာနေလိုက်နော်။ ဝါသမီးငယ်ကို ရေဇွေးပိုခိုင်းလိုက်မယ်။ ထမလာနဲ့နော်။” ဟု အိုလန်ကို သူအလွန်ကြော နာစွာ ပြောလိုက်သည်။

အိုလန်က သူစကားကိုနာခံကာ သူမ၏အခန်းထဲထို တရှုပ်လူပ်နှင့်ဝင်သွားသည်။ သူမသည် အိပ်ယာထဲထို လျှချလိုက်ကာ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်၍ တိုးတိုးသက် သာဖိုလေသည်။ ဝမ်လန်းသည် ဂိုသံကိုကြေားနေရသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူနားမခံနိုင် တော့ချေ။ သူထလိုက်သည်။ ဆေးဆရာရာရန် မြို့ထဲထိုသူထွေက်သွားသည်။

ဆေးဆရာက ရှည်လျားသောညီမြဲမြဲမှတ်ဆီတ်နှင့် အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လက်ရှည်နှင့် ပေတေတေ ညီမြဲရောင်ဝတ်ရုံ ဝတ်ထားသည်။ ဝမ်လန်းက အိုလန်၏အဖြစ်ကို ပြောပြရာ ခုချက်ချင်းလိုက်ခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။

အိုလန်းဆီရောက်ကြတော့ အိုလန်အိပ်ပျော်နေသည်။ ဆေးဆရာသည် သူမကိုမြင် သည်နှင့် စိုးရိမ်ပုံပေါက်သွားသည်။ “သူ့ကိုဆေးကုလိုရမလား၊” ဟု ဝမ်လန်းကမေး သည်။

“ကုဖို့ခက်တယ်၊” ဟု ဆေးဆရာက ပြန်ဖြေသည်။ “ပြန်ကောင်းမယ်လို့အာမခံချက် မပါဘဲ ကုမယ် ဆိုရင် ငွေဒါရီး ဆယ်ပြားပေးရမယ်။ ဆေးတစ်ချိန် သစ်ဥသစ်ပုံတွေရယ် ကျားမွေးရယ်၊ ခွွေးသွားရယ် ကျုပ်ပေးမယ်။ အဲဒါတွေကို ပြုတို့ဗြို့ပြုတို့ဗြို့ လူနာကိုအရည်တိုက် ရမယ်။ ပြန်ကောင်းမယ်လို့ အာမခံ ချက်နဲ့ကုမယ်ဆိုရင် ငွေဒါရီး ငါးရာပေးရမယ်၊”

ဤစကားများကိုကြေား၍ အိုလန်နီးလာပြီး “ဒ်ရီး ငါးရာတဲ့ လား၊ ကျမက ပိုက်ဆံဖောက် မူားများတန်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီငွေနဲ့ ရှင်မြေတစ်ကွေက်ဝယ်လို့ရ တာဘား၊” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“င့်မိသားစုထဲက တစ်ယောက်မှ ငါမသေစေချင်ဘူး၊ ဒီပိုက်ဆံကို ငါပေးနိုင်ပါတယ်၊” ဟု ဝမ်လန်းက ပြောလေသည်။

ဆေးဆရာက အိုလန်၏မွဲခြားက်ခြားက်မျက်လုံးများထဲထို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ချက်မွဲလိုက်သည်။ သူကတိအတိုင်း ကုမပေးနိုင်လျှင် တရားဥပဒေက အပြစ်ပေး

မည်ကို သူသိသည်။ တအောင့်မျှ စဉ်းစားပြီးနောက် “ကျပ်ပြောတာ မှားသွားတယ်။ ခုကျပ် သူမျက်လုံးတွေ ကိုကြည့်တယ်။ ကျပ်မြင်တဲ့အတိုင်းဆိုရင် ငွေဒါးဝါးထောင် ပေးမှုမယ်။”

ဆေးဆရာက အိုလန်ဘယ်တော့မှ ပြန်ကောင်းမည်မဟုတ်ဟု တွက်လိုက်ကြောင်း စမ်လန်းနား လည်လိုက်သည်။ သူက ဆေးဆရာကိုအပြင်သို့ခေါ်ထုတ်ပြီး ဆေးအတွက် ငွေဒါးဆယ်ပြား ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူသည် နံရာက်လျဉ်ကာ ဗိုလ်သည်။

aembaqkaeYm

သို့ရာတွင် အိုလန်သည် မြန်မြန်သေမသွားချေ။ သူမသည် တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး အိမ် ယာထဲလွှာနေသည်။ အားနည်းပြီး နေမကောင်းဖြစ်သည်။ အတိတ်တုန်းက သူတို့ အတွက် သူမဘယ်လောက် လုပ်ပေးခဲ့ကြောင်း စမ်လန်းနှင့်သူမိသားစုတို့ သိစပ် လာ သည်။ အိမ်ကို နေချင့်စွဲယ်ဖြစ်အောင်သော်လည်း၊ ဒီးဖိုထဲမှာချက်ပြတ်ရန်သော်လည်း ဘယ်သူမှလုပ်တတ်ပုံမရချေ။ ဘယ်သူတစ်ယောက်မှ ဝါးတခြမ်းတူးမသွားအောင် မချက်တတ်ကြ။ ကြမ်းပေါ်သို့စားစရာတစ်ခုခုကျသွားလျှင် သည်အတိုင်းပစ်ထား သည်။ နောက်ဆုံးမှာ စမ်လန်းက စွေးတစ်ကောင်ကိုခေါ်ပြီး လျက်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

အိုလန်နာဖျားမကျန်းဖြစ်နေစဉ်ကာလအတွင်း၌ စမ်လန်းသည်အလုပ်ကိစ္စအားလုံးကို လွှာထား လိုက်သည်။ ချင်က သူ့ဆီနေ့တိုင်းလာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။ အိုလန်မကြောခင် သေတော့မည်ကိုသိသဖြင့် စမ်လန်းသည် မြှုံးသို့သွားပြီး ခေါင်းတလား ရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် သို့ဝင်သည်။ ဆိုင်ထဲက ခေါင်းတလားတစ်လုံးစိုက်လိုက် ကြည့်ပြီး သစ်မာနှင့်လုပ်ထားသော အ နက်ရောင် အကောင်းစားခေါင်း တလားတစ်လုံးကို ရွေးလိုက်သည်။ “နှစ်လုံးယူရင် သုံးပုံတစ်ပုံ ရွေးလျော့ပေးမယ်။” ဟု လက် သမားဆရာက ဆိုသည်။

ဤစကားကြောင့် ယခုအခြား သူ့အဖေအလွန်အိုမင်းနေသည်ကို စမ်လန်းသတိရ လိုက်ကာ “နှစ်လုံးယူမယ်။” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထိုလူက ခေါင်းနှစ်လုံးကို အနက်ရောင်ဆေးသုတေသနများမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ရဘ ဝမ်းလန်းသည် အိမ်သို့ပြန်ပြီး အိုလန်ကို သည်အကြောင်းပြောပြသည်။ သူလုပ်ခဲ့သည် ကို သူမကသဘောကျပ်သည်။

ထိန့်မှာရော နောက်နေ့များမှာပါ ဝမ်းလန်းသည် သူမ၏ဘေးမှာ နေ့စဉ်နာရီပေါင်း များစွာ ထိုင်တော့သည်။ သူသည် သူမဆီသို့ ကောင်းပေါ်သွားနဲ့ဆိုသောစားစရာများ၊ ဂါးဖြူ၍ ဆေးမြစ်နှင့် ချက်ထားသော အရသာရှိလှသည် ဟင်းချိများနှင့် ဂေါ်စိုးထုပ်နှင့် လေးများ၏ နှုံးညွှံးသော အလယ်အူသားများကို ခဏာခဏယူလာပေးတတ်သည်။

နှစ်သစ်ကူးမတိုင်ခင်ကလေးတွင် နေ့တစ်နေ့၌ အိုလန်အိပ်ယာမှရှတ်တရရှင်ထဲတို့ သည်။ သူမ၏ ဆံပင်ကို ကြိုးနှင့် စည်းပြီးနောက် လဘာက်ရည်တောင်းသည်။ ဝမ်းလန်း ရောက်လာတော့ သူမက “နှစ်သစ်ကူးက ကပ်နေပြီး မှန်းတွေ၊ အသားဟင်းတွေ အ သင့်မဖြစ်သေးဘူး။ သားအကြိုးဆုံး နဲ့လက်ထပ်မယ့် ကလေးမကို ဒီလာဖို့ခေါ်ပေးစေ ချင်တယ်။ ကျဗျမှ ကောင်မလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ ကောင်မလေးကို စားစရာ လုပ်နည်းတွေ ကျဗျမှပြသွားချင်တယ်။” ဟု ဆိုသည်။

အိုလန်သက်သာလာပုံရ၍ ဝမ်းလန်းတစ်ယောက်အလွန်ကျေနှပ်အားဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ခို့ခဲးကို လျှော့နှင့်သွားတွေ့ရန်လွှတ်သည်။ လျှော့က သူသမီး ဝမ်းလန်း၏ အိမ်သို့လာရန်သဘောတူပါသည်။ ကောင်မလေးက သူမ၏အစောင့်အတူ လာ သည်။ အိမ်သားတိုင်းက သူမကိုအလွန်သဘောကျွောက်သည်။ သူမက လှပါသည်။ သို့သော သိပ်အလှော့ကြိုးလှသည်တော့ မဟုတ်ချေ။

သုံးရက်တာမျှ အိုလန်မှာ အလိုပြည့်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ခုထပ်၌ တောင်း ဆိုသည်။ “ကျဗျမှ မကြောခင် သေရတော့မယ်ဆိုတာကို ကျဗျမသိတယ်။ ကျဗျမ မသေခင်မှာ ကျဗျမသားအကြိုးဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ကို မြင်သွားချင်တယ်။ ဒါပြီးရင်ကျဗျမသောပျော်ပါပြီ။” ဟု ဝမ်းလန်းကို ပြောသည်။

သူမအလွန်တောင့်တနေပုံရပါသည်။ “ဒီနေ့ လူတစ်ယောက်လွှာတိပြီး ခို့သားကိုခေါ်စိုးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင့်နေ ကောင်းနေမှုဖြစ်မှာ၊ ဒီတော့ သေမယ့်အကြောင်း မပြောနဲ့ တော့လော့” ဟု ဝမ်းဆောင်ရွက်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တောင်ပိုင်းသို့ လူတစ်ယောက်စေလွှာတိလိုက်သည်။ ထိုပြင် လက်ထပ်မဂ်လာ အောင် ခံပွဲအတွက် အစီအစဉ်များ လုပ်ရန်လည်း ခို့ချားကိုသူပြောသည်။ သူသည် သူမ၏ လက်ထဲသို့ ငွေဒါးများလောင်းထည့်ရင်း၊ “အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်အိမ်က မဂ်လာပွဲမျိုးနဲ့ တူအောင် အစစအရာရာစီစဉ်ပေတော့။” ဟု သူပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူသည် ချွောတဲ့နှင့်ထဲသို့သွားပြီး သူ့သားမဂ်လာဆောင်အတွက် အောင် သည်များကို ဖိတ်လေသည်။

crfemaoomvpxyf*Kmyf

မဂ်လာပွဲအတွက် ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ကောင်းတုန်းမှာ ဝမ်းဆောင်ရွက်လာ ခဲ့သည်။ သားကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သူ့သားအပေါ် သူစိတ်ဆိုးခဲ့ပုံများကို ဝမ်းဆောင်ရွက်လာ ပျောက်သွားသည်။ သူ့သား ထွက်သွားသည်မှာ (၂) နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ ကြည့်စမ်း သူ့သားက အပ်ရည်ပြီး ရပ်ချောသည်။ သူသည် နိုည်ရောင်တတ်စုရည်နှင့် ခါးတိုအပေါ်အကျိုး လက်ပြတ် ဝတ်ထားသည်။ ဝမ်းဆောင်ရွက်လာပွဲအတွက် အလွန်ရှုက်ယူသည်။ သွားသားကို အိုလန်းဆီ ခေါ်သွားသည်။ အိုလန်းက “ဂါ၊ နှင့်မဂ်လာပွဲကိုကြည့်သွားမယ်။ ဒါပြီးရင် ငါသေရတော့မှာ” ဟု ဆိုသည်။

နောက်နေ့တွင် မိန်းမများက မိန်းကလေးကို မဂ်လာပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ သူတို့ က သူမကို ရေချိုးပေးသည်။ ခြေထောက်များကို ထုပ်စည်းပေးသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆီလိမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် သူမကို ပိုးထည်းများနှင့်သက္ကလပ် အကြိုပ်းပါး တစ်ထည်းဝတ်ပေးသည်။ သူမကို အနဲ့ရောင် လက်ထပ်အဝတ်များ ကူးဝတ်ပေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူမကိုမျက်နှာပေါ်မှာ ပေါင်ဒါလိမ်းပြီး အေးရောင်များသုတေသနပြုယ်ပေးသည်။ ခေါင်းမှာ သတို့သမီးသရဖူဆောင်း၍ မျက်နှာဖုံးတပ်ပေးသည်။ ခြေထောက်၌ ကား ဖိန်းလှုလှုလေး စီးပေးသည်။

ဝမ်းလန်း၊ သူ့ပိုးလေးနှင့်အဖေတို့က အလယ်ခန်းထဲမျော်၍ ညွှန်သည်များကိုကြိုးသည်။ ကောင်မလေးက သူမ၏အစောင့်ဝမ်းများကိုအဖော်တို့ခြုံလျက် ဝင်လာခဲ့သည်။ သတို့ သမီးက အချိုးကျကျ ဦးဆွဲပြုလိုက်ရာ ဝမ်းလန်းသည် သူမကိုအလွန် သဘောကျ သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့သား အကြီးဆုံးက နောက်မှာသူ့ပါး နှစ်ယောက်လိုက်ပါ လျက် ဝင်လာသည်။ သူသည် အနိရောင် ဝတ်ရုံနှင့် အနက်ရောင်ကတို့ပါ ခါးတို့အကြီး

ဝတ်ထားသည်။ ဤတွင် စောစော က အချိန်အထိ ဘာဖြစ်နေသည်ကို နားမ လည်သေးသော ဝမ်းလန်းအဖေက ရယ်လိုက်ကာ “ဒါလက်ထပ်မဂ်လာပွဲဘဲ။ နောက် ထပ်ကလေးတွေ၊ မြေးတွေ ရအုံမှာပေါ့။” “ဟု တဖွေပြောနေတော့သည်။

သူ့သားက ကောင်မလေးကိုသဘောကျမကျ ဝမ်လန်းတစ်ခိုင်လုံး လိုက်နိုးကြည့် အေသည်။ သူ့သားသဘောကျမှန်းသိရ၍ သူကျေနပ်သွားသည်။ ဝမ်လန်းဝမ်းမြောက် သည်။ “သူသဘောကျမယ့် မိန်းကလေးကို ဝါရွှေးခဲ့တာဘာ။” ဟု သူ့ကိုယ်သူမြော နေမိသည်။

သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့သည် ဝမ်လန်းနှင့်သူ့အဖေတို့ကို ဦးဆွဲတိပြကာ အိုလန်၏ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားကြသည်။ သူမက ကုတ်အကျိုအနက်ဝတ်ထားသည်။ သူတို့ ကိုမြင်တော့ ထထိုင်သည်။ “ဒီမှာထိုင်ပြီး နင်တို့ရဲ့ရိုင်ကို သောက်ကြ။ ပြီးရင် နင်တို့ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲထမင်းကိုစားကြ။” ဟုဆိုလေသည်။ ဝမ်လန်းဦးလေး၏မိန်းမက ဂိုင်နွေး နှစ်ခွက်ယူလာသည်။ ပထမ၌ တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ သောက်ကြသည်။ ထို့နောက် ခွက်နှစ်ခွက်ထဲမှုရိုင်များကို ရောစပ်ပြီးသောက်ကြသည်။ ထမင်းကိုလည်း သည်နည်း အတိုင်းပင် စားကြသည်။ ဤသည်မှာ သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်လိုက်ပြော်ပြီးဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် အိုလန်နှင့်ဝမ်လန်းတို့ကို ဦးဆွဲတိပြကာ ထွက်သွားကြပြီး စားသောက်ပွဲထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြတော့သည်။

အခန်းအားလုံးမှာ စားပွဲများပြင့်ပြည့်နေကာ လူတိုင်းပျော်ပျော်ရွင်ရွင် ရယ်မောဇ် ကြပုပေါ်ပါသည်။ ညွှေ့သည်လည်းများပါသည်။ ဝမ်လန်းယခု အလွန်ချမ်းသာနေ ကြောင်း လူတိုင်းသိထားကြသည်ဖြစ်ရာ ခန်းနားသော လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတစ်ပွဲကို အလွတ်မပေးလိုကြပေ။ ခို့ချုးက မြို့ပေါ်မှထမင်းချက်များခေါ်ထားခဲ့ရာ စားကောင်း သောက်ဖွယ်များထည့်ထားသော ခြင်းတောင်းကြီးများဖြင့် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ လူတိုင်း အားရပါးရ စားသောက်ကြသည်။ အသံအားလုံး ကိုကြားရအောင် အိုလန်က တံခါးမှန်သမျှကိုဖွင့်ထားခိုင်းသည်။ “လူတိုင်းစေ စိုင်သောက်ရရှုလား။ စားပွဲအလယ်က ကောက်ညွှေးပန်းကန်တွေရော ပူဗ္ဗနွေးနွေးရှိရှုလား။ ထမင်းချက်တွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ထားရှုလား။” ဟု ဝမ်လန်းကို ခဏာခဏာမေးသည်။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲပြီး၍ ညွှေ့သည်များပြန်သွားသည်။ အိုလန်အရမ်းပင်ပန်းသွားသည်။ သူ့သားနှင့် အသစ်စက်စက်ခွေးမကိုခေါ်ပြီ “အခုတော့ဝါပျော်သွားပြီ” ဟုပြောအားပြီး

အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သူမအပိုပုံမှန်လာချိန်တွင်မှုအမြတ်သားအားလုံးကို မမှတ်မိတော့ချေ။ ထိုညနေခင်းတွင်ပင် အိုလန်သည်ဘဝ တစ်ပါးသို့ကူးပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။

to be strict

ဝမ်လန်းသည် သွားလေသူ သူ့ဖော်းအပေါ် အလေးထားကြောင်း အစစအရာရာ ပြောခဲ့သည်။ သူနှင့်သူ့သားသမီးများအတွက် အဝတ်များနှင့်ဖိနပ်ဖြူများဝယ်သည်။ သူတို့၏ ခြေခြင်းဝတ်များမှာ အဝတ်ဖြူများစည်းသည်။ မိန်းမများက သူတို့ဆံပင်များကို ပြီးအဖြူများဖြင့်စည်းကြသည်။

ထို့နောက် သေခြင်းတရားသည် ဝမ်လန်းတို့အိမ်မှ ထွက်သွားသေးပုံမရသည့် အလားပင် သူ့အဖ လဲဆုံးသည်။ “အဖေနဲ့အိုလန်ကို တစ်နေ့တည်းသျို့ဟင်မယ်။ ငဲ့မြေတဲ့က မြေကွက်တစ်ကွက်ကို သူတို့အတွက် သချိုင်းမြေအဖြစ်နဲ့ သတ်မှတ်မယ်။ နောက်ပိုင်း လိသွားတဲ့အခါ ငဲ့ကိုလည်း အဲဒီမှာမြှုပ်လို့ရတာပဲ့” ဟု ဝမ်လန်းက ဆိုသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်က မြေကောင်းကောင်းတစ်ကွက်ကို သူရွေးသည်။ သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်မှာဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သင့်တော်သောနေ့တစ်နေ့တွင် သချိုင်းသို့ကြရန်ဘုန်းကြီး အချို့ကိုပင့်သည်။ ဘုန်းကြီးများက တစ်ညွှေ့လုံး ဓမ္မတေးများ ရွှေတ်ဆိုကြသည်။ နောက်နေ့မနက်၌ ဝမ်လန်းသည် အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကိုဝတ်သည်။ သူ့မိသားစု ဝင်တိုင်းကိုလည်း အဖြူရောင်ဝတ်ရုံ တစ်ရုံစီဝတ်စေသည်။ အိုလန်၏အလောင်းနှင့် ဝမ်လန်း၏ ဖော်အလောင်းတို့ကို တဖြည့်ဖြည့်းသယ်သွားကြပြီး သယ်သွားကြပြီး သျို့လိုက်ကြသည်။

သူရွေးချယ်ခဲ့သောမြေကွက်လေးကို ဝမ်လန်းသဘောကျသည်။ သို့သော် ခေါင်းတလား များပေါ်သို့ မြေကြီးများ ဖုံးလိုက်တော့ သူအလွန်ကြကွဲမိသည်။ “ငဲ့ဘဝတစ်ခြမ်းပဲ ထွက်သွားသလို ငါခံစားရတယ်။ ခုတော့ အစစ အရာရာ အယင်တုန်းကနဲ့တူမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု သူပြောလေသည်။ ရှတ်တရက် သူင့်ချုလိုက်သည်။ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မျက်ရည်များကိုလက်ဖမ့်နှင့် သူသုတ်လိုက်သည်။

a&Bcif

ခုတလော လယ်ကိစ္စနှင့်စပါးရိပ်သိမ်းခြင်းကိစ္စများအကြောင်းကို ဝမ်လန်းသိပ်မစဉ်းစား ရေ။ သို့သော် တစ်နှစ် သူ့ဆီသို့ ချင်ရောက်လာသည်။ “ဒီနှစ်ရေကြီးလိမ့်မယ်ထင် တယ်။ အယင့်အယင်တူန်းကထက်တောင် ကြီးလိမ့်အုံမယ်ထင်တယ်။ နွဲဖြင့်မရောက် သေးဘူး။ ရေကြီးနှင့်နေပြီ။” ဟု ပြောပြသည်။

နှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်သွားပြီး လယ်ကွက်များကိုကြည့်သည်။ ချင်ပြောသည် အတိုင်းပင် တွေ့ရသည်။ ကျိုးနားက လယ်ကွက်များမှာ ရေစပ်စပ်နှင့်ရှိနေပြီး ဂုံပင်များ ပုပ်ကုန်သည်။ ကျိုးသည်ရေကန်ကြီးတစ်ကန်လိုဖြစ်နေပြီး ရေသွယ်မြောင်းများက မြို့ များလိုဖြစ်နေသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ရေဘေးကြီး မှချကျရောက်တော့မည်ဟု ဝမ်လန်း ထင်နေသည်။

ထို့နောက် မြစ်ရေသည် တမ်းများကိုတိုးထွက်ကာ လယ်ကွက်များကို လွှမ်းသွားတော့ သည်။ ကြိုသည်ကိုမြင်တွေ့ လိုက်ရသည်နှင့် ယောက်များသားများသည် တမ်းဆည်ရန် အတွက် ဟိုပြေးလိုက်၊ သည်ပြေးလိုက်နှင့် အလှူပြေးလိုက်ကောက်သည်။ ဘယ်သူမှ မိမိ၏သီးနှံကောင်းများ ဆုံးရှုံးမဆုံးလိုက်ရှိရာ လူတိုင်းတတ်နိုင်သောက် ပိုက်ဆံထည့်ကြသည်။ သို့သော် နောင့်နေးကြန်ကြောမှုများရှိနေသည်။ ဘာတစ်ခုမှ အချင့်မှိုဖြစ် မလာပေါ့။ ထို့နောက် မြစ်ရေသည် နောက်ထပ် တမ်းများကို တိုးထွက်ပြီး လယ်များ ကိုလွှမ်းသွားလိုက်ရာ ရောမသမ္မတကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ မကြောမိပင်ရွှေများ သည် ကျွန်းကလေးများကဲ့သို့ ဖြစ်လာကုန်သည်။ လူများသည် ရေပြင်ကြီးနှင့် အပျက် အစီးများကို မျက်လုံးအတိုင်းသားနှင့်ကြည့်နေကြသည်။ ရေများ မိမိတို့အိမ်နားသို့ နှီးလာချိန်၍ အိမ်တံခါးများကို ဖောင့်ဖွဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် ပစ္စည်းပစ္စယများကိုဖော်ပေါ်တင်ကာ ရေလွှတ်ရာနေရာများ၌ သွားထားကြသည်။

မိုးကရာပြီးရင်းရွာနေတော့ရာ ဝမ်လန်းတစ်ယောက် ရေပြင်ကိုသာထိုပ်ကြည့်၍နေတော့သည်။ သူ့အိမ်ကို တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဆောက်ထားမိခဲ့သည်ကို သူဝမ်းသာနေ့မိ သည်။ ရေက သူ့အိမ်နှင့် သိပ်နီးနှီးသို့ရောက်မလာ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော်

သူ့သီးနံပါတ်များအတွက်တော့ သူအလွန်ရတက်မအေးဖြစ်ရသည်။ သည်နှစ် ရိပ်သိမ်းစရာဘာတစ်ခုမှရှိမည်မဟုတ်ချေ။ နေရာတိုင်းမှာ လူအများဆာလောင်မွှတ်သိပ် နေကြးပြီး သူတို့၏ ကြွမ္မာဆိုးအပေါ် မကျေဖချမ်းဖြစ်နေကြသည်။ အချို့က တောင်ပိုင်းရှိနို့ကြီးများသို့သွားလိုသွား၊ ခါးမြှေအဖွဲ့များ ထဲသို့ဝင်လိုဝင်၊ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အချို့လူများကမူ ရွာထဲမှာပင်နေကြကာ မြိုက်များ၊ သစ်ရွှေက်များကို စားကြသည်။ လူအတော်များများ သေကုန်ကြသည်။

သည်အကြိမ်အတော်ဘေးသည် ခါတိုင်း သူတွေ့နေကျ အတော်ဘေးများထက် ပိုခိုးကြောင်း ဝမ်းလန်းတွေ့ရသည်။ ရေက အတက်မရပ်ဘုရားလယ်သမားများသည် လာမည့်နှစ်အတွက် ဂုံးတစ်ပင်တစ်လေ့မှ မစိုက်နိုင်ချေ။ ဝမ်းလန်းသည် ပိုက်ဆံအသုံးအဖွဲ့ကို ကြပ်ကြပ်သတိထားလာသည်။ ခုချိန်ထိတိုင် မြို့သို့သွားသွား၍ ရွေးကြီးသော သားဝါးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွှေက်များ ထုတ်နေတတ်သော ခို့ခုးနှင့်သူ ခကာခကာရန်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ဝမ်းလန်း၏အိမ်နှင့် မြို့ကြားတွင် ပြပိုကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူခွင့်ပြချက် မရဘဲ လျှော့ထွက်ခွင့်ပေးမည့်မဟုတ်သဖြင့် ခို့ခုးတစ်ယောက် အိမ်မှာသာ နေရတော့သည်။

ချမ်းအေးလှသောဆောင်းရာသီရောက်လာချိုင်း ဝမ်းလန်းသည် သူအလုပ်သမားများကို တောင်ပိုင်းသို့သွား၍ တောင်းစားရန် သို့မဟုတ် အလုပ်လုပ်စားရန် ပြောလိုက်သည်။ နောက်လာလျှင် ပြန်လာပြီး သူဆီမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်သည် ဟုဆိုသည်။ ပိုက်ဆံနှင့်ပတ်သက်၍ သူကြပ်ကြပ် သတိထားသည့်တိုင် ပစ္စမှာကိုတော့ သကြားနှင့် ဆီများ သူပေးသည်။ ပစ္စမှာအကောင်းကြိုက်တတ်မှန်း သူသီသောကြာ့ဖြစ်သည်။ နှစ်သက်ကူးမှာပင် ဝမ်းလန်း၏မိသားစုသည် သူတို့ကိုယ်တိုင်ဖမ်း၍ရသော ဝါးနှင့်သူတို့ခြုံထဲမှာမွေးထားသော ဝက်ကိုသာ စားလေသည်။

သို့ရာတွင် ဝမ်းလန်းသည် လူအများထင်သလောက် ဆင်းရဲမသွားချေ။ သူအိမ်ထဲမှာ ရှုက်ထားသော ငွေဒါရီးအချို့ရှိသည့်အပြင် ရေကန်ထဲမှာလည်း အိုးနှင့်ထည့်ထားသော ရွှေအချို့ရှိသည်။ ဝါးရုံထဲမှာမြှုပ်ထား သော နောက်ထပ်ရွှေများလည်းရှိသေးသည့်အပြင် ယမန်နှစ်က သို့ထားသော ဝမ်းစာသီးနံအချို့လည်း ရှိသည်။

wptq,

Hlly:ohjymifa½cif

Orref\OlaV;twEwvuhqmif

တနေ့၌ ဝမ်လန်း၏ဦးလေးက သူ့ဆီလာပြီး ငွေအချို့တောင်းသည်။ ဝမ်လန်းက ငွေဒါးဝါးပြားပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ရက်မျှမပြည့်သေးမှ သူဦးလေးက နောက် ထပ်တောင်းပြန်သည်။ “ဦးလေးက ကျနော်တို့အားလုံးကို တို့သေစေချင်လိုလား။” ဟု ဝမ်လန်းကမေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဦးလေးက ရယ်ရုံသာရယ်လျက် “မင်းက ကံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဘဲ။ ဟောဖြိအနီးအနားမှာ မင်းထက်ဆင်းရဲတဲ့လူတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခါးမြေတွေက သူတို့ဆီက ဘာမဟုတ်တဲ့ပစ္စည်းလေးအတွက်နဲ့ သူတို့ ကိုသတ်တယ်။” ဟု ဆိုသည်။

ဝမ်လန်းက သူဦးလေးကို ငွေပေးပေးနေသော်လည်း သားအကြီးဆုံးက ဤသည် ကိုမကြိုက်ချေ။

သူ့သားက သူ့ဆီလာပြီးပြောသည်။ “အဖေ၊ အဖေက အဖေဦးလေးကို အဖေ့သား အရင်းနဲ့ အဖေ့မယားထက်တောင် ပိုချစ်သလိုဘဲ။ ကျနော်တို့ တခြားခံပြောင်းနေရ ကောင်းမလားလို့ ကျနော်စဉ်းစားတယ်။”

ထို့နောက်ဝမ်လန်းကသူဦးလေးအကြောင်းသူ့သားကိုပြောပြုရသည်။ သူက သူ့သား ကို “ငါလ သူ့ကိုမှန်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ငါဦးလေးကမှတ်ဆိတ်နဲ့အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ် တယ်။ သူနဲ့သူ့မိသား စုတွေကို တို့တတွေ ကျွေးမွှေးနေသ၍ တို့အတွက်လုံခြုံမှတော့ ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့သူတို့ကိုမကျွေးမွှေး စောင့်ရောက်တော့သူ့သားဆိုရင် ခါးမြေတွေ တို့အိမ်ကို လာပြီး တို့ရဲ့အစားအစာတွေကိုယူသွားမဲ့အပြင် တို့ကိုတောင်သတ်သွားနိုင်တယ်။”

ဝမ်းလန်း၏သားက အချိန်အကြောကြီးစဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် “တစ်ညွှန်လောက် သူ တို့အားလုံးကို ကျိုးထဲ နှစ်သတ်လိုက်ရအောင်။ ချင့်နဲ့ကျနောက် မိန်းမကြိုနဲ့သူ သားကို တွန်းချမယ်။ အဖောက အဖော်လီးလေးကိုလုပ်ပေါ့။”ဟုဆိုသည်။ သို့သော် ဝမ်းလန်းက သူ ခွေ့မျိုးအရင်းခေါက်ခေါက်များကို မသတ်ရက်ချေ။ သူတို့ထိုင်စဉ်းစားကြသည်။ ထို့နောက် သူ သားက နောက်အကြံ့တစ်ခုရလာ သည်။ “အဖော သူတို့ကို ဘိန်းဝယ် ပေးမယ်။ ဘိန်းရှုရတာကို သူတို့သဘောကျမှာဘဲ။ သူတို့လို ချင်သလောက် ပေးလိုက် ရအောင်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့တတွေအချိန်ရှိသရှု ဘိန်းငိုက်နေကြလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးချင်ကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ပထမတော့ ဝမ်းလန်းက သဘောမတူချေ။ သို့ရာတွင် သူ သမီးယ်လက်ထပ်ပွဲအတွက် လျှောက်နှင့်အစိအစဉ်လုပ်ရန် မြို့သို့သွားရာ ဆေးလိပ်သောက်ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရောမှ သူ ဖြတ်သွားမိသည်။ သူ သည် ရပ်စဉ်းစားမနေနေတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲသို့တန်းဝင်သွားပြီး ဘိန်း(၆) အောင်စဝယ်သည်။ ဘိန်းက အလွန်စျေးကြီးသည်။ သို့သော် သူမျိုးလေး၏ ရန် မှုကာကွယ်ရန် သူမှာအခြားနည်းလမ်း တစ်စုံတစ်ရာမှ စဉ်းစား၍မရချေ။

သူမျိုးလေးဆီသွား၍ “ဟောဒီမှာ ဦးလေးအတွက် ဆေးလိပ်သောက်ဆေး အကောင်းစားတွေ။” ဟု သူပြောသည်။ မူးကို သူဖွံ့ဖြိုးလိုက်ရာ အနဲ့ကချို့မွေးနေသည်။

ဝမ်းလန်း၏ဦးလေးက သဘောကျသွားသည်။ စိတ်လိုလက်ရ ရပ်မောလိုက်ပြီး “ပါဒါ မျိုး နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှုဖူးတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ စျေးသိပ်ကြီးလွန်းလို့ အမြဲလိုလိုတော့ မရှုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါသိပ်ကြိုက်တယ်။” ဝမ်းလန်းက သူမျိုးလေး တစ်စုံတစ်ရာရိပိမ့် မသွားစေလိုပေါ့။ “ဒါက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဘိန်းလေးနည်းနည်းပါးပါးလောက်ပါ။ အဖ အပိုင်လို့မပျော်ဖြစ်တုန်းက ကျနော်ဝယ်ထားခဲ့တာပါ။ ကျနော် သူပစ္စည်းတွေ မွေးနောက် ကြည့်လို့ ဒီနေ့မှ သွားတွေပြီး ဦးလေးဒါကိုကြိုက်မယ်လို့ ကျနော်ထင်လိုက်တယ်။ ကျနော်ကတော့ ဦးလေးထက် အသက်ယောက်တော့ ကျနော်အတွက်မလိုသေးပါဘူး။ ယူ ထားပြီး ဦးလေးရှု။ ချင်တဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် ရှုပျော်ဦးလေးရာ။”

ဝမ်းလန်းကြီးလေးက ဘိန်းကို အင်းမရပူဇ္ဈိက်သည်။ သူ့သည် ဆေးတံတစ်ချောင်း ထိကာ တစ်နေ့လုံး အိပ်ယာထဲလျှ၍ ရှာတော့သည်။ ဝမ်းလန်းသည် ပဒ္ဒမှာကိုသော ငါး၊ သူ့သားများကိုသော်လုံး နည်းနည်းလေးမှ ရှာခွဲ့မပေးချေ။ သို့သော သူ့ပြီးလေး နှင့်အဖော်ကိုတော့မှု ဘုံးဘောလအော ပေးလေသည်။

tac tae yū umi svnjci,

ဆောင်းရာသီ လွန်သွားခဲ့သည်။ မြစ်ရေလည်း ကျသွားခဲ့သည်။ ဝမ်းလန်းသည် သူ့မြေဆိပ် သို့တစ်ခါ လျောက်သွားကြည့်သည်။ တစ်နေ့၊ လယ်ကွင်းထဲသို့ သူ့သားအကြီးဆုံး နှင့်လျောက်သွားစဉ် သူ့သားက သူ့ဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “မကြာခင်မှာ အဖေ မြေးတစ်ယောက် ရတော့မယ်။”

ဝမ်းလန်းအလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့လက်နစ်ဖက်ကို အားပါးတရာ့တိလိုက်ကာ “ဒီနေ့ မဂ်လာ နေ့ဘဲကွာ့၊ မင်းမိန်းမဆီးကို ကောင်းပေါ်ဆိုတဲ့စားစရာတွေ ပို့ပေးရမယ်။ ဒါမှ ငဲ့မြေးလေးထွားမယ်”

ဤမဂ်လာသတင်းကြောင့် ဝမ်းတစ်ယောက် အလွန်ကျေနပ်အားရ ဖြစ်နေသည်။ အရာခပ်သိမ်းသည် ခုပို၍ ကောင်းလာသည်ထင်သည်။ နွေဦးရာသီ ရောက်လာ ခဲ့သည်။ တောင်ပိုင်းသို့ သွားခဲ့ကြသောလူများ ပြန်လာကြသည်။ သူတို့အိမ်များ ပျက် စီးထားခဲ့သော်လည်း ပြန်ပြင်ဆင် စပြောနေကြပြီ။ လူအတော်များများက အိမ်ပြင်ရန် ပိုက်ဆံလိုနေကြရာ ဝမ်းလန်းဆီမှာ ချေးယူကြသည်။ သူက အတိုးကြီးဖြင့် ငွေထူတ်ချေး ပြီး သူတို့မြေယာများကို အပေါင်ခံထားစေသည်။ အိမ်များ ဆောက်ပြီးပြန်တော့နွား ထွန်တုံးထွန်တံနှင့် မျိုးစွေများ ဝယ်ရန် နောက်ထပ်ငွေလိုပြန်သည်။ သူတို့မှာ မြေများ ရောင်းရတော့သည်။ ဝမ်းလန်းက အလွန်ချို့သာသော ချေးဖြင့် နောက်ထပ်မြေများ ဝယ်ပြီးရင်းဝယ်သည်။

မြေမရောင်းသူအချို့လည်းရှိသည်။ ထိုသူများမှာ ပိုက်ဆံလိုလာသောအခါး သူတို့ သားသမီးများကို ကျွန်းအဖြစ် ရောင်းကြသည်။ ထိုသူများသည် ဝမ်းလန်းဆီသို့ လာ

တတ်သည်။ ဝမ်လန်းကိုစိတ်ကောင်း၊ နှလုံးကောင်းရှိသော လူချမ်းသာတစ်ယောက် အဖြစ် သိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝမ်လန်းသည် သူ၏ရောမ မိသားစုံကြီးအကြောင်းစဉ်းစားမိကာ ကျွန်ုပါးယောက်ဝယ် ရန်စိတ်ကူးသည်။ နှစ်ယောက်က အသက် (၁၂)နှစ်လောက်စီရှိကြပြီး ခြေထောက်ကြီးကြီး ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်များနှင့် ဖြစ်သည်။ အခြားနှစ်ယောက်က အသက်ပိုင်ယ သည်။ အကြီးနှစ်ယောက်ကို ကူနိုင်သည်။ အငယ်ဆုံးကမူ အသက် (၇) နှစ်သာ ရှိသေး သည်။ သူမသည် အလွန်လှပသောကြောင့် ပဒ္ဒမှာနှင့် ဆိုခုံးတို့က ချစ်ကြသည်။ ကလေး ကိုကြည့်လိုက်ရာ ပိန်ပြီးကြောက်တတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကလေးမလေးကို ငွေဒါး အပြားနှစ်သယ်ဖြင့် သူဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဝယ်ခြင်းအ ကြောင်းတစ်ခုက ပဒ္ဒမှာ ၏အလိုက်လိုက်ရန်ဖြစ်ပြီး အခြားအကြောင်းတစ်ခုကား ဤသတ္တဝါလေး အစားဝဝ လင်လင်စားပြီး ထွားကျိုင်းကျွန်းမာလာသည်ကိုကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။

ဝမ်လန်းလေး၏သားနှင့် သူ၏သားအကြီးဆုံးတို့ကား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတည့်ကြချေ။ အမြတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့ ဝမ်လန်း၏သားကပြာ သည်။ “ဒီအိမ်ကြီးကနေထွေက်သွားပြီး မြို့မှာနေရပါစေလို့ ကျနော်ဆုတောင်းတယ် အဖော်။ ခုကျနော်တို့က ချမ်းသာနေကြပြီး ကျနော်တို့က တော့မှာ လယ်သမားတွေလို မနေသင့်တော့ဘူး။ ကျနော်တို့ မြို့မှာနေရရင် အမေ့ဗိုးလေးနဲ့သူ့မိသားစုံကို ဒီမှာ ပစ်ထားလို့ ရပြီပေါ့။ ဒီနောက်မှာ သူတို့အကြောင်းမေ့ထားပြီး ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလို့ရတာပေါ့အဖော်”

ဝမ်လန်းမှသွားသည်။ “ဒါဟာ ရုံးအိမ်ဘာ။ မင်းဒီအိမ်မှာမနေချင်ရင် တခြားနေရာကို သွားနေနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အိမ်ကောင်းတစ်အိမ် မြေကောင်းတစ်ကွက်ပဲ။ ငါ တော့ ဒီမှာဘဲနေမယ်။” ဟု ပြောကာ ထပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အခြားအခန်း တစ်ခုန်းသို့ ဒေါသတကြီးဖြင့် ခြေဆောင့် နင်းပြီးထွက်သွားသည်။

သို့သော သူ့သားက သူအကြံကို မစွန်လွှတ်ချေ။ အခြားနေ့တစ်နေ့၌ သူကပြောလာသည်။ “အဖေ ဂုမ်အီမိကြီးရဲ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ကျနော်တို့ငှားလို့ရနိုင်တယ်။ မျက်နှာစာအဆောင်တွေမှာတော့ သူသူပါဝါ လူတွေနဲ့ပြည့်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အတွင်းဆောင်တွေမှာတော့ အခုလူလွှတ်နေတယ်။ ကျနော်တို့ အဲဒီမှာနေလို့ ရတာပေါ့။ အဖနဲ့ညီအထိန်းကောင်ကတော့ လယ်ထဲလာချင်တဲ့အခါ လာလို့ရတာဘဲ။ ကျနော်ကတော့ ဟိုကောင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။”

သူပြောရင်း သူမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်ပိုင်းလာသည်။ သူမှာ အလွန်ဝမ်းနည်းနေပုံပေါ်ပါသည်။ သူသား၏ မျက်ရည်များကို ဝမ်လန်းမမြင်ပါ။ သို့သော “ဂုမ်အီမိကြီး”ဟူသောစကား ကြောင့် သူရင်တလျှပ်လျှပ် ဖြစ်သွားသည်။ သည်အီမိကြီးသို့သွား၍ အိုလန်ကို သူခေါ်လာခဲ့သောနေ့ကို သူဘယ်တော့မှ မမေ့ချေ။ သည်အီမိကြီးမှာ နေရလောက်အောင် ချမ်းသာနေမှန်းခဲ့ သူသိလာသည်။ လယ်သမားကြီး ဝမ်လန်းတည်းဟူသော သူသည် သခင်ကြီးတစ်ယောက်ပမာအလားကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါပြီ။

Ai fa bum i fa bum pa e te te bu av;

ဝမ်လန်းသည် အစီအစဉ်နှင့်အီမိကြီးမှာ သူလုပ်စရာရှိသည့် ကိစ္စများအကြောင်းတိုင်စဉ်းစား သည်။ ထို့နောက် သူ့ဒုတိယသား၏အမြင်ကို မေးကြည့်သည်။ “ဒါသို့ ကောင်းတဲ့အကြံဘဲဘာ ဒီအီမိကြီးမှာ ကျနော်တို့နေလို့ရှိရင် ကျနော်လည်း အီမိထောင်ပြီး ကျနော်မိန်းမနဲ့ အဲဒီမှာ နေလို့ရတာပေါ့။” ဟု သူသားကပြောသည်။

သည်စကားကြားရတော့ နည်းနည်းရှုက်သလို ဝမ်လန်းခံစားမိသည်။ သူ့ဒုတိယသား၏ အီမိထောင်ရေးအတွက် သူ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော သည်အကြောင်း သူမပြောချေ။ သည်လိုပြောမည့် အစား “အေးကွာ ငါလည်း မင်းအီမိထောင်ရေးအတွက် စဉ်းစား ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိ ငါ မှာ အလုပ်သိပ်များနေလို့ ဒီကိစ္စကို မစီစဉ်နိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေ တယ်။ ခုတော့၊ ရေဘေးတွေ၊ အငတ်ဘေးတွေလည်း ပြီးသွားပြီလေ။ နှို့ ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့။” ဟုသာ အလောသုံးဆယ်ပြောလိုက် သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဖော့။ ကျနော်လည်းအိမ်ထောင်ပြေား သားတွေရချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့မှာတော့ မယားတစ်ယောက် ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ မြို့သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့အဖေအီမ်က ကောင်းပေါ်ဆိုတဲ့ ဟစ္စည်းတွေအကြောင်း ပြောပြောပြီး ကျနော်တို့ ပိုက်ဆံတွေသုံးဖို့ ပူဆာနေမှာ့။ ကျနော့ အစ်ကိုကြီးမယားက အဲဒီလိုမျိုးလုပ်တယ်။ ဒါမျိုးကို ကျနော်မတိုက်ဘူး။”

သည်စကားကြားရတော့ ဝမ်လန်းအံ့ဩသွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့သား အကြီးဆုံး၏ မယားသည် ဤသို့သောအမျိုးအစားဖြစ်သည်ဟု သူမထင်ခဲ့သော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ စုတိယသား၏စကားသည် ဆင်ခြင်တုတရားရှိသည်ဟု သူထင်သည်။ ထိုပြင် သူ့သားမှာ ပိုက်ဆံ ခွဲတာလိုပိတ်ရှိသည်ကိုလည်း သိရ၍သူ့ဝမ်း သာသည်။ “ဒါဆိုရင်၊ မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို သတောကျသလဲကုံ။” ဟု သူ့သားကို ဖေးလိုက်သည်။

သူ့သားက “ကျနော်တော့ တောာသူမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုဘဲ ကြိုက်တယ်။ မိသားစုကောင်း တစ်စုကလာတာဖြစ်ရမယ်။ ဆင်းချဲတဲ့ဆွဲမျိုးတွေ မရှိရဘူး။ မင်းလာ ကြေးကောင်းကောင်း ပါလာရမယ်။ သိပ်လည်းမလျှော့ သိပ်လည်းမရှိးလွန်းတာ ဖြစ်ရ မယ်။ ကျနော်ကြိုက်တဲ့မိန်းကလေးဟာ အချက်အပြတ်ကောင်း တစ်ယောက်လည်းဖြစ် ရမယ်။ အစောင့်တွေရှိတောင်မှ မီးဖို့ဆောင်ထဲမှာ အစောင့်တွေကို ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ပြောပြဆိုပြနိုင်ရမယ်။ စားစရာတွေဝယ်ရင်လည်း လောက်အောင်ဝယ်နိုင်ရ မယ်။ အလွန်အကျိုးမဝယ်ရဘူး။ အဝတ် ဝတ်တဲ့အခါလည်း လိုတာထက်ပိုပြီး မဝယ်ရ ဘူး။” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

သူ့အဖေက အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ သူ့သားအကြောင်း သူ့ကောင်းကောင်း မသိခဲ့ပါ လားဟု သူခံစားမိသည်။ သို့သော် ရယ်၍သူပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး အဖေရှာရမယ်ကွာ့။ ချင်ကိုလည်း ကူရှာပေးပါလိမ့်မယ်”

တစ်နှစ်တွင် ချင်က သူ့ဆီလာပြောသည်။ “ဒီကနေ သုံးရွှေခြေားလောက်မှာရှိတဲ့ရွှေမှာ ပိုင်းကောင်းကျောက်စီ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အရယ်သန်တာကို အပြစ်ရယ်လို့ ခင်ဗျားမထင်တတ် ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မလေးဟာ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကောင်မလေးဘူး။ ပြီးတော့ သူ့မှာမဂ်လာကြုံးလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရှိတယ်။ သူ့အဖောက သူ့သမီးကို ခင်ဗျားသားနဲ့ ပေးစားချင်တယ်။ ကျေနော်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ မပြောမဆိုရသေးတာနဲ့ ဘာကတိမှမပေးခဲ့သေးဘူး။”

ဝမ်းလန်းသဘောကျသွားကာ မိန်းကလေး၏အဖော်နှင့် သည်ကိစ္စကိစ္စစ်ရန် ချင်ကိုပြောလိုက်သည်။

မြတ်ပြောမြတ်ပြော

ဝမ်းလန်းသည် မြို့သို့ သွားကာ ဂုဏ်အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မျက်နှာစာအဆောင်များ၌ ရှိရှိသမှု သစ်ပင်များပေါ်မှာအဝတ်များလှန်းထားကာ မိန်းမအများအပြား စကားပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက်နှင့် ရှိနေကြသည်။ ကလေးများက ရေကန်များထဲမှာ ဆော့ကစားနေကြကာ ကြိုက်ကြိုက် ညံနေသည်။ ထို့နောက် လူသူတစ်ယောက်မှ နေထိုင်ခြင်းမရှိသော ကျေဘာက်အဆောင်များသို့ သူရောက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်ထားကာ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက် အပြင်မှာအိပ်နေသည်။ ဝမ်းလန်းက အနားတိုးကပ်၍ကြည့်လိုက်ရာ သူဖို့လိုက်ကို လာဆိပ်စဉ်က တံခါးစောင့်လုပ်သူ၏ မိန်းမဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အကြောင်းကို သူပြောမပြချေ။ “ထပြီးကျေနော့ ကို အဆောင်တွေလိုက်ပြပေးပါ။ ကျေနော်ကြိုက်ရင် ရားမယ်။” ဟု သူပြောလိုက်သည်။

အဖွားကြီးနောက်ကလိုက်၍ အဆောင်များကိုသူဖြတ်သွားသည်။ အဆောင်များကို သူကောင်းကောင်းမှတ်မိပါသည်။ အထူးသဖြင့် သခင်မကြီးကိုသူတွေ့ခဲ့သော ခန်းမကြီးဖြစ်ပါသည်။ ရတ်တရက်၊ သူရေးတိုး၍ လျှောက်သွားကာ သခင်မကြီးထိုင်ခဲ့သော နေရာမှာ သူဝင်ထိုင်သည်။ သူသည်စားပွဲပေါ်သို့ လက်ကိုကျကျနှစ် တင်လိုက်ဖြီး “ကျေနော် ဒီအခန်းကိုယူမယ်။” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသောအခါ၌ အစိအစဉ်
အားလုံးကို သူမြန်မြန်ထက်ထက်လုပ်စေလို
သည်။ ခုအချင်မှာ သူကအိမ်င်းလာပြီဖြစ်ရာ ဘာကို
မှ သူစောင့်မနေလိုတော့ချေ။ သူသည် သူ့သားအ
ကြီးဆုံးကို အစိအစဉ်များ လုပ်ခိုင်းသည်။ ဒုတိယသားကိုမှ မြို့ထဲက အိမ်သို့ သူတို့
ပစ္စည်းများ ပြောင်းရွှေ့ရန် စိုင်းကူရန်ပြောသည်။

ပထမောင်းဆုံး ပဒ္ဒမွာနှင့် ခို့ကူးတို့သည် သူတို့၏ကျွန်ုပ်များနှင့်အတူ ဖြို့အိမ်သို့ ပြောင်းသွားကြသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းလန်း၏သားအကြီးဆုံး၊ သူ၏မယားနှင့်သူတို့၏ကျွန်ုပ်များ ပြောင်းသွားကြသည်။ သို့သော် ဝမ်းလန်းကိုယ်တိုင်ကမှ ချက်ချင်းမသွားသေးချေ။ သူ မြော သူမွေးဖွားခဲ့ရာသူ၏မြေကိုကို စွန်းခွာရမည်ဟူသော အတွေးကြောင့် သူ၏မုံးနည်းသည်။ အလျင်စလို သူပြောင်းမသွားရက်ပေါ် “ရှိအတွက် အဆောင်တစ်ဆောင်ပြုင် ပေးကွား။ ငါပြောင်းချင်တဲ့အခါကျရင် ငါလာခဲ့မယ်။ ရှိမြေးလေး မမွေးခင်နေ့မှာ ငါ ရောက်လာချင်ရောက်လာမယ်။ အဲဒီကျရင် အရှုံးအနှစ်းမလေးကိုလည်း တပါ တည်းခေါ်လာခဲ့မယ်။ သူ၏ကိုစောင့်ရောက်မယ့် တခြားလူရယ်လို့ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။”

သူသည် သည်စကားကိုဖော်သလေးနည်းနည်းစွာကြံပြောလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ သားအကြီးဆုံး၏မယားက ဝမ်းလန်း၏သမီးအကြီးဆုံးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရောက်ရန်ငြင်း ခဲ့ပြီး ကောင်မလေးနှင့်တစ်ဒီမီတည်းမှာ အတူမနေလို သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ကောင်မလေးက အနားသို့လာသည်ကိုပင် မကြိုက်ဘဲ “ဒီလိုကောင်မလေး တစ်ယောက်ဟာ လူဘဝမှာ မနေသင့်ဘူး။ သူ၏ကိုကြည့်ရင်တောင် ကျမကလေး ရုပ်ဆိုး သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျမကြောက်မိတယ်။” ဟု သူ၏ယောက်ဗျားကိုပြောသည်။ သူ၏သားအကြီးက အရှုံးအနှစ်းမလေးကို သူမယား စွဲရှာကြောင်း သတိရသွားသောအခါ၌ သူ အဖေမြို့သို့မြန်မြန်ထက်ထက်ပြောင်းလာအောင် တိုက်တွန်းခြင်း မပြုတော့ပေါ်

ခုတော့သူအီမြှုံး သူ၏ဦးလေးမိသားစု ဝမ်းလန်းနှင့်အရှုံးအနှစ်းမလေးတို့သာ ကျွန်ုရစ် သည်။ သူ၏ဦးလေးနှင့် မိသားစုက ပဒ္ဒမွာနေခဲ့သောအတွင်းခန်းထဲမှာ နေကြသည်။ သို့သော် ဤသို့နေခြင်းကြောင့် ဝမ်းလန်းမှာ စိတ်သိပ်မပူတော့ပါ။ သူ၏ဦးလေး မကြာ မိမှာ သေတော့မည်မှန်း သူသိသည်။ သူ၏ဦးလေးသေပြီးနောက်တွင် သူ၏တာဝန်က သူ၏ဦး လေးမျိုးဆက်ကို ဖြတ်ပစ်ရန်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့မိသားစုနှင့် သူတို့ပေးခဲ့သော ခုကွွာအားလုံးကို သူမှုံးပျောက် ပစ်လိုက်နိုင်သည်။

တစ်နေ့၌ သူ၏ဦးလေး၏သားက ဝမ်းလန်းဆီသို့လာပြီး သူတခြားသို့ထွက်သွားမည်ဟု ပြောသည်။ “မြောက်ပိုင်းမှာ စစ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျနော် စစ်လဲလိုက်ပြီး အသစ်အဆန်း

တွေ မြင်တွေချင်တယ်။ အစ်ကိုပြီး ကျနော့ကို အဝတ်နဲ့ နိုင်ခြားသေနတ်တစ်လက် ထို့ပြီး ငွေပေးမယ်ဆိုရင် ကျနော် အခုသွားမယ်။”

ဤစကားကြားရတော့ ဝမ်လန်းအလွန်ကျေနှုပ်အားရ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူဝမ်းထဲက စကားကို အပြင် မထုတ်ချေ။ သည့်အစား အလွန်တွေးတွေးဆဆ လုပ်နေ သည့်ပုံမျိုး သူဆောင် ထားသည်။ တအောင့်လောက် ကြာပြီးမှ သူမြေပြာသည်။ “ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါ့ပြီးလေးရဲ့ တုံးတည်း သောသားဘဲ။ မင်းမရှိတော့ရင် သားသမီးတွေ မွေးပြီး မင်းမိသားစုကို မျိုးဆက် ဆက်ပေးမယ့်လူ မရှိတော့ဘူး။ မင်းစစ်ထဲဝင်သွားရင် မင်းမှာ လည်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားချင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။”

သို့ရာတွင် သည်လှက “ကျနော်က အရူးအပေါတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော် သေရမယ့် နေရာမျိုးမှာ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တိုကိုပဲတစ်ပွဲဖြစ်မယ်ဆိုရင် တိုကိုပွဲပြီး တဲ့အထိ ကျနော်တခြား မှာရှောင်နေမှာပါ။ ကျနော် သိပ်အသက်မကြီးခင်မှာ ခနီးလေး နည်းနည်းပါးပါး သွားချင်တာ လောက် ပဲရှိပါတယ်။” ဟု ပြုန်ပြောလေသည်။ ထို့နောက် တမ်လန်းက သူ့ကိုငွေပေးလိုက်သည်။ သည်ငွေပေးလိုက်ရသည်ကို သူကျေနှုပ်သည်။ သူအလွန် ပျော်သွားသည်။ ခုအခိုင်မှာ နတ်ဒေဝတာများက သူ့ဦးလေး၏သားကို အခြားတပါးသို့စေလွှာတိလိုက်ပေပြီ။ ကြည့်စမ်း။ သူ့ကိုလည်း မြေးတစ်ယောက်ပေးပေ ဦးတော့မည်။

wpq, wpt

Ortibmpura

air;

ဝမ်လန်းသည်မြို့ထဲသို့ဝင်ပြီး သူ့အိမ်သစ်ဆီသွားသည်။ သူ့မြေးမွေးအလာကို ထိုင်စောင့်သည်။ အဆောင်များထဲမှာ သူလျော်က်ပတ်သွားပြီး သူ့ဘဝသစ်အကြောင်းကို တွေးသည်။ ရှစ်၏အိမ်ကြီးသည် ခုသူ့အိမ်ဖြစ်၍နေပြီ ဆိုသည်ကို သူတောကယ် မယုံသေး ချေ။ သူ့မိသားစုသည် ဆွဲကြီးမျိုးတိုး မိသားစုတစ်ခုကဲ့သို့ နေနိုင်သည်ကို သူရှုံးယူ သည်။ တောင်ပိုင်းမှုလာသော အကောင်းစားပိုး၊ ပဲအထည်များနှင့် သစ်နက်စားပဲများ ကို သူ့ဝယ်သည်။ ကွန်များအတွက်လည်း အဝတ်သစ်များဝယ်သည်။ မနက်နေမြင့် သည်အထိ သူ့အိပ်သည်။ လူချမ်းသာများစားလေ့ရှိသောစားကောင်းသောက် ဖွယ်များကိုစားသည်။

ဝမ်လန်းသည် ဤသို့အပျင်းထူးမြှင့်ခံ၍ အချိန်ကုန်လာခဲ့ရာ၊ တမနက်တွင် ခို့ချေးရောက်လာပြီး သူ့မြေးမွေးတော့မည်ဟု ပြောပြသည်။ ချက်ချင်းပင် အမွေးတိုင်ရောင်းသော ဆိုင်သို့ သူသွားသည်။ ထို့နောက် ကရာဏာနတ်သမီး စံမြန်းရာ ဝတ်ကျောင်းသို့သွားသည်။ သူသည် ဘုန်းတိုးကို အမွေးတိုင်နှင့်ပိုက်ဆံအချို့၊ လျှော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် အမွေးတိုင်များလောင်နေသည်ကို သူကြည့်နေရင်း၊ ကြောက်စရာအတွေးတစ်ခု သူခေါင်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ အကယ်၍များ သူသားအကြီးဆုံး၏ ကလေးသည် မိန်းကလေး ကလေးဖြစ်ခဲ့သော်။ “အကယ်၍ ကလေးသည် သားယောက်ဗျားလေးဖြစ်ပါက ကွန်ပ်သည် အရှင်နတ်သမီးကို ဝတ်ရုံနိုအသစ်တစ်စုံဝယ်၍ ပူဇော်ပါမည်။ မိန်းကလေးဖြစ်ခဲ့သော် ဘာတစ်ခုမှုပူဇော်မည် မဟုတ်ပါ” ဟု နတ်သမီးကို သူ ကတိပြုလေသည်။

ဝတ်ကျောင်းထဲမှနေ၍လျော်က်လာရင်း သူ ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရတက်မအေးဖြစ်နေသည်။ အခြားဘာများ သူတော်နိုင်သနည်း။ သူသည် နောက်ထပ်အမွေးတိုင်များဝယ်လိုက်ကာ သူပိုင်မြေပေါ်ရှိ မြေစောင့်နတ်များ နတ်ကွန်းသို့ သူလျော်က်

သွားသည်။ သည်မှာလည်း အမွေးတိုင် များထွန်းဖြောက် နတ်သားနှင့်နတ်သမီး တို့ကို သူတိုင်တည်သည်။ “ကျွန်ုပ်၏အဖေနှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်တို့အား အစဉ်စောင့်ရောက်ပြီး ရိုသဲဆဲပါသည်။ အကယ်၍ ဤကလေးသည် မိန်းကလေးဖြစ်ပါက ကျွန်ုပ်တို့ သည် သင်တို့ကိုစောင့်ရောက်တော့မည် မဟုတ်ပါ။”

သည်ကိစ္စပြီးတော့၊ သူလုပ်နိုင်သမျှတို့ကို လုပ်ပြီးသွားပြီဟု သူခံစားမိသည်။ သူသည် နှိုးထဲကအိမ်သို့ ပြန်လျောက်သွားကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ လူတိုင်းကိုယ်စီ အလုပ် ရုပ်နေကြပြီး ဘယ်သူမှသူကို လာစကား မပြောကြချေ။

သူလဘက်ရည်သောက်ချင်သည်။ မျက်နှာသုတ်ပုဂ္ဂိုလ်းလိုသည်။ သို့သော် သူလက် ခုပ်တီးခေါ် လိုက ရာ ဘယ်ကျွန်ုမှ မလာချေ။

နောက်ဆုံး၌ ညမှာပ်လှ မှာပ်ခ်င်လေးမှာပင် ပဒ္ဒမွာနှင့် ခိုခုံတို့ သူ့ဆီလာသည်။ သူတို့သည် ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်နေပုံရသည်။ “ရှင့်အိမ်မှာ ခုပြေးယောက်ကျားလေးတစ်ယောက်ရပြုရှင့်။ ကလေးရော၊ အမေရော နှစ်ယောက်စလုံးနေကောင်းပါတယ်။” ဟု ပဒ္ဒမွာက ပြောလိုက်သည်။

ruhacq&iswara, ပမာဏမြိုင်

ကလေးအသက်တစ်လပြည့်တော့၊ ကလေးမွေးနေ့အတွက် စားသောက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ သူတည်ခင်းသည်။ မြို့ပေါ်က မျက်နှာကြီးပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကို သူဖိတ်သည်။ အနီရောင်ခုံး ထားသော ကြက်ဥအလုံးတစ်ရာ သူဝယ်သည်။ အိမ်ထဲမှာလည်း ပျော်လိုက်ကြသည် ဖြစ်ခြင်းပင်။ စားသောက်ပွဲကြီး ပြီးတော့ သူ့သားအကြီးဆုံးက သူ့ဆီလာပြီး၊ “ခုခိုရင် ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျေနော်တို့မိသားစုရွဲမျိုးဆက် (၃)ဆက်စလုံးရှိနေပြီ။ ဆွဲကြီးမျိုးကြီးမိသားစုရွဲနော်တို့သွားတွေ့ရှုနာမည်တွေ့ကို ကျောက်တိုင်မှာ ကဗ္ဗည်းတင်ထားသလိုမျိုး၊ ခနီးမကြီးထဲမှာ ကျေနော်တို့လည်း ကျောက်တိုင်တွေ စိုက်ထားသင့်တယ်။ စားသောက်ပွဲနေ့တွေ့ကျောရင်လည်း ကျေနော်တို့သွားတွေ့ကို ဂုဏ်ပြုလို့ရတာပေါ့။” ဟု ပြောပြုသည်။

ကျောက်တိုင် အားလုံးကိုနေသားတကျထားပြီးတော့ ဝမ်းလန်းသည် ကရဏာနှစ် သမီးကို သူကတိပေးခဲ့သော ဝတ်ရုံနိုက် သွားသတိရမိလိုက်သည်။ ဝတ်ကျောင်းသို့ သူသွားကာ ဝတ်ရုံနှင့် အကောင်းစားတစ်ထည်အတွက် ပိုက်ဆံအလုံအလောက် လျှော့လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူအိမ်ပြန် လျောာက်လာစဉ် လူတစ်ယောက် သူ့ဆီပြီး လာပြီး “ချင်တယောက် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေပြီ။” သူမသောင် ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်နေတယ်။” ဟု ပျော်ပျော်သလဲ ပြောလိုက်သည်။

“မြတ်စွာနှင့်နှစ်တွေက မနာလိုသဝန်တိုတာဘဲ။ ပါက ကရာဏာနှစ်သမီးကို ဝတ်ရုံသစ်ပူဇော်ပြီး သူတို့ကို ဘာတစ်ခုမှ မပူဇော်လို့ ငဲ့ကို သင်းတို့အက်ခတ်နေကြတာ။”
ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် တောက သူ့အိမ်သို့ချက်ချင်းလျောက်သွားပြီး ချင်ကို သွားတွေ့သည်။ “ဒီမှာ ငါ ရောက်လာပြီလေ။” ဟု ချင်ကို သူပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ချင်က စကားမပြောနိုင်တော့။ အရိပ်လက္ခဏာပင် မပြုနိုင်တော့ဘူး။
ထို့နောက် သူသေဆုံးသွားသည်။

ဝမ်းလန်းတစ်ယောက် ရိပ်ပြီးရင်းငါးသည်။ သူ့မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက် ဆုံးပါးခဲ့ပြီတည်း။ သူသည် အကောင်းစား ခေါင်းတလားတစ်လုံးဝယ်ကာ ချင်၏အသုဘသို့ ကြောရန် ဘုန်းကြီးများကို ပင့် ဖိတ်သည်။ သူသည် ခေါင်းတလား နောက်ကလျှောက်ရှုလိုက်ပြီး သူ့သားများအား ချင်ကိုရှု၏ပြုသောအားဖြင့် အဝတ်ဖြူ၍ဝတ်စေသည်။ သူ့သား အကြီးဆုံးက “ချင်ဟာ တကယ်တော့ အစေခဲတစ်ယောက်ဘဲ။ ကျေနော်တို့တော့ သူ့အတွက် ဒီနည်းနဲ့ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမပြနိုင်ဘူး” ဟု မကျေနပ် စကားဆိုသေးသည်။ သို့သော် ဝမ်းလန်းက သူ့သားအကြီးဆုံး၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ သူ့သားလေသူ

အတွက် သည်နည်းဖြင့် လေးစားကြောင်းပြသစေသည်။ ချင်၏ အ^၁
လောင်းကို အိုလန်နှင့်မဲန်း၏ဖခင်တို့ကို မြှင့်နံ
ထား ရာမြေကွက်၏ အဝင်ဝနားတွင် မြှုပ်
လိုက်သည်။

ယခု ချင်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ရာ သူ့အမိမိသည် အလွန်အထိုးတည်းနိုင်လှုပြောင်း စမ်းလန်း^၂
တွေ့ရသည်။ သူသည် သူ့အမိမိသို့ သိပ်မသွားတော့ပေါ့။ သူသည် သူ့မြေလေးတစ်ကွက်
ကိုမှ ရောင်းရန်စိတ်မကူး ခဲ့သော်ပြားလည်း မြေကွက်အချို့ကို ရှာထဲကလယ်သမားများ

ထံ သူအနားချသည်။ ထို့နောက်သူသည် သူအလုပ်သမား တစ်ယောက်နှင့်ငြင်း၏ မယားတို့ကို သူအမိမိမှာနေစေကာ သူဦးလေးနှင့်သူ ဦးလေးမယားတို့ကို ကြည့်ရ စောင့်ရှောက်ဖိုင်းထားလိုက်သည်။ သူသမီးအကြီးဆုံးနှင့်အယ်ဆုံးသားကို ပြုဖိမ့်သို့ သူခေါ်သွားပြီး ဂုမ်အမိမိကြီးမှာ တစ်ချိန်တုန်းက အယင်လူများနေခဲ့ကြသလို၊ သူမိသားတစ်စုလုံး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေကြလေသည်။

ကြော်ပြောများ၊ ပေါ်

ဝမ်လန်းသည် တစ်နှေ့လုံးထိုင်၍ ဆေးတံ့သောက်နေသည်။ သူထိတ်ချမ်းသာနေပါသည်။ သူမှာ လိုချင်တောင့်တစရာ အခြားမရှိတော့ဟု သူခံစားမိသည်။ သူသားအကြီးဆုံး ကမူဗြိသို့ မဟုတ် ချေ။ “အဖော ကျနော်တို့ မိသားစုတွေ အတွင်းဆောင်တွေသာမက အပြင်ဆောင်တွေမှာပါနေသင့်တယ်။ မကြာခင်မှာ ညီလေးရဲမင်္ဂလာပွဲရှိလာမှာဆို တော့ ကျနော်တို့မှာ အခန်းတွေပိုလိုလာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပရီဘာရ တွေနဲ့ ကြော်ထည်တွေလည်း နောက်ထပ်လိုလိမ့်အုံးမယ်။” ဟု သူသားအကြီးဆုံးက ဆိုသည်။

ဝမ်လန်းမှာ ပြဿနာများကြောင့် ပင်ပန်းနေပြီ။ “ဒီကိစ္စအတွက် င့်ကိုလာမရနောက် ယုက်ပါနဲ့ကွာ။ မင်းကြိုက်သလိုသာလုပ်း” ဟု သူပြောလိုက်သည်။

သားအကြီးဆုံးက အလွန်သောကျသွားကာ သူအဖော်တ်မရပြာင်းခင် ကပ္ပါယရာ ထွက်သွား လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲများနှင့် အနီရောင်ပိုးသားလိုက်ကာများကို သူဝယ်သည်။ သူ သည်အမိမိကို တောင်ပိုင်းမှာ သူတွေ့ဖူးသော အိမ်ကြီးများကဲသို့ ဖြစ်စေလိုသည်။ ဥယျာဉ်လုပ်ရန်အတွက် ကျောက်တုံးများနှင့် အပင်အဆန်းများကို သူဝယ်သည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သားအကြီးသည် အပြင်ဆောင်များကိုဖြတ်လျောက်သွားရာ၊ ထိုအဆောင်များမှာ နေသော လူများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုလူများသည် စရိတ် ကြမ်းပြီး ဂုမ်အမိမိကြီး၏ကျက်သမားကို ဖျက်ဆီးနေကြသည်။ သူတို့ကို

သူ ဖယ်ရှားပစ်ချင်သည်။ မကြောမိပင် ဘယ်လို ဖယ်ရှားပစ်ရမည်ကို သူသော့ပေါ်က
သွားသည်။ အီမိုင်းခုံးများ အသစ်သတ်မှတ်လိုက်ရာ ထိုသွားအတွက် အီမိုင်းခုံးက
အကြီးအကျယ်တိုးလာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယခုတော့ အီမိုင်း၏ အဆောင်များမှာ
နေရန် သူတို့ငွေကြေားမတတ်နိုင်ကြတော့ချေ။ အီမိုင်းလခတိုးလိုက်ခြင်းသည် ဝမ်လန်း
၏သားအကြီးဆုံး လက်ချက်ဖြစ်မှန်း သူတို့သိသွားကြကာ သူကိုမှန်းကြသည်။
သူကိုမြင်လျှင် “ဒီမှာ ဘဝ်မြင့်နေတဲ့လူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက သူကိုယ်သူ
လယ်သမားသားတစ်ယောက်ဘဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မှုနေတယ်။” ဟု အချင်းချင်း
ပြောကြသည်။ သို့သော် မကျေနပ် ကြောင်းပြောသာပြောရသည်။ အီမိုင်းပြောင်းသွားရုံ
ကလွှာ၍ သူတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ကြချေ။

တနေ့လုံး လိုမ့်အိပ်နော် ဤအကြောင်းများကို ဝမ်လန်းမသိချေ။ အပြင်ဆောင်များကို
သူသား အလွန်ခန်းနားအောင် လုပ်နေသည်ကိုလည်း သူမသိချေ။ သူသားက ပန်းရုံ
သမားများကိုပိုက်ဆံပေး၍ နံရုံများကို မှုမ်းမှုနိုင်းသည်။ လက်သမားများကိုခေါ်၍ တံခါး
မကြီးကိုပြောနိုင်းသည်။ အနှစ်ယ မူလာသော ဝါးပင်တစ်ပျီးကိုပင် သူတယ်သည်။ ဤ
အကြောင်းကို မြှို့ထဲကလူများကြားသွားပြီး အချင်းချင်းပြောကြသည်။ သူတို့သည်
ဝမ်လန်းကို “လယ်သမားကြီးဝမ်” ဟု မခေါ်ကြတော့ချေ။ သူကို ယခု “ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဝမ်” သို့မဟုတ် “လူချမ်းသာကြီးဝမ်” ဟု ခေါ်ကြသည်။

သားအကြီးဆုံးလုပ်သမျှသည် ပိုက်ဆံသောက်သောက်လ ကုန်သည်ချည်းဖြစ်သည်။
သို့သော် သူအဖေဆီက ပိုက်ဆံတောင်းလျှင် တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ်မှာ နည်းနည်းစီသာ
တောင်းသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူလုပ်သဖြစ် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကုန်လိုက်မှန်း ဝမ်လန်း
မသိချေ။ သို့သော် စွေးစပ်တိကျသော ခုံတိယသားကမူ ငွေဘယ်လောက် ကုန်သွား
ကြောင်း အတိအကျသိသည်။ “ကျနော်တို့ ပိုက်ဆံအကုန်အကျတွေ သိပ်များနေဖြူ
ဖြန်းတီးပစ်ရာ ရောက်နေပြီ။ ကျနော်တို့မှာ နန်းတော် ကြီးထဲ နေစရာမလိုပါဘူး အဖေ။
ငွေကိုအလကားလွှဲပစ်လိုက်သလို ရှားပါးအပင်တွေ နှင့်ခြား ပန်းပင်တွေ ဝယ်မယ့်
အစား ပိုက်ဆံကိုအတိုးနဲ့ချေးထားသင့်တယ်။” ဟု သူအဖေကို ပြောသည်။

၌။ ဒုက္ခကားကြားတော့၊ ပိုက်ဆံနှင့်ပတ်သက်ပြီး သားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြမည်ကို ဝါယာနှင့်လန်းသိ လိုက်သည်။ “သိပ်စိတ်ဆိုးမာနေဖိန္ဒာကျွဲ့” ဒါတွေက မင်း မဂ်လာဆောင်မှာ ရှုက်ရှုဖောင်လိုပါ။” ဟု ဘုပ္ပါယူသလဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျနော်မင်္ဂလာဆောင်က သတို့သမီးတန်ဘိုးရဲ့ ဆယ်ဆလောက် ကုန်မယ် ဆိုတာကတော့ အထူးအဆန်းတစ်ခုဘဲ။ အစိတ်က ကျနော်တို့ အမွှေကို ဘာမဟုတ် တဲ့ကိုစွဲတော်မှာ သုံးပစ်နေတယ်” ဟု ဒုတိယသားက ဆိုသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒါ ခုပိုက်ဆံတွေသုံးတာ တော်တော်များသွားပြန့်တဲ့အကြောင်းနဲ့ သူပိုက်ဆံကို ပိုပြီးဂရတစိုက် သုံးရမယ်ဆိုတာ အဖေသွေ့ကိုပြောလိုက်မယ်။”

ဒုတိယသားက အကြီးဆုံးသားသုံးခဲ့သော စာရင်းစာရွက်တစ်ရွက်ကို သူအဖော်ပူးလာပြသည်။ အလွန်ရှည်လျားသော စာရင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဝမ်လန်းအလွန်အုံသွေးသည်။ “ဆေးခြယ်တာတွေ အရောင်တင်ဆီ သုတ်တာတွေ မင်းပုံပုံတော့။ ဒီလောက်ဆိုရင်တော်ပြီ။ ဒီအိမ်က ဒီလောက်ဆိုရင် ကောင်းလှပြီ။ နို့က တောသားတွေပါ။ ခန်းနားထည်ဝါတဲ့ ပရိဘောဂတွေနဲ့ ပန်းချိဘားတွေ ဒီထက်ပိုပြီး မလိုတော့ပါဘူး။” ဟု သူသားအကြီးဆုံးကို သူပြောသည်။

သူသားအကြီးဆုံးက အလွန်ဘဝင်မြင့်သည်။ “အဖော့၊ ကျနော်တို့ကတောသား သက်သက်တွေမှ မဟုတ်ဘာ။ မြို့ထဲကလူတွေက ကျနော်တို့ကို ဝမ်မိသားစုကြီးအနေ နဲ့ ခေါက်တယ်။ ဒီတော့ ကျနော်တို့က ဒါမ်ကြီးရင်တွေလိုနေမှ တော်မှာပေါ့။” ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ဝမ်လန်းက ပိုက်ဆံလျှော့သုံးရန်သာ သူသားကို ယတိပြတ် ပြော လိုက်သည်။

“ထွက်သွားစမ်းကွာ။ ပိုဟောင် တစ်ယောက်ထဲ နေပါရစွာ” ဟု သူမပြောသည်။

“သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး အဖေ။ ကျနော်ပြာချင်တာ ရှိသေးတယ်။ ညီအထောက်ခံ့ကိစ္စပါ။ သူ ပညာမတတ်တာ မကောင်းဘူးလို့ကျနော်ထင်တယ်။ ပညာမတတ်လို့ သူစိတ် မရမြဲမသာဖြစ် နေတယ်။” ဟုသူသားကပြာသည်။

“ဒီမဟုတ်တာဘဲ။” ဝမ်လန်းက ဒေါသနှင့်ပြောလိုက်သည်။ “မင်းတို့နှစ်ယောက် စာရေး စာဖတ် တတိုပြီဘဲဟာ။ မင်းသိတဲ့အတိုင်းဘဲ။ ဒါဟာ လုံလောက်ပြီလို့ ပါထင် တယ်။ အထောက်ခုံးကောင်ကို ဂုံးအတွက်လယ်တွေကို ကြည့်ရပေးစေချင်တယ်။”

“ညတ္တန်းက သူ့လိုတယ်။ အဲဒီအတွက် သူမှတ်တဲ့မကောင်းလို့တဲ့။ အဖော်အတိုင်းဘဲ သူက လယ်ထဲမှာ ဘာလုပ်စရာလိုလိုလဲ။ အဖွဲ့အတွက် ပိုက်ဆံပေးပြီး လူနှားလို့ရ သားဘဲ။ အဖောက အဖွဲ့သားကို လယ်ထဲမှာ ခိုင်းရင် မြို့ထဲကလူတွေက အဖွဲားကို အဆိုးဆိုကြမှာပေါ့။ ဆရာတစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်သင်ခိုင်းပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တောင် ပိုင်းက ကျောင်းကောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ထားလို့ရသားဘဲ။ အဖောက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ ဆန္ဒကို မေးမကြည့်ရတာလဲ။” ဟု သူ့သားအကြီးခုံးက ပြောသည်။ တအောင့် လောက်အကြာတွင် ဝမ်လန်းက သူ့သားအထောက်ခုံးကို ခေါ်လိုက်သည်။ ကောင်လေး ကျောက်နှာက ဖြူဖြူနေသည်။ အလွန်ပိန်လိုနေပြီး စိတ်ည့်နေပုံ့ရသည်။

“မင်းအစ်ကိုကပြောတယ်။ မင်းပညာသင်ချင်တယ်ဆို။ အဲဒီအမှန်ဘဲလား။” ဟု ဝမ်လန်းက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေ” သို့သော် သည့်ထက်ပို၍ ဘာတစ္ဆေးမှမမပြော၊ သူ့အဖေကိုလည်း သူ့ဆန္ဒ အကြောင်းပြောမပြချေ။

ပထမတော့ ဝမ်လန်းစိတ်ဆုံးသွားသည်။ သူ့သားများသည် သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် အေးအေး ချမ်းချမ်းလေးမှ မနေရအောင် လုပ်နေကြပါသနည်း။ ဘာကြောင့် အမြတ်များ အပြောင်းအလဲများ လုပ်လိုနေကြပါသနည်း။ အထောက်ခုံးသားသည်ပင်လျှင် အဘယ့်ကြောင့် အဖိုးတန်မြေကို စွန်းခွာ သွားလိုပါသနည်း။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်းပင် သူ့သားများဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း သူ့လုပ်ခွင့်ပေးလိုက် သည်။ “မင်းညီအထောက်ခုံးအတွက် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ရှာကွာာ။” ဟုသူ့သားအကြီးခုံးကို သူပြောလိုက် သည်။

*P, Dikumjci, SE Earsmeliutis

အမ်လန်းကဒ္ဒတိယသားကို “မင်းညီက လယ်ထဲမှာအလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာ ငါထိ လိုက်ရပြီ။ ငါ့ကြောင့် မင်းကို ငါ့ရဲ့ဘဏ္ဍာစိုး လုပ်စေချင်တယ်။ ခရီးကစပြီး ဝယ်တာ ခြမ်းတာတွေနဲ့၊ ငါ့လယ်က ထွေကိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရောင်းတဲ့ကိုစွာတွေကိုကြီးကြပ်ဖို့ဟာ မင်းတာဝန်ဘဲ။ အချိန်အတွယ်၊ အတိုင်းအတာနဲ့ လုပ်နေးကိုစွာမှန်သမျှကို မင်းလုပ် ရှိနိုင်တယ်။” ဟု ပြောသည်။ ဒုတိယသားက ဤသည် ကိုအလွန်သောကျသွားသည်။ မိသားစုအနေနှင့် ငွောယ်လောက် သုံးစွဲနေကြောင်း အတိအကျထိရတော့မည့်အပြင် သိပ်အသုံးများလျင် သူပြောနိုင်၊ ဆိုနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယသားသည် ပိုက်ဆံနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်စွေ့စပ်သည်ဖြစ်ရာ သူ့မဂ်လာဆောင် စားသောက်ပွဲအတွက်ပင်လျင် တွေးပူလိုက်သေးသည်။ သားငါးနှင့်စိုင်အရက်များ ဝယ် ရာ၌ သူကြီးကြပ်ပြီး အလွန်ကောင်းသောအစားနှင့် သိပ်မကောင်းသောအစား ဟူ၍ခြွဲ သည်။ အကောင်းဆုံးအစားအစားကို မြိုကလူများအား တည်ခင်းရမည်ဟု သူပြော သည်။ “အကောင်းဆုံးအစားကို အကောင်းဆုံးမှန်းမသိတဲ့ တောသားတွေကို အ ကောင်းဆုံးတွေတည်ခင်းပေးရင် မိုက်ရာကျမှာပေါ့။ သူတို့အတွက် ဒုတိယတန်းစား ပိုင်အရက်တွေတည်ခင်းပေးလိုက်ရင်ပြီး” ဟု ဆိုသည်။

မြို့ထဲကအမိမိသို့ ပိုက်ဆံနှင့်မဂ်လာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ တဖွဲ့ရောက်လာရာ ဒုတိယ သားက ကရာတစိုက်စောင့်ကြည့်သည်။ သို့သော် မဂ်လာဆောင်နေ့မှာပင်လျင် သူသည် သူ့ကျွန်းများနှင့်အစောင့် များအပေါ် နေမျော့တွေနဲ့တို့သည်။ သူတို့ကို ပိုက်ဆံလေးနည်း နည်းစီလောက်သာပေးသည်။ ခို့ခုးကို သူက ငွေဒါးနှစ်ပြားပေးတော့ သူ့ကို အ ထင်သေးအမြင်သေးနှင့်ရယ်လိုက်ပြီး “တကယ့်မျက်နှာကြီးမိသားစုတွေများ ပိုက်ဆံကို ဒီလောက် မတွေနဲ့တို့ကြပါဘူး။ လူတိုင်းက နှင့်ကိုလယ်သမားသားသက်သက်ပလို့ မြင် သွားကြမှာပေါ့။” ဟု ပြောသည်။

အကြိုးဆုံးသားသည် ဤစကားကိုကြားပြီး ရှက်သွားသည်။ သူ့ညီနေမျော့တွေနဲ့တို့ပဲက မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်သည် ဟု သူထင်သည်။ ဝမ်မိသားစုအကြောင်းကို ခို့ခုးက မြို့ထဲ

မှာ မကောင်းကြောင်း လိုက်ပြောမှာကိုလည်း သူကြောက်သည်။ သူတို့အကြောင်း မကောင်းမပြောအောင် သူမကို နောက်ထပ် ငွေဂါးများ ကပ္ပါကရာ ပေးလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် လက်ထပ်မဂ်လာညျှော်ခံပွဲမှာပင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြသုနာ ဖြစ်ကြသည်။ သူညီ၏ နေ့များတွင် တိမှုကြောင့် အကြီးဆုံးသားသည် မဂ်လာပွဲထို့ လူအ နည်းငယ်များသာ ဖိတ်လေသည်။ သူသည် သူညီအပေါ် သူသဘောထားကို ဤနည်း ဖြင့်ပြသလိုက်သည့်အပြင် အထင်သေးသောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ချုပ်လည်း ပြသ လေသည်။

ဝမ်လန်း၏ အမိတ်တွင်းပြသုနာသည် ဝမ်လန်း၏မြေးငယ်လေးမှလွှာ့ချုပ် အားလုံးခါးသို့ ကူးစက်လေသည်။ သူသားများနှင့်ပတ်သက်ချုပ် ဝမ်လန်းတစ်ယောက် ရတက်မအေး ဖြစ်ရသည်။ သားအကြီးဆုံးက မိသားစုရှဏ်သိကွာ့နှင့် ပတ်သက်ချုပ်စိုးရိမ်သည်။ ဒုတိယ သားက ပိုက်ဆံအကြောင်းလောက်သာ စဉ်းစားသည်။ တတိယသားကမူ သူစာအုပ် များကိုသာ အာရုံထားသည်။ သို့သော် သူမြေးကလေးကမူ ရယ်မောလိုက်၊ ကန်ထဲက ဝါးများကို လိုက်ကြည့်လိုက်နှင့် မျှူးတူးစွာပြီးလွှားနေတတ် သည်။ သူနှင့်ကစားလိုက်၊ လကျလျှင် ထူးပေးလိုက်နှင့်နေရာသည်ကို ဝမ်လန်းဘယ်တော့မှ မြှိုးငွေ့ ပေ။ ကလေးနှင့် အတူနေရသောအခိုန်များသာ သူမှာ တကယ်အေးအေးချမ်းချမ်းရှုပါပေသည်ဟုခုံ သူတွေးမိသည်။

သည်ကလေးက ဝမ်လန်း၏တစ်ဦးတည်းသောမြေးတော့ မဟုတ်ချေ။ သူသားအကြီး ဆုံး၏မယားမှာ နောက်ထပ် ကလေးများရလာသည့်အပြင်၊ ဒုတိယသား၏မယားမှာ လည်း ကလေးတစ်ယောက်ရလာသည်။ ပါင်းလိုက်တော့ ငါးနှစ်အတွင်းမှာ မြေးခုနှစ် ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ဝမ်လန်း မြေးများသည်လောက်အများရသော ငါးနှစ်အတွင်းမှာပင် သူဦးလေး ဆုံး သည်။ သူကို ဝမ်လန်း အဖေနှင့်အခိုလန်တို့ကိုမြှုပ်ထားသောနေရာမှာပင် မြှုပ်သည်။ မိသားတစ်စုလုံးသည် သူအတွက် ငါးပေးကြသည်။ သူသေသည်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်

မှတကယ်ဝမ်းပမ်းတ နည်းမဖြစ်ကြသော်လည်း၊ မျက်နှာကြီးမိသားစုတစ်စုကဲ့သို့ ငိုပေး
မှတော်မည်မှန်း သူတို့သိထားကြသည်။

ဝမ်လန်း၏ဦးလေးဆုံးပြီးနောက်တွင် ဝမ်လန်းသည် သူအဖော်ကို ဖြူထဲကအိမ်သို့၏
လာခဲ့သည်။ သူက သူမကို သီးသန့်အဆောင်တစ်ဆောင် ပေးထားသည်။ သူမသည်
ထိုအဆောင်ထဲ၌ တနေကုန်လျကာ ဘိန်းရှုပြီးရင်းရှုလျက်သာနေတော့သည်။ သူမ
သည် ယခုအလွန်အေးဆေးနေတော့ရာတစ်ခိုင်တွန်းက သူမအားကြောက်ခဲ့ရသည်
ကိုပင် ဝမ်လန်းမှာယုံရခက်ခက်ဖြစ်နေသည်။ “ဒီမိန်းမကြီးလည်း ခုတော့ အိမင်းပြီး
ဝါယောနေပြီ။ ဟွမ်ရဲ့ အိမ်ကြီးမှာတွန်းက သခင်မကြီးလိုဘဲပေါ့။” ဟု သူ့ကိုယ်သူပြော
နေမိသည်။

Wpřq, Eřf

ppdČmtrsm

aqřšlomčsř/wph, sps{gkšnřmac:vnjci/

ရတ်တရက် စစ်ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကို ပထမဦးဆုံး သူ၏ဒုတိယသားဆီက ဝမ်လန်းကြားရသည်။ “အဖေ တောင်ပိုင်းကစစ်ပွဲက ဖြိုန့်နီးလာလို့ စပါးရျေးတွေတက် သွားပြီ။ ကျေနော်တို့ စပါးတွေလျှောင်ထားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တကယ်ရွေးကောင်းလာမှ ရောင်းမယ်။” ဟု သူ့သားက ပြောသည်။

“အေးကွား၊ စစ်ပွဲဆိုတာ အသစ်အဆန်းကိုစွဲတစ်ခုဘဲ။ အဲဒီ စစ်ပွဲဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ လဲဆိုတာကို ငါသိချင်စမ်းလှုတယ်။ ဂုံတစ်သက်လုံးမှာ စစ်ပွဲအကြောင်းကြားတော့ ကြားနေရတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ တခါမှမကြိုပူးဘူး။”

ထို့နောက် တစ်ချိန်တဲ့န်းက စစ်သားများ သူ့အားဆွဲခေါ်သွားမည်ကို ကြောက်ခဲ့ရပုံ အကြောင်း သူသွားသတိရမိသည်။ သို့သော် သည်အချိန်မှာတော့ စိတ်ပူစရာမလို ကြောင်း သူသိပါသည်။ သူသည် အိမ်င်းလွှန်းလှသည် ဖြစ်ရာစစ်သားများအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်သူ မဟုတ်တော့ချေ။ ထို့ပြင် ယခု သူကချမ်းလည်းချမ်းသာ နေသည်။

သို့သော် စစ်ပွဲကြောင့် မြို့ထဲသို့ လူအများအပြားရောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့သည် ပိုးကိုင်းကောင်အုပ် နောက်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ညီမြဲရောင်ကုတ်အကျိုးရည် များ ဝတ်ထားကြသည်။ သူ့မြေးလေးက ထိုသူတို့ကိုင်းကြည့်ရင်း သူ့ကိုလှမ်းခေါ် သည်။ “အဖိုး၊ လာကြည့်စမ်း။ ကျေနော် တို့ဝင်းတံ့ခါးကြီးရှေ့က ဖြတ်သွားနေတာ ဘာ တွေလဲလို့။” ဝမ်လန်းက ဝင်းတံ့ခါးဆီလျှောက်သွား ပြီးကြည့်လိုက်ရာ တမို့လုံး စစ်သားများဖြင့် မဲမဲလူပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ စစ်သားအယောက်တိုင်းက အများတစ်ဘက်မှာ ပဲးမြောင်တ်ထားသောသစ်သားချောင်း တစ်ချောင်းစီ ထမ်းထားသည်။ လူတိုင်းသည်ကြမ်းတမ်းရှုံးစိတ်ဆုံးနေသော မျက်နှာပေါ်ကိုများရှုံးသည်။ ဝမ်လန်းက သူ့မြေး

ကိုသူအပါး သို့ဆွဲလိုက်ပြီး “လာ၊ အစိုးနဲ့နေ။ အဲဒီလူတွေက မကောင်းတဲ့လူတွေ။ သူတို့ကိုမကြည့်နဲ့။ နှုံးတံခါး သွားပိတ်လိုက်မယ်။” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော ဝင်းတံခါးသို့ သူတို့မရောက်မီမှာပင် သူကြားဖူးသည်ထင်ရသော အသံတစ် သံကြားလိုက်ရသည်။ “ဒါဂုံအဖရဲ့တူအိမ်ဘဲ။” ဟု အသံကခိုသည်။ ဝမ်လန်းလူညွှေကြည့်လိုက်ရာ သူ့နှီးလေး၏သားဖြစ်ကြောင်း အလန့်တကြား တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ သည် ပေကျံနေသော ညိုမွဲရောင်ကုတ်အကြိုဝင်ထားပြီး သူမျက်နှာက သူတို့အား လုံးထဲမှာ အခက်ထန်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူက ရယ်လိုက်ပြီး အခြားသူများကို ခေါ်လိုက် သည်။

“နှုံး ဒီမှာနေလို့ရတယ်။ ဘယ်လောက်ကံကောင်းလဲ။ ဒီအိမ်က ငါ့ခွေ့မျိုးလူချမ်းသာ တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ဘဲကျွဲ့။” ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်လန်းမဂျုပ်နိုင်မီမှာပင် စစ်သားတစ်အုပ် သူ၏ဝင်းတံခါးမှနေ၍ ထိုးဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် အဆောင်များထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားကြပြီး တုံးလုံးပက်လက် လဲလိုက်ကြ သည်။ ရေကန်များထဲက ရေကိုသောက်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့၏များကို ပစ် ချထားလိုက်ပြီး အချင်းချင်းအော်လိုက် ရယ်လိုက်လုပ်ကြသည်။

ဝမ်လန်းတစ်ယောက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ သူကဘာ့များတတ်နိုင် ပါ၌ဗျို့မည်နည်း။ သည်လောက်များပြားသော ခါးကိုင်ထားသူစစ်သားများကိုရင်ဆိုင်ရန် သူမှာ ဘာအားမှ မရှိပေ။ သူ့သားအကြိုးဆုံးဆီ သူသွားသည်။ သည်သတ်းကြောင့် သူ့သားက အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။ သို့သော သူ့ဝမ်းကွဲညီဆီသို့သွား၍ သူ ကြိုဆိုသူမှုပြုသည်။ သူ့ဝမ်းကွဲညီက စဉ်းလဲစွာပြုး၍ “ငါ မင်းအိမ်ကို ပြန့်သည် နည်းနည်းပါးပါး ခေါ်လာခဲ့တယ်။” ဟု ပြောလေသည်။

“သူတို့ကိုကြိုဆိုပါတယ်။ သူတို့အတွက် ဟင်းကောင်းတွေ့ချက်စုံ အစောင့်တွေကို ငါ ခိုင်းလိုက်မယ်။ သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စားသွားရတော့ လမ်းမှာမဆာတော့ဘူး ပေါ့။” ဟု သားအကြိုးဆုံး ကဆိုသည်။

“အိုး အလျင်မလိုစမ်းပါနဲ့ကွာ။ နှီးက ဒီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်၊ ဒါမှုမဟုတ် တစ်လ၊ နှစ်လ ဒါမှုမဟုတ် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်တောင် ကြာချင်ကြာမယ်။ တိုက်ပွဲရှိရာနေရာကို မသွားရ မချင်း၊ ဒီမြို့မှာ နေရစရာရှိတယ်။” ဟု ညီဝမ်းကွဲက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သည်စကားကြားရတော့ ဝမ်းလန်းနှင့် သူသား အကြီးဆုံးတို့ အလွန်စိတ်သစ်သား သည်။ ထို့နောက် ဝမ်းလန်း၏ ဒုတိယသား အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး “မြို့ထဲမှာ စစ်သားတွေ နေရာအနဲ့ဘဲ။ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ အိမ်တွေမှာတောင် တည်းကြတယ်။ သူတို့ကို ရန်လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ တောင်းရင်လဲ မပေးလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ဓါးနဲ့ထိုးသတ်လိမ့်မယ်။ ကျနော်ရုံးက စာရေးက သူတို့ကိုအိမ်ထံဝင်ခွင့်မပေးတာနဲ့ သူ မိန်းမကို သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့လိုချင်တာရှိရင် ကျ နော်တို့ပေးရမှာဘဲ။ ကျနော်တို့တတွေတော့ ဘေးကင်းကောင်းပါရဲ့။ လောလောဆယ်တော့ ကျနော်တို့ဆုံးတောင်း ရုံးတို့ရှိတယ်။ မကြာခင်မှာ စစ်ပွဲဖြစ်လို့ သူတို့တတွေ ထွက်သွားကြလိမ့်မယ်လို့ ဘဲ မျှော်လင့်ရတာဘဲ။” ဟု ပြောပြသည်။

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အလွန်စိတ်ပူနေကြသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲရှိ မိန်းမများနှင့်ကလေးများအကြောင်း စဉ်းစာမ်းကြသည်။ “သူတို့ကို အတွင်းဆောင်တွေထဲမှာထည့်ပြီး တံခါးတွေ သော့ခတ်ထားလိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် ဘေးကင်းတာပေါ့။” ဟု သားအကြီးဆုံးကဆိုသည်။

တစ်လခွဲခန့်မျှ စစ်သားများဝမ်းလန်းအိမ်မှာ နေသွားကြသည်။ အပ်များကိုးကျကုန်ဖြီး အိမ်ထောင်ပရီဘောဂများ ပျက်စီးကုန်သည်။ သူတို့သည် အစာကို နှင်းကန်စားကြကာ ဥယျာဉ်များ နှင့်ရေကန်များလည်း ညွစ်ပတ်ကုန်သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ စစ်ပွဲဖြစ်လာကာ မောင်မင်းကြီးသားတို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဝမ်းလန်း၏ အိမ်မှာ အည် အကြေးနှင့်အပျက်အစီးများ ချိန်ထားရစ်ခဲ့ကြသည်။

&elyfsm Esfremvib OemHtsw

စစ်သားများထွက်သွားအပြီးတွင် ဝမ်လန်းတို့ သားအဖတေတွေ သည်တော်မြှုပ်စုံ သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်သွားကြသည်။ စစ်သားများအကြောင်းကို မွေ့ပျောက်သွားအောင် အိမ်နှင့်အဆောင်များကို သန်ရှင်းအောင် ပြန်လုပ်ရမည်ဟု သူတို့ယူဆသည်။ လက်သမားဆရာများ၊ ပန်းရုံဆရာများနှင့်အစေခဲများကို ခေါ်သည်။ အစခံများက နေရာအနဲ့မှာ လိုက်ရှင်းပစ်သည်။ လက်သမားဆရာများက ကျိုးပွဲနေသော အိမ်ထောင်ပရီဘောဂများကို ပြင်သည်။ ပန်းရုံဆရာများကမူ ကျောက်တုံးတံတိုင်းနှင့် ရေကန်များကို မွမ်းမံသည်။ ရေကန်အသစ်များထဲမှာ ရေအသစ်ဖြည့်သည်။ သားအကြီးဆုံးက နောက်ထပ် ဝါးများနှင့်အလုစိုက်သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များဝယ်သည်။

တစ်နှစ်နီးပါးလောက်ကြာမှ အိမ်ကြီးကိုမွမ်းမံ၍ အပြီးသတ်သွားသည်။ ဤအတော့အတွင်းမှာပင် ဝမ်လန်း၏ အအေးဆုံးသည်။ “ခဆိုရင် ရှုံးလေးမိသားစုကို တကယ်မှုပျောက်ပြီး အေးအေးပြိုမြို့ပြိုး နေသွားလို့ရပြီ” ဟု ဝမ်လန်းကဆိုသည်။

သို့သော် မအေးပြိုမြို့ပါ။ စစ်သားက စိတ်ဆိုးစိတ်သွမ်းများကို အိမ်ကြီးမှာ ချိန်ထားရစ်ခဲ့လေသလားမသိ။ သားနှစ်ယောက်၏မယားများ အချင်းချင်းတိကိုကြ တော့သည်။ တစ်နေ့လျှင် ရန်ပွဲလေး အကြိမ်တစ်ရာ လောက် ဖြစ်သည်။ ဤသူမယားက ဒုတိယသား၏မယားကို လူမှုန်းသူမှုန်းမသိသော အကျဉ်းတန် တောသူမဟုမြင်သည်။ ဒုတိယသား၏မယားကမူ သူမကိုစိတ်ကြီးဝင် မာန်ခုနေသော ဤသူမဟုပင်မှတ်သည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှန်းကြီး မှန်းနေကြတော့ရာ နောက်ဆုံး၌ ကလေးအချင်းချင်းကိုပင် အတူမကစား စေတော့သော အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုနောက် အာယာတက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆီသို့ကူးစက်သွားကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်ကြတော့သည်။ သို့ရာတွင်သားအကြီးဆုံးဖြစ်သူကမိသားစုရှင်းသိကြာ ထိုနောက်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ သူမယားမိသားစု၏မျက်နှာကို ထောက်ရမည် ဟုသူယူယူဆသည်။ ဒုတိယသားကမူ အကြီးဆုံးသားသည် သူတို့ အမွှေအားလုံးကို

ဖြန်းပစ်နေသည်ဟု စိုးရိမ်မကင်းရှိနေသည်။ သားအောက်းဆုံး အထူးသဖြင့် မကျုန်ဖြစ်ရသည်မှာ သူညီက မိသားစုံလုပ်ငန်းကို မိမိ ထက်ပိုသိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်သည် အိမ်ပူး၊ အိမ်ခူး တိုး ဖြစ်နေပြီဟု စမ်းပါးပါး ဖြစ်လန်းခံစားမိသည်။ ပုဂ္ဂိုလ် ကသည်ပင်လျှင် သူအပေါ်စိတ်ဆိုးနေသည်။ သူမက ကွန်မအယောက်လေး အပေါ်မနာလိုသဝန်တို့ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုကွန်မလေးကို စမ်းပါးကသိပ်ချစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စမ်းပါးရောက်လာလျှင် သူမကကွန်မလေးကို တခြားမှာ သွားနေစေသည်။

ထို့နောက် မိသားထဲမှာ ခူးခူးပူးပူးဖြစ်၍ မဝတေးရော့သလားမသိ။ အငယ်ဆုံးသားက ကြံ့ချုပ်ချက် အသစ်တစ်ခုနှင့် တမ္မာင့်လုပ်လာသည်။ “ခါ ကျနော်လုပ်ချင်တာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ကျနော် စစ်ထဲဝင်ပြီး စစ်ပွဲကြီးတွေ သွားတိုက်မယ်။” ဟု သူ့အဖော်ပြောသည်။

“မင်းရူးနေပြီ၊ ငါမှာ ဒီသားသုံးယောက်နဲ့ တစ်ချက်ကလေးမှ အေးအေးပြီမဲ့ ပြီမဲ့မ နေခဲ့ရဘူး။ လူကောင်း သူကောင်းတွေက စစ်သားမလုပ်ကြဘူးကွာ။ မင်းက ငါအထွေးဆုံးသားဆိုတော့ ငါမင်းကို စစ်သွားမတိုက် စေချင်ဘူး။” စမ်းပါးကအောင်လိုက်သည်။

“ကျနော်တော့ သွားမှာဘာ။” သူ့သားက အပြတ်ကြီးပြောချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝမ်းပါးက သူ့သားကို စစ်နှင့်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေအောင် ကြီးစားပြောင့်ဖြစ်သည်။

“မင်းကိုက်တဲ့ကျောင်းကိုပြောကွာ။ တောင်ပိုင်းက နာမည်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း ကျောင်းကို မင်းသွားတက် မယ်ဆိုရင်တောင် အဖော်ကံအကုန်ခံပဲ့မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကမ္မာပေါ်က ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် နိုင်တဲ့ခြားကျောင်းတစ်ကျောင်းကို သွားတက်ချင်သေး သပဆိုရင် မင်းသွားတက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ စစ်သားလုပ်ဖို့တော့ မပြောနဲ့ကွာ။ မြေတွေယာ တွေနဲ့ လူချမ်းသာတစ်ယောက်အထို့ သားတစ်ယောက်က စစ်သားဖြစ်တယ်ဆိုရင် မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်နေမှာပေါ့။”

အငယ်ဆုံးသားက ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောချေ။ ဝမ်လန်းကြီးစားကြည့်ပြန်သည်။ “မင်းဘာဖြစ်လို့ စစ်သားဖြစ်ချင်ရသလဲဆိုတာ အဖောကိုပြောပြစမ်းပါကွာ။” ဟု သူ ပြောလိုက်သည်။

“စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်လာစရာရှိတယ် အဖော်။ အယင့်အယင်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲတွေထက် ပိုမြို့ကြီးကျယ်လိမ့်မယ်။ တော်လှန်ရေးတစ်ရပ်ဖြစ်လာပြီး ကျနော်တို့တိုင်းပြည်လွှတ်လပ်သွားမယ်။”

“ခို့တိုင်းပြည်က လွှတ်လပ်နေနှင့်ပြီးသားဘဲကွာ။ မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ ဝါတို့မြေက လွှတ်လပ်နေတာဘဲ။ ဒီမြေကို တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ငှားချင်ငှားလို့ရတာဘဲ။ ဒီမြေ ကနေပြီး ဝါတို့လိုချင်တဲ့ စားစရာတွေနဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ရနေတာဘဲ။” ဟု သူ့အ ဖောကဆိုသည်။

“ကျနော်ပြောတာကို အဖေနားမလည်ပါဘူး။ အဖေက အသက်သိပ်ကြီးပြီဘဲဟာ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်ကတော့ သွားမှုပြစ်မယ်။” ဟု သူ့သားက ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်လန်းတစ်ယောက် အတွေးတဲ့ချာချာလည်သွားသည်။ သူ့သားကို စစ်သားမလုပ် အောင် ဘယ်လိုပြောပြီဖြစ်ပါ။ သူ့သားလိုချင်သည့်အရာတိုင်းကို သူ့ပေးခဲ့သည်။ တွေးဗာပေးနိုင်ပါသေးသနည်း။ နောက်ဆုံး၌ စိတ်ကူးတစ်ခု သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ “အဖေသိပ်ပြီ။ အဖေတို့ မင်းအတွက် မိန်းမတစ်ယောက် ရှားပေးမယ်။” ဟု သူ့ပြော လိုက်သည်။ သို့သော် ကောင်လေးကသူ့အဖေကို အထင်သေးသောမျက်နှာထား နှင့်ကြည့်သည်။

“အဖ နားမလည်ပါဘူး။” ဟု သူပြန်ပြောသည်။ “ကျနော် မိန်းမ မလိုချင်ပါဘူး။ ကျနော်က ကျနော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လို့ သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ကျနော့မှာ မျှော်မှန်းချက်တွေ ရှိတယ်။ တိုကိုပွဲကြီးတွေမှာ ကျနော်ဝင်တိုက် ချင်တယ်။ အောင်ပွဲကြီးတွေ လိုချင်တယ်။ ရဲရင့် ကျော်ကြားတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒီစစ်ပွဲမှာ ကျနော်ဝင်တိုက်ချင်တယ်။”

ထို့နောက် သူ့သားနှင့် ဆက်အပြင်းပွားနေ၍ အကြောင်းတူးလာတော့မည် မဟုတ် ကြောင်း ဝမ်းလန်းသိလိုက်ပါသည်။ တစ်မနက်၌ သူ့သားထွက်သွားသည်။ သူဘယ် ထွက်သွားသလဲ ဆိုသည်ကို ဘယ်သူမှုမသိချေ။

wpDtarwတွေmwPDrf

ရတ်ချည်းဆိုသလိုပင် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ဒုမ်င်းလာပြီဟု ဝမ်းလန်းတစ်ယောက် အမှတ် ထင်ထင် ရှိလိုက်သည်။ နေစာထိုင်လုံခြင်း သို့မဟုတ် မက်မံပွုင့်ဟုခေါ်လော ကျွန်မအ ထိုလေးနှင့်စကား ပြောခြင်းမှတပါး ဘာတစ်ခုမှ သူမလုပ်လိုတော့ချေ။ မက်မံပွုင့် ကြောင့် သူ့စိတ်သက်သာရာရသည်။ သူမသည် သူ၏သမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် မခြားဟု သူခံစားမိသည်။ ဝမ်းလန်းသည် သူမအပေါ် အလွန်ကြိုက်ကြိုနာနာရှိသည်။ သူ၏ကြိုက်နာမှုကြောင့် သူမကလည်း သူ့သမီးကြီးအပေါ် ကြိုက်ကြိုနာနာရှိသည်။ ဤသည်ကို ဝမ်းလန်းနှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိပါသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူသေသွားလျှင် အရှုံးအနှစ်းမှတစ်ယောက် ဘယ်သို့ဖြစ်မည် နည်းဟု။ သူမကို ဘယ်သူက ကြည့်ရှုစောင့်ရောက်မည်နည်း။ သူ့ချွေးမများကလည်း ဂရုမစိုက်။ သူ့သားများကလည်း တွေားကိစ္စများနှင့်အလုပ်ရှင်းနေကြသည်။ ဝမ်းလန်း သည် အဆိပ်ကိုပင် ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဝယ်ယားလိုက်သည်။ သူမသေခင်အချိန်လေး မှာ အရှုံးအနှစ်းမကို အဆိပ်ကျွေးမည်ဟု သူစဉ်းစားထားသည်။ သို့သော် အဆိပ်ဝယ် ပြီးသည့်အချိန်မှတ်၍ အဆိပ်ကျွေးရှုမှာကို သူအလွန်ကြောက်နေတော့သည်။ သူသေရ မှာထက်ပင် ပိုကြောက်သေးသည်။

“အဖိုးနဲ့လာစကားပြောလဲ။” ဟု မက်မံပွုင့်ကို သူခေါ်လိုက်သည်။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ပြောပြေရမယ့်လူဆိုလို့ သမီးလေးကလွှဲလို့ တွေားလူမရှိတူး။ အဖိုးသမီးကြီးအတွက် စိတ်တော်တော်ပူးနေရတယ်။ အဖိုးသေသွားတဲ့အခါ သူက တော့ အကြောကြီး ဆက်နေရအော့မှာဘဲ။ သူက ပူးပင်သောက ဆိုတာကို သိတာမဟုတ်ဘူး။ ခုကွဲတွေ၊ ဘာတွေလဲ မသိတော့ လူကလည်း မရင့်ကျက်လာဘူးပဲ့။ အဖိုးက တော့ သူ့ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရောက်နေတာဘဲ။ အဖိုးသေသွားရင်တော့ကြည့်ရှုမယ့်သူ ဘယ်သူမှရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မိုးမိုင် ဘယ်သူမှ သူ့ကိုအိမ်ထဲဆဲ ခေါ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဘယ်သူမှုလည်း သူကိုနေစာလုံးဘို့ အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ခု အဖိုး သမီးလေးကို အဆိပ်ပေးထားမယ်။ အဖိုးသေသွားတဲ့အခါ ဒီအထုပ်ထဲကဟာတွေကို ထမင်းနဲ့ရော်ပြီး သမီးပြီးကို ကျွေးလိုက်နော်။ အဖိုးသေတဲ့နောက်ကို သူလည်းလိုက် လာမှာဘဲ။ ဒါလုပ်ပေးမယ်လို့ သမီးကတိပေးရင် အဖိုးသေပျော်ပါပြီ။”

သို့သော် မက်မုံဖွင့်က ဤစကားကိုသော့မတူပါ။ “ကျမက ပိုးမွားလေးတစ်ကောင် ကိုတောင်သိပ်သတ်ရက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဖိုးသမီး အရင်းခေါက်ခေါက်ကို ကျမဘယ် လိုသတ်ရက်ပဲ့မလဲ။ ကျမ မသတ်ရက်ဘူး သခင်။ ဒီအကြံကို ကျမသော့မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သခင်သေသွားတဲ့အခါ ကျမသူကိုကြည့်ရ၊ စောင့်ရောက်သွားပဲ့မယ်။

သခင်ကလောကြီးမှာ ကျမအပေါ်အကြောင်နာဆုံး ဖြစ်ခဲ့လို့ ကျမသခင့်ကြီးအတွက်ဒီကိစ္စကို စောင်ရွက်ပေးပဲ့မယ်။”

သည်စကားကြားတော့ ဝမ်လန်းမှာ ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားမိသည်။ သူ့ကြုံနာမှုကို ဘယ်သူမှ သည်လောက်နှစ်နှစ်ကာကာ တုန့်ပြန့်ခဲ့ဖူးသည်မရှိခဲ့ချေ။ “ကျေးဇူးတင်လိုက် တာဘုယ်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ အဖိုးကသမီးလေးကို အဆိပ်တော့သိမ်း ဆည်းထားစေချင်သေးတယ်။ တစ်နေ့ ကျရင်လိုအပ်ချင် လိုအပ်လာမှာပဲ့။ သမီးလေး ကို အဖိုးလုံးဝယံကြည်စိတ်ချပေမယ့် တစ်နေ့ ကျရင် သမီးလေးလည်း သေရမှာဘဲလော်။ အဲဒီလို မဖြစ်ခင်မှာ အဖိုးရဲ့သမီးကြိုး အသက်ရှိနေအုံးမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုသမီးအဆိပ် ကျေးရမယ်။” ထို့ကြောင့် မက်မုံးသည် အဆိပ်ထုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ နောက်ထပ်၍ လည်း ဝမ်လန်းကို သည်အကြောင်း မပြောတော့ချေ။

ajrubaev/zpkrnjcif

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ ဝမ်လန်းထိုင်၍သာနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ အိပ်စက်သည်။ သူ့ဘဝ နိုင်းချုပ်လုန်းနေမှန်း သူသိသည်။ သို့သော် သေပျော်ပါပြီဟု သူကျေနှင်းသည်။ ပုံမှန့်ဆီ သူသွား စကားပြောတတ်သည်။ သို့သော် သိပ်ခကာခဏတော့မဟုတ်။ အ ကြောင်းမှာ သူမက မက်မုံး အပေါ်အလွန်မနာလိုသဝန်တို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ် သည်။ ရုပ်နှံချို့ သူသားများနေရာ အဆောင်များသို့ သူလျော်က်သွားချင် သွားတတ် သည်။ သူတို့က သူ့ကို အလွန်ရှိသေစွာဆီးကြိုလေ့ ရှိပြီး သူရောက်သွားလျှင် သူ အတွက် လဘက်ရည်ကိုပြောပြာသလဲ ပြေးယူပေးသည်။ သည်မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့အ ဖေဆီသူ လဘက်ရည်ယူသွားပေးခဲ့သော ဟိုး ယခင့်ယခင်နေ့များကို သူသွားသတိရ တတ်သည်။

တို့နောက် သူ့မြေးအဝယ်ဆုံးလေးကိုကြည့်မည်ဟုသူပြောပြီး သူမှာ ယခုမှတ်ဉာဏ် မကောင်းတော့သောကြောင့် “င့်မှာ မြေးဘယ်လောက် ရနေပါလိမ့်။” ဟုလည်း သူပြောတတ်သည်။

“မြေးယောက်၍သူးလေးဆယ့်တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးရှစ်ယောက်။” ဟု ပြန် ဖော်တတ်ကြသည်။

တစ်အောင့်တစ်ဖြဲတ်သူထိုပြီး မြို့များကို လိုက်ကြည့်တတ်သည်။ “လေးစောင်တွဲစာ အုပ်သင်နေသလား” ဟု သူမေးဖူးသည်။

သူ့မြို့အားလုံး သူ့ကို စိုင်းရယ်ကြပြီး၊ “မသင်ရဘူး အဖိုး၊ အခု ဘယ်သူမှ လေးစောင်တွဲ စာအုပ် မသင်ရတော့ဘူး။ တော်လျှန်ရေးကြောင့် အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ကြပြီး” ဟု ပြန်ဖောကြသည်။ သူအသက်ကြီးသွားပြီ။ သူမသိသောအရာကိစ္စများ အများသားဟု ဝမ်းလန်းသဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့သားများက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။

သူတို့အဆောင်မှာ သူသည် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ဟု သူခံစားမိသည်။ သူသားများနေရာ အဆောင်များဆီ မသွားဖြစ်ဘဲ အတော်ကလေးကြာသွားလျှင် ခို့ခုးအား သူတို့အကြောင်း သူမေးကြည့်တတ်သည်။

တစ်နေ့တွင် “ငါချွေးမတွေကော အခု သင့်မြတ်သွားကြပြီလား” ဟု သူမေးမိသည်။ “သူတို့နှစ်ယောက်က ရန်စောင်နေတဲ့ ကြောင်နှစ်ကောင်လိပ်ပဲဘဲ။ ရှင့်သားအကြီးဆုံး ကတော့ သူမယား ပူည့်ပူည့်လုပ်တာကို တော်တော်စိတ်ကုန်နေတယ်။ မကြာခင်မှာ မယားပယ်ရှာလိမ့်မယ်ထင်တယ်။” ဟု စိုးခုးက ပြန်ဖြဖိုက်သည်။

“ငါသားအငယ်ဆုံးရွှေသတင်းကော ဘာကြားရသေးလဲ။”

“တစ်ခါမှ သူစာမရေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တောင်ပိုင်းကလာတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူအ ကြောင်း ပြောပြ သွားတယ်။ သူက အခု အဲဒီဘက်ကတော်လျှန်ရေးထဲမှာ အရာရှိကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ သူတို့ အပြောဘဲလေး။ ကျမတော့ သူတို့ပြောတာကို ကောင်းကောင်းကန်းကန်း နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ တော်လျှန်ရေးဆိုတာ အလုပ် တစ်မျိုးဘဲလား။” ဟု စိုးခုးက ပြန်ဖြဖိုသည်။

ဤအကြောင်းကို ဝမ်းလန်း တစ်အောင့်ကြာများ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် သူသည် တစ်ခုခုကို အကြားကြီး စဉ်းစားကြည့်၍မရချေ။ အားစိုက်၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် သူမှတ်ဦာဏ်က ဘယ်ရောက်ရောက်သွားသည်မသိ။ သူတကယ်တမ်း စဉ်းစား၍

ရာသည်က သူမြေအကြောင်း သာလျှင် ဖြစ်သည်။ သူမြေကိုတော့ သူသိပ်ချိန်ဆဲပင်။ သူမြေကို ကျောခိုင်းထားခဲ့ကာ ယခုမြို့ပေါ်မှာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေနေ သည့်တိုင် သူလယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှုမမေ့ ချေ။ နွေးရာသီရောက်လာပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလာချိန်၍ တခါတရု သူမြေပေါ်ရှိ အိမ်ဟောင်းသို့သွားပြီး ညအိပ်ညနေ နေတတ်သည်။ ပြီးလျှင် လယ်ကွင်းထဲမှာ သူ လျောက်သွားသည်။

တစ်နေ့၊ သူစိတ်က တအောင့်မှာ ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်နေသည်။ သူသားနှစ် ယောက်နှင့်အတူ လယ်ထဲမှာ သူလျောက်သွားသည်။ သူအဖေမကြားနိုင်ဟုထင်ပြီး ဒုတိယသားက သူအစ်ကိုကို ပြောသည်။ “နှီးခိုလယ်တွေကို ရောင်းပစ်မယ်။ ရောင်းပြီးရင် ခိုနှစ်ယောက် ပိုက်ဆံကိုအညီအမျှ ခွဲယူကြမယ်။ မင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံဝေစွဲကို ငါချေးယူထားမယ်။ ပြီးတော့ မင်းကိုအတိုးကောင်းကောင်းပေးမယ်။ ငါစပါးတွေဝယ်ပြီး တောင်ပိုင်းကို သဘောနဲ့တင်ပို့မယ် ——”

“ဒီလယ်ကိုရောင်း” ဟူသောစကား ကြားရတော့၊ ဝမ်လန်းဌိမ်နေချုံမရပြီ။ “မင်းတို့ လုယုတ်မာတွေ။ လူပျော်တွေ။ မမြေကို မင်းတို့မရောင်းရဘူးမှတ်။ မမြေကို မင်းတို့ရောင်းလိုက်ပြီဟေ့ ဆိုတာနဲ့ ဒို့မိုသားစုတော့ သွားပြီလို့မှတ်။ ဒို့ဟာ မမြေကနေ လူဖြစ်လာ ကြတာကွာ” ဟု သူအောင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူဦးပါလေသည်။

သားနှစ်ယောက်က သူကို တစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှ ပိုင်းကိုင်ထားကြသည်။ နှစ်ယောက် စလို့က သူလက်များကို အသာအယာ ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။ “စိတ်မပူပါနဲ့ အဖေ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ မမြေကို ကျေနော်တို့ ဘယ်တော့မှ မရောင်းပါဘူး” ဟု ပြောကြလေသည်။

သို့သော် ပြောရင်းပင် သူတို့အဖေ ခေါင်းပေါ်မှကျော်ချုံ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး အခိုပြုယ်ရှိရှိ ပြီးလိုက်ကြသည်။